

Giới thiệu Hậu Duệ Của Thần

Hậu Duệ Của Thần nói về một đại tiểu thư danh gia vọng tộc, một thiên tài về tất cả mọi mặt. Vì đứa em trai song sinh của mình, cô phải về nước và đi học như bao đứa trẻ 17 tuổi khác. Tại ngôi trường này, cô gặp mặt tên bạn thân của em mình. Sẽ ra sao nếu hai “tảng băng” ở cùng với nhau, và liệu cậu có thể chữa lành vết thương trong trái tim cô?

Tachibana và Spectra cùng gật đầu.

-Con hiểu rồi, con sẽ làm. Nhưng...-Sakura đứng dậy, nhìn về phía cha mẹ mình- Nếu con biết đây là quý khách của hai người thì đừng trách con.

Nói rồi, cô nhanh chóng rời khỏi khu vực cấm.

Bên ngoài khu vực cấm, Nari và Sako đang đứng đợi. Vừa thấy Sakura bước ra cùng Dạ, cả hai cô đều vội vàng chạy tới.

-Sakura, có chuyện gì không?

-Không có đâu, chỉ là Nokoru gây ra chút trò thôi. Chúng ta về biệt thự cá nhân của mình đã.

Nghe vậy, cả hai đều im lặng nhưng nét mặt cũng bớt nặng nề hơn.

Biệt thự riêng của Sakura không thuộc khu vực của nhà Sammon, mặc dù trong tòa nhà chính của tộc cô cũng có biệt viện của mình. Tòa biệt thự theo phong cách Tây Âu với lối trang trí mang hơi hướng cổ điển. Xung quanh nhà là hàng rào trắng vô cùng cầu kì. Sân vườn rộng rãi, ngoài các loại hoa cỏ quý hiếm ra thì chủ yếu vẫn là cây anh đào. Mỗi góc ngách trong tòa nhà đều do một tay Sakura thiết kế, thể hiện rõ tính cách của cô: lạnh lùng, bí ẩn nhưng cũng cao quý và xinh đẹp.

Sau khi Sakura thuật lại mọi việc, Cả Nari và Sako đều thống nhất sẽ đi cùng Sakura. Còn Dạ, cô tất nhiên phải đi theo bảo vệ tiểu thư của mình.

Truyện teen có nhiều tình tiết đầy bất ngờ và thú vị, ẩn chứa đằng sau thân phận của cô là một bí ẩn động trời. Cùng đọc truyện và chiêu mộ tiếp nha mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thập Đại Gia Tộc

Bắt đầu từ thời cổ xưa, các đại gia tộc có một lịch sử lâu đời đến đáng kinh ngạc. Bọn họ trải qua những thời đại khó khăn nhất nhưng vẫn có thể trụ vững ở đỉnh cao thế giới. Mới đầu chỉ ở Đông Á, qua thời gian, huyết thống của họ xuất hiện tại nhiều quốc gia khác nhau.

Trong nội bộ của các đại gia tộc, có một bí mật về huyết thống của bọn họ. Truyền thuyết nói rằng, từ thuở khai thiên lập địa, có 4 thế giới cùng tồn tại với nhau: nhân giới, thiên giới, âm giới và yêu giới. Nhưng rồi 1 ngày nọ, cánh cổng ngăn cách 4 thế giới bị phá hủy, người từ âm giới và yêu giới bắt đầu tìm sang gây hại cho con người ở nhân giới. Trước tình hình đó, thần vũ trụ cho các đứa con của mình xuống trần thế và để họ trấn giữ nhân giới. Các vị thần ấy đem lòng yêu loài người và sinh ra những đứa trẻ pha trộn giữa 2 dòng máu, được gọi là hậu duệ của thần. Qua nhiều thế kỷ, huyết mạch của những vị thần đó vẫn được duy trì cùng với năng lực thần thánh của tổ tiên. Dần dần, con cháu của họ chia làm các đại gia tộc khác nhau dựa theo khả năng của mỗi tộc. Có mười tộc đứng đầu:

Tộc Sammon(Nhật Bản)-Tộc ánh sáng

Tộc Arusa(Trung Quốc)-Tộc bóng tối

Tộc Kazumi(Nhật Bản)-Tộc gió

Tộc Miller(Đức)-Tộc thực vật

Tộc Fu(Trung Quốc)-Tộc bóng tối (cùng hệ với tộc Arusa)

Tộc Xiao(Trung Quốc)--Tộc thời gian

Tộc Kaidou(Nhật Bản)-Tộc lửa

Tộc Edward(Anh)-Tộc đất

Tộc Sorour(Ai Cập)-Tộc cát

Tộc Simon(Pháp)-Tộc nước

Tuy nhiên, hiện tại tộc Arusa đã diệt vong và người thừa kế cuối cùng của họ đã kết hôn với chủ nhân tộc Sammon, vậy nên vị trí của họ thuộc về tộc Kozlov(Nga)-Tộc băng. Không riêng tộc Arusa, còn rất nhiều tộc khác đã diệt vong và tộc nhân của họ lưu lạc trên khắp thế giới, với năng lực chưa hoặc đã thức tỉnh.Ngoài ra, còn phải kể đến các tộc nhỏ hơn đứng dưới thập đại gia tộc, các tộc nhân không cùng năng lực với các thành viên khác và các Ngoại tộc không giống con người.

Thập đại gia tộc đứng đầu trong tất cả các thần tộc, ngang hàng với họ còn có ản tộc. Mười tộc này có tài sản đứng đầu thế giới, nắm quyền lực tối thượng trên cả thương trường lẫn trong thế giới ngầm. Họ chia sẻ quyền lực với nhau và không chọn ra tộc đứng đầu tất cả.

Các tộc nhân của thần tộc mang trong mình huyết thống của thần nên dĩ nhiên họ cũng khác với mọi người. Họ không thể già đi, ngoại hình của họ sẽ mãi chỉ dừng lại ở tuổi hai mươi và cũng không thể mắc bệnh của người trần thế. Tuổi thọ trung bình của thần tộc là hai trăm năm, nhưng vẫn có người sống lâu hơn, từ năm trăm năm trở lên hoặc thậm chí là bất tử.

Ngoài ra, mỗi thần tộc đều có một đặc điểm riêng, như tộc Sammon có mái tóc đỏ tươi màu máu, hay như tộc Arusa sở hữu đôi mắt bén màu tím..

Nhưng liệu có ai biết rằng, các thần tộc còn có một bí mật khác, một bí mật liên quan đến vận mệnh của họ, một bí mật liên quan đến cha của họ-vị thần vũ trụ tối cao.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Về Nước

Chương 2 : Về nước

London, Anh

Trong một căn phòng được trang hoàng theo phong cách Tây Âu, có một người thiếu nữ đang chìm vào giấc ngủ. Ánh nắng buổi sớm len lỏi qua tán cây ngoài ban công, vượt qua ô cửa sổ và rọi vào căn phòng, làm nổi bật lên nước da trắng hồng như ngọc trai, gương mặt trái xoan với ngũ quan tinh xảo cùng mái tóc xoăn nhẹ màu máu. Gương mặt ấy tựa như một thiên thần làm mê đảo cả nam lẫn nữ, nhưng quanh người cô lại là một tầng lãnh khí cùng khí chất của kẻ bề trên, tựa như vị nữ vương kiêu ngạo không cho ai đến gần.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan khung cảnh xinh đẹp, cô gái uể oải vươn tay cầm lấy chiếc điện thoại và cất giọng nói vẫn còn pha chút buồn ngủ:

-Tôi là Sakura đây, xin hỏi có chuyện gì vậy?

-Sakura à, là mẹ đây. Hôm nay con về Nhật Bản nhé! – Đầu dây bên kia là một giọng nữ lạnh băng nhưng pha chút dịu dàng và mềm nhẹ vang lên.

-Dạ vâng ạ!

Vẫn còn chưa tỉnh hẳn nên Sakura nhanh chóng đồng ý ngay, nhưng rồi chợt nhận ra cái gì không đúng, cô bật dậy.

-Cái gì?! Mẹ nói cái gì cơ, sao lại bắt con về nước?

-Đã trễ rồi con gái của ta ơi. Con đã đồng ý rồi đấy nhé!

-Nhưng tại sao lại kêu con về cơ chứ? Không phải con vẫn làm rất tốt sao, chi nhánh bên này đâu có vấn đề gì đâu?

-Không nói nữa, con mau thu dọn hành lý đi. Chào con nhé!

Không để cô con gái kịp nói thêm gì, đầu dây bên kia nhanh chóng cúp máy. Đúng lúc này, cửa phòng mở ra và hai cô gái xinh đẹp cùng bước vào. Cô gái đầu tiên mang đậm nét truyền thống của Nhật với mái tóc đen thẳng xõa dài và bộ Yukata màu trắng nhưng gương mặt thì lạnh băng, còn cô gái kia là sự kết hợp giữa hai dòng máu Nhật và Mỹ, sở hữu gương mặt đáng yêu luôn nở nụ cười với mái tóc vàng dài quá lưng. Cô gái đầu tiên mở lời:

-Sakura, có chuyện gì vậy?

Sakura thở dài:

-Mẹ mình muốn chúng ta trở về Nhật Bản, các cậu mau chuẩn bị hành lý đi!

Nghe vậy, cả hai cùng khẽ nhăn mặt một chút nhưng thấy Sakura không nói gì thì lại thôi. Ngừng lại một chút, Sakura khẽ gọi:

-Dạ, em chuẩn bị đi!

Vừa dứt lời, một “chàng trai” vô cùng đẹp với gương mặt lạnh lùng và mái tóc ngắn màu bạch kim hiện ra giữa căn phòng. Không nói gì nhiều, “chàng trai” ấy nhanh chóng làm theo mệnh lệnh của Sakura. Trầm ngâm một lát, cô mở lời:

-Dạ, em nghĩ tại sao mẹ lại gọi chị về?

Dạ ngừng động tác trên tay lại và quay về phía vị tiểu thư của mình:

-Theo em, có lẽ phu nhân chỉ lấy cớ thôi, nhưng có lẽ việc này sẽ liên quan đến nhị thiếu gia.

Nghe vậy, một nụ cười thoáng hiện trên gương mặt tinh xảo của cô. Nụ cười ấy chất chứa bao cảm xúc, cay đắng, buồn bã, bi thương... nhưng một điều chắc chắn là nó không hề có chút vui vẻ nào.

-Ừm... Cũng đã được bốn năm rồi đấy nhỉ. Em có cảm tưởng gì khi sắp trở lại dòng họ?

Dạ nghe thấy, nghe rất rõ nhưng không trả lời. Có lẽ, cứ để tiểu thư như một mình thì tốt hơn.

Tokyo, Nhật Bản

Chiếc máy bay cá nhân hạ cánh trên sân của đại gia tộc Sammon. Tất cả thành viên của đại gia tộc đều tập hợp trên sân. Sakura vừa bước xuống, mọi người trừ hai vị đương gia nhà Sammon và các trưởng lão- đều đồng loạt quỳ xuống:

-Chào mừng đại tiểu thư trở về.

Cô khẽ phát tay cho phép mọi người đứng lên rồi nhìn về phía trước. Ở giữa hai hàng người ấy chính là hai vị đương gia của tộc Sammon và cũng là cha mẹ cô, những người cô vô cùng yêu quý nhưng cũng là người đã gây nên vết thương trong trái tim cô.

Người phụ nữ xinh đẹp khẽ nở nụ cười với cô, một nụ cười lộng lẫy và yêu diễm tựa như đoá Mạn Châu Sa Hoa nở rộ trên đường hoàng tuyền, đẹp đến làm người ta ngáy ngẩn:

-Sakura-chan, con đã trở về rồi!

Giới thiệu nhân vật:

Sakura Sammon (17 tuổi): Là thiên tài về tất cả mọi mặt. Sở hữu mái tóc đỏ đặc trưng của nhà Sammon và đôi mắt tím “đặc biệt” của nhà Arusa. Tính tình lạnh lùng, độc ác, tàn nhẫn nhưng rất coi trọng những ai đáng để cô coi trọng. Cô là đại tiểu thư, người thừa kế tương lai của tộc Sammon. Điều khiển hoa anh đào và máu. Là người có rất nhiều bí mật.

Dạ (16 tuổi): Mang mái tóc bạch kim, đôi mắt màu máu và gương mặt điển trai, nhiều người phải kinh ngạc khi biết Dạ là con gái. Cô là một đứa trẻ mồ côi được Sakura đưa về và tự tay chỉ bảo, đồng thời cũng là vệ sĩ của Sakura. Tính tình giống với Sakura. Tên thật và gia thế đều là điều bí ẩn, năng lực không rõ.

Nari Axaxia (17 tuổi): Tiểu thư nhà Axaxia (một gia tộc thuộc quyền nhà Sammon), lúc nào cũng mặc kimono. Sau một biến cố gia tộc, anh trai và cha của cô đều qua đời, từ đó cô mới trở nên lạnh lùng. Trước đây, Nari được Sakura dạy dỗ nên lúc nào cũng yêu quý và kính trọng Sakura. Sử dụng quạt để tấn công.

Sako Sakira (17 tuổi): Tiểu thư nhà Sakira (một gia tộc thuộc quyền nhà Sammon), sở hữu gương mặt búp bê rất đáng yêu và hay cười. Tính cách trẻ con, hay làm nũng. Sakura tình cờ tìm được cô trong một lần "đi dạo", sau đó cũng là Sakura chỉ cho cô cách điều khiển sức mạnh của mình. Điều khiển nước (nhưng không sánh bằng tộc Simon).

Spectra Sammon (40 tuổi): Ông là đương gia của nhà Sammon. Tuy đã bốn mươi tuổi nhưng nhờ huyết thống đặc biệt nên ngoại hình của ông dừng lại ở tuổi hai mươi. Tính tình có phần hơi lười biếng, tùy hứng và rất đào hoa, phù hợp với gương mặt điển trai cùng mái tóc đỏ và đôi mắt xanh lam của ông. Điều khiển ánh sáng.

Tachibana Arusa (40 tuổi): Phu nhân nhà Sammon và là người cuối cùng của tộc Arusa. Giống với chồng mình, bà rất trẻ nhưng sự trẻ đẹp của bà lại pha lẫn lạnh lùng. Bà sở hữu đôi mắt tím và mái tóc xoắn nhẹ đen tuyền. Điều khiển bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Lần Đầu Gặp Gỡ

Nhà chính của đại gia tộc Sammon

-Vậy, mẹ gọi con về có chuyện gì?

Sakura đang ngồi trên sân của khu vực cấm-nơi mà chỉ có một bộ phận thành viên của gia tộc được bước vào. Nói là sân, nơi này thực chất lỏng lẻo hơn nhiều. Sân rộng hơn 1000m2, hàng rào bao quanh được chế tác tinh xảo. Trên sân, các loại hoa cỏ quý hiếm trồng thành một lối đi hướng đến hồ nước ở giữa sân, hai bên là nhiều đình nhỏ được bao quanh bởi cây xanh. Đang vào mùa hè, sen hồng nở rộ cả một góc hồ, hòa với màu nước xanh thắm thắm và tiếng đàn tranh du dương làm nơi đây như cõi mộng ảo.

Đình nhỏ giữa hồ xây mô phỏng theo hình dáng bông sen với cột trụ gỗ điêu khắc hoa mỹ. Trên mái vòm tròn, những chùm từ đặng đặng trổ hoa tím biếc buông rủ xuống tạo thành một tấm rèm xinh đẹp và trang nhã cho ngôi đình.

Tinh. Tiếng đàn tranh đột nhiên dừng lại, người đánh đàn -Spectra Sammon ngẩng đầu nhìn về phía con gái mình. Ông khẽ thở dài:

-Lần này, có liên quan đến em trai song sinh của con.

Nghe vậy, Sakura khẽ liếc về phía Dạ đang đứng ở đằng sau, chỉ thấy Dạ khẽ nhún nhún vai. Cô lại nhìn về phía cha, chờ ông nói tiếp.

-Con cũng biết, Nokoru vốn rất tùy hứng. Năm ngoái, thẳng nhóc đăng kí học ở học viện quý tộc Nishiyama. Cha cũng không rõ tình hình trong trường, chỉ biết chỗ đó có điều không đúng. Hơn nữa, có vẻ vị trí của Nokoru trong học viện không bình thường.

-Vậy, cha mẹ muốn con vào trường đó học?

Tachibana và Spectra cùng gật đầu.

-Con hiểu rồi, con sẽ làm. Nhưng...-Sakura đứng dậy, nhìn về phía cha mẹ mình- Nếu con biết đây là quỷ kế của hai người thì đừng trách con.

Nói rồi, cô nhanh chóng rời khỏi khu vực cấm.

Bên ngoài khu vực cấm, Nari và Sako đang đứng đợi. Vừa thấy Sakura bước ra cùng Dạ, cả hai cô đều vội vàng chạy tới.

-Sakura, có chuyện gì không?

-Không có đâu, chỉ là Nokoru gây ra chút trò thôi. Chúng ta về biệt thự cá nhân của mình đã.

Nghe vậy, cả hai đều im lặng nhưng nét mặt cũng bớt nặng nề hơn.

Biệt thự riêng của Sakura không thuộc khu vực của nhà Sammon, mặc dù trong tòa nhà chính của tộc cô cũng có biệt viện của mình. Tòa biệt thự theo phong cách Tây Âu với lối trang trí mang hơi hướng cổ điển. Xung quanh nhà là hàng rào trắng vô cùng cầu kì. Sân vườn rộng rãi, ngoài các loại hoa cỏ quý hiếm ra thì chủ yếu vẫn là cây anh đào. Mỗi góc ngách trong tòa nhà đều do một tay Sakura thiết kế, thể hiện rõ tính cách của cô: lạnh lùng, bí ẩn nhưng cũng cao quý và xinh đẹp.

Sau khi Sakura thuật lại mọi việc, Cả Nari và Sako đều thống nhất sẽ đi cùng Sakura. Còn Dạ, cô tất nhiên phải đi theo bảo vệ tiểu thư của mình.

-Thôi thôi, chuyện này để nói sau đi. Giờ chúng ta hãy đi chơi đã. Sakura nee-chan, chị cũng phải đi mua đồ dùng cho năm học tới nữa chứ.-Sako ôm cổ Sakura nhõng nhẽo, khôi phục bộ dáng trẻ con của mình.

Nghe vậy, Sakura cũng đành chịu thua.

-Được rồi, tùy ý em thôi!

Thế là cả bọn bị Sako kéo đi khắp nơi, từ hiệu sách đến cửa hàng quần áo và trang sức. Đi khắp thành phố, Sako mới tạm thỏa mãn sở thích mua sắm

của mình và quyết định đi ăn ở một nhà hàng Pháp.

Chị ăn xong rồi!-Sakura ăn qua loa một chút rồi đứng lên-Chị ra ngoài một lát nhé!

Dạ nghe vậy thì vội vàng đứng lên chuẩn bị đi cùng. Nhưng Sakura nói ngay:

-Dạ, em cứ ở lại đi! Chị chỉ đi dạo một chút thôi.

Dạ không nói gì, ngoan ngoãn ngồi xuống. Cô hiểu, nếu tiểu thư nói thế nghĩa là không muốn mình đi cùng.

Màn đêm buong xuống, nhưng thành phố phố Tokyo vẫn sáng rực ánh đèn. Sakura tha thẩn dạo bước trên phố, nhìn xe cộ lướt qua tầm mắt. Cô rẽ vào con ngõ nhỏ dẫn ra bờ sông, nơi chỉ có vài ánh đèn mờ ảo. Đây là con đường mà ngày trước cô vẫn hay đi mỗi khi có tâm sự.

Đột nhiên, Sakura dừng lại và nhìn về phía trước. Thính giác nhạy bén hơn người giúp cô nghe rõ chuyện gì ở phía trước. Đang lúc rảnh rồi, cô rất sẵn lòng đi xem “náo nhiệt”.

Lọt vào tầm mắt của cô là một chàng trai đang bị một đám vây quanh. Cậu ta đội mũ nên cô không nhìn rõ mặt, chỉ thấy tóc cậu rất dài, buộc thành một dải ở phía sau. Mỗi lần ra đòn, tóc cậu tung bay về nên những đường cong tuyệt đẹp trong không khí. Đòn đánh của cậu rất chuẩn xác, toàn nhằm vào các vị trí nguy hiểm khiến cho đũa nào không may dính phải đều nằm đo đất luôn. Sakura hoàn toàn tin rằng một mình cậu cũng đủ hạ năm mươi tên kia.

Đột nhiên, cô nhìn thấy một tên đánh lén sau lưng cậu. Nhanh nhẹn lắt mình, Sakura vòng ra phía sau cậu và đá bay tên hèn hạ đó. Chàng trai có vẻ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của cô nhưng lập tức bị cô chặn miệng:

-Đừng lo, tôi không có ý xấu, cũng chẳng nghĩa hiệp gì. Chỉ là không muốn thấy người giỏi như cậu bị thua mà thôi!

Chàng trai không nói gì, chỉ tiếp tục ra đòn. Chẳng mấy chốc, toàn bộ đám đó đều bị hai người xử lý hết. Phui phui tay, Sakura hơi kinh ngạc nhìn người bên cạnh. Khi này, cô chỉ mãi quan tâm đến cách ra đòn, giờ để ý kỹ mới thấy năng lực của cậu ta hẳn phải ngang ngửa cô.

-Cậu tên gì?-Chàng trai mở miệng.

Sakura nghiêng đầu nhìn cậu. Giọng cậu khá trầm, tựa như con gió thoảng qua làm người ta bất tri bất giác an tâm.

-Tôi là Sakura, Sakura Sammon.

Nghe vậy, đôi mắt chàng trai thoáng hiện chút ngạc nhiên. Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên. Sakura nhìn vào máy, là số của Nari. Chắc họ đang tìm cô đây mà.

-Xin lỗi, tôi phải đi đây.

Nói rồi, cô nhanh chóng chạy đi. Sakura vừa đi khỏi, bạn của chàng trai cũng tìm đến.

-Nè Shun, sao hôm nay cậu nhẹ tay thế?-Nhìn đám dưới đất, một người tiến lên hỏi.

Nếu Sakura còn ở đây, hẳn cô sẽ...đập cho cái tên vừa hỏi một trận. Gương mặt tên đó tương đối giống cô nhưng lại pha sự tùy hứng và cộc nhả.

-Không có gì, mau đi thôi!

Chàng trai lạnh lùng đáp lời, nhưng trong đôi đen thẳm lại hiện lên chút hứng thú. ”Sakura Sammon phải không, tôi sẽ nhớ cái tên này.”

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Nhập Học

Học viện Nishiyama, nơi được mệnh danh là học viện quý tộc. Trường bao gồm ba khối: cấp 2, cấp 3 và đại học. Diện tích trường ngang ngửa với nhà chính của thập đại gia tộc, thiết kế xa hoa, rộng rãi và đầy đủ tiện nghi. Một khi có mặt ở đây, nếu không phải tiểu thư, công tử thì cũng là thiên tài hiếm có. Nhà trường phải xây dựng cả một bãi đáp trực thăng còn nhà xe thì toàn là ô tô đắt tiền.

Một chiếc Lamborghini Veneno Coupe dừng trước cổng trường thu hút sự chú ý của học sinh. Dù trường này có giàu đến đâu thì chiếc xe này cũng quá sang và hiếm. Từ trên xe, 4 người bước xuống càng làm đám học sinh thêm xì xào.

Sako hôm nay mặc đồng phục của trường là áo sơ mi trắng, thắt nơ carô đen và váy kẻ carô cũng đen nốt. Nari được trường đặc cách cho mặc kimono nên hôm nay cô diện chiếc yukata màu tím nhạt. Nhưng thu hút nhất là Sakura và Dạ. Cả hai cùng mặc đồng phục nam, gồm áo sơ mi trắng, thắt cà vạt và quần dài kẻ carô đen khiến lũ con gái hò hét ầm ĩ.

Văn phòng hiệu trưởng

Sakura ngồi đối diện hiệu trưởng, chờ ông mở miệng. Trước ánh mắt lạnh lẽo của cô, hiệu trưởng đầu đầy mồ hôi, khó khăn lắm mới không tông cửa chạy ra ngoài.

-Mấy năm trước, người thừa kế của các đại gia tộc đến đây học. Không biết vì lý do gì, bọn họ đều coi nhau như kẻ thù và đối địch với nhau. Hiện nay, trường gồm 4 tòa nhà –Nói đến đây, ông mở toàn bộ cửa sổ trong phòng ra- được gọi là Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ và Chu Tước với màu đồng phục theo thứ tự là xanh lá, trắng, đen và đỏ. Mỗi tòa nhà là một nhóm, sở hữu những khu vực riêng mà các nhóm khác không được đi vào. Học sinh ai cũng chọn một nhóm, còn nếu đứng ở phe trung lập thì mặc đồng phục như các em bây giờ. Nhóm trung lập có quyền đi lại tự do trong trường nhưng cũng chẳng tồn tại được quá ba ngày.

-Bị vùi dập sao?-Nari hỏi.

-Đúng vậy! Còn nữa, học sinh không được phép để lộ chuyện trong trường ra ngoài, nên như em đã thấy, các đại gia tộc không hề hay biết việc này.

-Được rồi, thế Nokoru học ở đâu?

-Em Sammon ấy hả? Ở tòa nhà Thanh Long.

-Vậy tôi sẽ học ở đó!-Sakura đứng lên.

-Không thành vấn đề, còn về đồng phục mới...

-Không, tôi sẽ mặc đồng phục này.

Sakura bước ra ngoài cùng với Dạ, Nari và Sako, để lại hiệu trưởng đang hóa đá ở đằng sau. “Haiz, lại sắp có chuyện rồi.” hiệu trưởng nghĩ thầm.

Lớp 11A, tòa nhà Thanh Long

-Các em, các em, mau trật tự, lớp ta hôm nay có bạn mới.

Cả lớp dịu đi một chút rồi lại càng ầm ĩ hơn. Ai cũng cho rằng nhóm sắp có thành viên mới.

Người vào đầu tiên là Sako, cô bé nở nụ cười mê người:

-Chào các bạn, mình là Sako Sakira. Rất mong mọi người giúp đỡ.

-Tôi là Nari Axaxia.- Nari mặt lạnh tanh.

-Sakura Sammon, còn đây là Dạ.

Đám nam nữ mãi ngẩn ngẩn trước vẻ đẹp của 4 người nên quên luôn một “ai đó” có khuôn mặt khá giống Sakura. Thậm chí mấy đứa con gái dù biết Sakura là nữ nhưng hai mắt vẫn hiện lên hình trái tim.

-À quên-Sako tiếp tục nở nụ cười chết người-bọn tớ ở nhóm trung lập.

Ngay lập tức, cả lớp như bị thiên lôi tặng quà, miệng há to, mắt tròn tròn trông rất quái dị. Chưa để mọi người kịp hồi phục tinh thần, Sakura đã đi thẳng đến bàn cuối- nơi một thằng con trai tóc đỏ vẫn đang say giấc nồng và không chút lưu tình đạp đổ cái ghế.

Rầm. Đám học sinh còn shock hơn ban nãy, nuốt nước bọt ừng ực chờ con đại họa xảy ra. Đang chìm trong giấc ngủ, Nokoru đột nhiên ôm đất, tức quá, cậu bật dậy hét lên:

-Đứa nào đấy, tao giết luôn bây giờ!

-Là “đứa” chị của em đây, muốn giết không?-Bên cạnh cậu, giọng nói lạnh băng vang lên.

“Đứa nào to gan vậy nhì, còn dám giả mạo chị mình. Mà khoan, cái giọng này nghe quen quen.” Cậu nuốt nước bọt, từ từ quay đầu sang. Có trời mới biết, cậu hy vọng mình đoán sai thế nào.

-Nee...nee-san.-Nokoru hóa đá khi nhìn người đang đứng.

Cóp. Một cục u to đùng chiếm chỗ trên đầu cậu.

-Ừ đúng rồi! Giờ em muốn giết chị, để chị giết em hay em tự sát?

Sakura nhìn cậu em song sinh của mình, ánh mắt lạnh lùng xuất hiện tình dịu dàng. Cũng như Nari, Sako hay Dạ, cậu là một trong số ít những người cô yêu quý.

-Nee-san, chị về nước bao giờ mà chẳng báo cho em? Em nhớ chị nhiều lắm đó!!!!!!!!!!!!

Nokoru nhanh chóng đánh trống lảng. Cậu biết nee-san nói vậy thôi chứ chị ấy yêu quý cậu lắm. Bản thân cậu cũng vậy, thậm chí còn yêu quý chị gái mình hơn cả cha mẹ ấy chứ.

-Haiz, Nokoru à, cậu bỏ quên bọn này luôn sao? Thật làm tớ tủi thân mà, đúng không Nari?-Sako trưng ra vẻ mặt bị bỏ rơi nhìn Nokoru.

-A, cả hai cậu cũng về cùng à? Dạ, lâu lắm không gặp!-Lúc này cậu mới để ý đến những người đi cùng chị mình.

Dạ chỉ khẽ gật đầu thay câu trả lời, ngoài vói tiểu thư ra thì cô chẳng mấy khi mở miệng. Nari quăng ánh mắt “tên đánh trống lảng” về phía Nokoru làm cậu chột dạ. Còn Sako lắm miệng thì nhanh chóng tám nhăm với cậu.

Chẳng để ý đến xung quanh, cả 5 người không hề nhận ra cả lớp đã hóa đá tại chỗ. Trời đất, phó trường nhóm Thanh Long bị phá giấc ngủ mà không có nổi giận? Học sinh mới là chị gái của Nokoru? Thôi đúng rồi, ban nãy Sakura có giới thiệu họ là Sammon, rồi còn cả mái tóc đỏ của cô nữa chứ. Oh my god, thiên lôi ơi mau giáng xuống đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chợt nhận ra vẻ mặt biến dạng của cả lớp, Nokoru hơi ngạc nhiên:

-Bọn họ làm sao thế?

-Không có gì đâu. Chỉ là ban nãy, sau khi biết bọn này ở phe trung lập, có mấy tên ngáng chân tớ và Sako thôi. Nhưng lũ nghịch ngợm ấy đều bị Sako phẩy luôn chân rồi.-Nari thần nhiên.

-Đáng đời, dám ngáng chân nee-san... CÁI GÌ? BỐN NGƯỜI Ở NHÓM TRUNG LẬP?????-Nokoru hoàn toàn shock khi nghe được câu này. Bless me! Nee-san của cậu ở nhóm trung lập, đùa sao????

Đáp lời Nokoru, Sakura chỉ nhún nhún vai, bày ra bộ dáng “Ồ, thế thì sao?” làm cậu tức hộc máu. Nee-san của cậu mà bị làm sao thì mấy đứa bày trò cứ chuẩn bị chết hết đi!

Giới thiệu nhân vật:

Nokoru Sammon (17 tuổi): Em trai song sinh của Sakura, ngoại hình và gia thế giống cô. Tuy là song sinh nhưng tính Nokoru rất đào hoa, cợt nhả và tùy hứng, hoàn toàn ngược lại với chị mình. Điều khiển ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lại Gặp Nhau Rồi, Mà...cậu Là Ai?

Sân thượng, tòa nhà Thanh Long

Đây là nơi yêu thích của trường nhóm Thanh Long, ngoài các thành viên có tiếng tăm trong nhóm ra thì không ai được phép vào nơi này (ngoại trừ nhóm trung lập ra nhé). Hiện giờ, thủ lĩnh đang nghe đám đàn em trình bày mọi việc.

-Tóm lại, có mấy người mới vào trường đứng ở phe trung lập và mấy đứa muốn xử lý chứ gì.

-Dạ vâng! Em đảm bảo bọn nó sẽ không tồn tại quá 3 ngày.

Tên đàn em cúi đầu tránh ánh mắt sắc bén của thủ lĩnh. Thủ lĩnh rất đẹp, đẹp đến mê đảo cả nam lẫn nữ nhưng lại lạnh lùng làm người ta sợ hãi. Mà không chỉ riêng thủ lĩnh, 4 người đứng đầu Thanh Long đều là mỹ nam hiếm có.

-Vậy...

-KHÔNG ĐƯỢC!!!!!!

Chưa để thủ lĩnh kịp nói gì, Nokoru đã tông thẳng cửa sân thượng, trưng ra bộ mặt đẹp trai với...cục u to tướng trên đầu và khuôn mặt đầy hình vẽ nhằng nhịt, hét toáng lên làm mấy con chim đậu trên tay thủ lĩnh giật mình bay đi.

-Khụ...khụ...Hahahaha...Trời đất ơi, Nokoru, cậu ngủ dậy đã soi gương chưa?-Cậu nhóc tóc xanh lá này giờ chỉ mãi cho chim ăn cười lẫn ra đất.

-Hahahaha...Nokoru, ai dám to gan với cậu vậy?-Lần này đến lượt anh chàng mắt màu hổ phách ban này chăm chú ngắm cảnh hỏi.

-Hả? Mấy cậu nói gì cơ?-Nokoru nhanh chóng cầm lấy chiếc gương từ tay tên bạn mình-Oh my god, chuyện gì xảy ra với khuôn mặt đẹp trai của tôi thế này??????????

Hiện lên trước mắt cậu là một khuôn mặt buồn cười đến không thể buồn cười hơn. Hai mắt được tô đậm lên đúng kiểu gấu trúc, bên dưới mắt là dòng chữ "precious animal"(động vật quý hiếm). Má cậu được trang trí đủ loại màu sắc, rực rỡ như lọt vào vườn hoa nhưng ngực trên mặt cậu thì quái dị đến không từ nào diễn tả nổi. Cổ áo mở rộng, để lộ lồng ngực rắn chắc mà cậu luôn tự hào nay lại chiếm chỗ dòng chữ "Come here and I'll give you a kiss". Thảo nào ban nãy bọn con gái cứ cố tình đi đến thật gần cậu. Đây chắc chắn là tác phẩm của Sako chứ không ai khác.

-SAKOOOO, CẬU CHẾT VỚI TÔI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!-Nokoru phẫn nộ hét lên, tiếng hét vang vọng đến chỗ "ai đó" đang ngồi thưởng thức bữa trưa.

-Sako, em chơi ác quá!-Sakura lắc đầu ngán ngẩm

-Hi hi, cứ kệ xác cậu ta đi!-Sako lộ ra vẻ mặt vô (số) tội, chớp chớp mắt nhìn Sakura làm cô đành chịu thua.

Trong khi đó

-Sako? Sako là ai mà gan qua vậy ta?- Cậu nhóc tóc xanh chớp mắt hỏi Nokoru.

-Là 1 trong 4 người mới chuyển tới, và cũng là con nhỏ phá phách nhất.-Nokoru vừa lau mặt vừa nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

-Cậu có quen biết gì với học sinh mới tới?-Anh chàng mắt hổ phách hỏi.

-A đúng rồi, chút nữa tớ quên mất! Shun, cậu-tuyệt-đối-không-được-làm-hại-4-người-đó!

-Tại sao?-Thủ lĩnh, cũng là Shun khẽ nhủ mày.(Có ai thấy tên này quen quen không?)

-Vì họ là bạn từ nhỏ của tớ, hơn nữa người đứng đầu bọn họ còn là chị gái song sinh của tớ-Sakura Sammon.

Nghe đến cái tên này, đáy mắt Shun thoáng hiện chút ngạc nhiên. Trước mắt cậu lại hiện ra cô gái xinh đẹp hôm đấy. Đây là lần đầu tiên cậu có hứng thú với một cô gái, nhưng nó chưa phải là yêu hay thích, chỉ là hứng thú với người ngang ngửa mình thôi.

-Chị ấy là đại tiểu thư, người thừa kế gia tộc Sammon, là một đại thiên tài về tất cả mọi mặt. Nếu chị ấy chịu đứng về phía chúng ta, Thanh Long chắc chắn sẽ là nhóm mạnh nhất...bla bla...-Nokoru tiếp tục thao thao bất tuyệt về chị mình.

-Thôi stop, đưa tụi này đi gặp chị ấy đi!-Cậu nhóc tóc xanh chặn lời Nokoru trước khi cậu ta phá hủy màng nhĩ của mọi người.

-Hydron, cậu làm ơn đừng ngắt lời người khác khi họ đang nói vậy chứ.

-Nếu không ngắt lời thì đến bao giờ cậu mới im?-Anh chàng mắt hổ phách trêu.

-Takami, lại đến cậu nữa à? Thế mấy cậu có đi gặp chị ấy không?-Nokoru gắt.

Cả ba người đều nhìn về phía Shun, mãi đến khi cậu khẽ gật đầu mới lờ lờ nhau chạy vù vù ra ngoài. Vừa đi, Nokoru vừa hỏi hai tên bạn mình xem gần đây có chỗ nào trồng nhiều cây anh đào không.

Đằng sau tòa nhà Thanh Long

Cách tòa nhà một đoạn khá xa là hồ nước trong veo hình bán nguyệt nằm yên lặng bên rừng hoa anh đào. Khu vực này, ngoài phe trung lập ra thì chỉ có những người đứng đầu của bốn nhóm kia được bước vào. Sakura đã sớm ăn xong bữa và đang đi dạo trong rừng hoa với Dạ, để lại Nari và Sako ngồi nói chuyện bên bờ hồ. Khi Hydron bước vào, hình ảnh đầu tiên mà cậu nhìn thấy là một cô gái với gương mặt trẻ con rất đáng yêu đang ôm gấu bông. Nụ cười của cô gái ấy rất đẹp, rực rỡ như ánh ban mai, thuần khiết không chút tạp chất làm người ta ngây ngẩn.

Cảm nhận được có người đến gần, Sako trưng ra nụ cười hoàn toàn khác, một nụ cười không tới được đáy mắt. Phát hiện điều đó, gương mặt baby của Hydron hiện lên chút thất vọng.

-SAKOOOOOOOOOOO!!! Cậu dám vẽ bậy lên mặt tớ hả???????

Nhận ra là Nokoru, Sako tươi cười lém lỉnh và nhanh nhẹn núp sau lưng Nari. Nhưng cô vẫn không cười thật lòng vì biết có người đi sau cậu.

-Đâu phải lỗi của tớ, là do cậu không phát hiện ra đấy chứ.

-Lại còn bao biện hả. Hừ, hôm nay tớ tạm tha cho cậu. Mà nee-san của tớ đâu rồi?

-Sakura vào rừng rồi. Còn đây là...-Nari trả lời rồi liếc nhìn về phía mấy người đứng sau Nokoru.

-À quên, đây là bạn của tớ. Takami Simon, Hydron Edward và Shun Kazumi.

Nhìn chàng trai buộc tóc dài đi sau cùng, cả 2 cô gái đều khẽ nhủ mảy. Người này, phải mạnh ngang ngửa với Sakura chứ chẳng chơi.

Nokoru nhanh chóng loli tên bạn mình ngồi xuống, nhưng Shun lại bỏ vào trong rừng. Cậu không thích ba cái vụ tụ tập cho lắm.

Đi được một đoạn khá xa, Shun khẽ mở miệng:

-Ám, cậu có thể ra rồi!

Lập tức, một “cô gái” xinh đẹp hiện ra trong rừng, khẽ cúi đầu với Shun. Shun gật nhẹ đầu, ra hiệu cho cậu đứng lên và bước vào sâu trong rừng hoa. Rừng anh đào này là của nhà Miller tặng cho trường nên vô cùng đặc biệt. Nó nở hoa quanh năm, lúc nào cũng rực rỡ khoe sắc làm hồng tươi cả một góc trời. Từ vị trí của bốn tòa nhà đều có thể trông thấy nơi này. Chính giữa rừng là một cây anh đào ngàn năm, nơi đẹp nhất trong cả khu rừng.

Chợt, cậu dừng bước. Bên dưới gốc anh đào ngàn năm, một người con gái đang say sưa thổi sáo. Mỗi lần gió thoảng qua, mái tóc cô lại khẽ tung bay trong gió, màu đỏ tươi của mái tóc hòa cùng màu phấn hồng của cánh hoa làm cô trở nên đẹp một cách yếu dị. Thật khó để biết cô là người hay là thần tiên. Cánh anh đào tung bay, trong gió, người con gái ấy cô đơn đắm chìm vào khúc nhạc, ánh mắt đau thương làm trái tim người ta run rẩy, không tự chủ được mà muốn bảo vệ cô.

Phát hiện có người đang nhìn mình, Sakura lập tức dừng lại, Dạ đang đứng ở gần đó cũng lập tức chặn trước người cô. Thấy vậy, Ám cũng nhanh chóng tiến lên bảo vệ thiếu gia của mình. Sakura khẽ nhủ mảy nhìn người con trai đứng ở trước mặt, không hiểu sao cô thấy cậu rất quen. Dài tóc dài sau lưng cậu theo gió tung bay làm cô nhớ đến người con trai tối hôm đó. Cô mở miệng:

- Lại gặp nhau rồi, mà...Cậu là ai?

Giới thiệu nhân vật:

Shun Kazumi (17 tuổi): Thủ lĩnh nhóm Thanh Long, có mái tóc đen dài và đôi mắt đen sâu thẳm. Cậu rất trầm tĩnh, lạnh lùng và tàn nhẫn, là đại thiếu gia dòng họ Kazumi. Điều khiển gió.

Ám (16 tuổi): Mang mái tóc bạch kim và đôi huyết đồng, Ám khá giống con gái nhưng cậu thực chất là nam. Là đứa trẻ mồ côi do Shun cứu về, do Shun chỉ dạy và là vệ sĩ của Shun. Tính tình khá trầm. Tên thật và gia thế đều bí ẩn, năng lực không rõ.

Hydron Edward (17 tuổi): Cậu sở hữu gương mặt baby, tóc xoắn màu lá. Tính tình khá trẻ con nhưng rất đáng yêu, là đại thiếu gia của nhà Edward. Điều khiển đất.

Takami Simon (17 tuổi): Là con lai Nhật-Pháp, sở hữu đôi mắt màu hổ phách của nhà Simon. Cậu thuộc dạng người đào hoa, là đại thiếu gia nhà Simon. Điều khiển nước.

Lời tác giả: Mọi người đọc xong cho mình ý kiến đi, im hơi lặng tiếng thế này mình tủi thân lắm. TT

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đại Tỷ Của Trường

Cánh anh đào tung bay, cả 2 im lặng nhìn nhau. Giữa rừng hoa hồng tươi, hai con người cứ như vậy đứng, khí chất cao ngạo lạnh lùng toát ra từ tận xương tủy nhưng lại hài hòa với khung cảnh lãng mạn nơi đây. Trong mắt họ, dường như chỉ có đối phương.

Khóe miệng Shun cong lên thành nụ cười nhẹ, yêu điểm mê hồ tựa như đóa anh túc, đầy độc dược nhưng vẫn làm kẻ khác say mê. Trong tích tắc, cậu

đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Sakura, cũng là phía sau lưng Dạ. Cúi người hôn nhẹ lên bàn tay cô, cậu nói:

-Thật vinh hạnh cho tôi khi được đại tiểu thư nhà Sammon nhớ mặt. Tôi là Shun Kazumi.

Shun Kazumi? Đại thiếu gia nhà Kazumi, thủ lĩnh Thanh Long, người điều khiển gió mạnh nhất trong lịch sử dòng họ Kazumi?... Hàng loạt thông tin về Shun hiện lên trong đầu Sakura. Cô đã sớm nghe về cậu, cũng biết cậu là người có tài nhưng không ngờ lại giỏi đến vậy. Cong cong cánh môi anh đào, Sakura dường như đang suy tính gì đó.

Dạ rất kinh ngạc khi bị Shun vượt qua nhẹ nhàng như vậy. Cô rõ ràng cảm nhận được cậu ta nhưng không phản ứng kịp, người này... Quay người, trái tim Dạ khẽ run lên. Tại sao, tại sao lại là ánh mắt đó, ánh mắt mà cô không muốn nhìn thấy ở tiểu thư nhất? Tại sao nó giống hệt 12 năm trước, khi lần đầu tiểu thư gặp người đó? Dạ hơi run rẩy. 12 năm trước-nó là khởi đầu cho 1 chuỗi bi kịch mà cô không bao giờ muốn lặp lại.

Sau lần ở rừng anh đào, nhóm Sakura trở nên thân thiết với bọn Shun hơn, thậm chí các cô còn có thể thoải mái lên sân thượng-điều chưa từng xảy ra trước đó. Sako mỗi lần gặp nhau đều ôm chầm lấy Hydron, lời cậu nhóc đi khắp nơi cứ như thể 2 đứa con nít tiểu học vậy (Sako bị cuồng mấy thứ đáng yêu và Hydron là một trong số đó). Ám không còn ẩn thân nữa, thực ra, cậu “trên danh nghĩa” cũng là học sinh trường này. Ám xuất hiện, Dạ bỗng có thêm người để cùng luyện tập. Trong giờ nghỉ trưa, hồ nước bên rừng anh đào thường hay xuất hiện 2 bóng người liên tục tấn công nhau bằng tốc độ kinh khủng. Ngoài ra, Dạ còn phát hiện cô và Ám có chung một chủng tộc. Cũng vì chuyện này, 2 người quyết định trao đổi tên thật của họ. Đây là việc mà cả hai thậm chí còn giữ bí mật với cả chủ nhân của mình. Cứ như thế, tin đồn bay tán loạn khắp nơi, bắt đầu từ cặp Sako-Hydron, sau đó mấy người kia cũng bị vạ lây theo.

Và tất nhiên, đám tin đồn cũng đem tới một số việc phiền toái.

Một hôm, trên sân thượng, Takami đột nhiên thông báo:

-Hôm qua, có mấy đứa con gái tìm đến đại tỷ của trường. Hình như có liên quan đến mấy cậu.

-Ồ, rồi sao?-Sakura chẳng mấy quan tâm.

-Đại tỷ của trường tuy thuộc nhóm Thanh Long nhưng chưa có ai thực sự chi phối được cô ta. Tuy không mạnh bằng 4 thủ lĩnh nhưng cũng là người có tiếng nói trong trường, hơn nữa, cô ta còn có thần lực giống chúng ta.-Takami đầu đầy vạch đen (là cái mặt này nè ═|||), có cần hỏi hột đến vậy không?

Trước giờ ăn trưa khoảng chừng 1 tiếng, cả 8 người rời khỏi sân thượng (nhập hội trốn học với nhau hết rồi). Cảm nhận được có người núp ở gần, Sakura kêu nhóm Shun ở lại một chút rồi lôi đám bạn đi xuống. Vừa đặt chân ra khỏi cầu thang thì...

Áo một tiếng, mấy thùng nước lau nhà đều đồng loạt đổ về phía các cô. Sako phản ứng ngay, lập tức điều khiển dòng nước đổ xuống đất. Đám con gái tóc xanh mớ đỏ lập tức chui ra bao vây các cô, đứa nào cũng bị shock trước “màn biểu diễn” của Sako. Đứa tô son lòe loẹt nhất đám cố nén sợ, tiến lên nói:

-Bọn kia, mau đi theo tao! Đại tỷ muốn gặp chúng mày. Hừ, cái lũ xấu xí bọn mày cũng dám quyến rũ những người đứng đầu của Thanh Long sao? (Lưu ý, vì bị bị miệng nên chỉ lớp 11A biết Sakura và Nokoru là chị em thôi. Bọn này mà biết thì có cho ăn gan hổ cũng không dám làm mấy trò này.)

Sako nhú mày, định dạy cho mấy con ả 1 bài học thì bị Nari giữ lại. 2 người trao đổi gì đó rồi đồng loạt nhìn về phía Sakura. Sakura gật đầu, cô hiểu rất rõ 2 cô bạn của mình, họ sẽ không để cô xảy ra nguy hiểm dù chỉ có 0.1% khả năng.

Đám “yêu nữ” dẫn các cô đến vườn hoa. Trên ghế đá, một cô gái đang chăm chú đọc sách, đọc đến say sưa như không đoái hoài gì đến vạn vật xung quanh. Nhưng khi con nhỏ vênh vào ban nãy tới gần, cây bút bên cạnh được cô gái tung lên, bắt rất điệu nghệ và dí sát đầu bút vào cổ con ả. Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vòng 3 giây mà cô gái còn chẳng buồn rời mắt khỏi quyển sách. Lấp bắp nãi, con nhỏ đó mới nói được:

-Thưa... thưa chị, bọn nó đến rồi.

Ngay lập tức, quyển sách biến mất như chưa từng tồn tại, cô gái lao thẳng về phía Sakura làm mọi người xung quanh còn tưởng 2 người có thâm cừu đại hận gì. 15m... 10m... 5m... Khi cả 2 chỉ còn cách nhau khoảng 50cm, cô gái bị Nari tóm cổ nhấc lên.

-Rin, sao cậu dám cho đàn em bắt bọn này.

Đại tỷ của trường- Kamai Rin là 1 cô nhóc 17 tuổi, sở hữu khuôn mặt thánh thiện giống thiên thần và mái tóc vàng ngang vai làm người ta khó nhìn ra quốc tịch. Cô và anh trai vốn là người nhà Kamai (một dòng họ dưới quyền nhà Arusa) nhưng vì cuộc hôn nhân không được sự đồng thuận từ gia đình của bố mẹ mà cả nhà cô phải sống ở nơi hẻo lánh. Sakura vô tình tìm được anh em cô sau khi ngôi làng nơi cô ở bị tàn phá bởi chiến tranh. Bình thường, Rin luôn trầm tĩnh nhưng cứ mỗi lần gặp Sakura là hóa thành Sako thứ hai luôn.

-Nari, cậu nói gì thế? Tớ làm gì có đàn em nào.-Rin tỏ vẻ ngây thơ vô tội, cô thật sự không biết gì a.-Tớ nhớ có mấy đứa kể chuyện các cậu cho tớ nghe, sau đó tớ chỉ bảo muốn gặp các cậu thôi. Còn lại tớ hoàn toàn không liên quan nha!

Khóe miệng Nari và Sako hơi co quắp, còn đầu Sakura và Dạ thì hiện lên mấy cái vạch đen. Rin luôn là như vậy, bản thân làm gì cũng chẳng thèm quan tâm. Chắc là mãi đọc sách quá nên đồng ý bừa cái gì rồi.

-Vây-Sako chỉ vào đám “yêu nữ” đang rơi vào trạng thái chết lâm sàng-tớ xử bọn kia được không? Ban nãy tại nó xúc phạm bọn tớ.

-Chắc chán rồi, các cậu cứ tự nhiên.-Rin cười rục rờ.

Lời tác giả: Mình không làm giới thiệu nhân vật nữa đâu, ngại viết lắm :3. Có gì mọi người đọc ngay trong truyện ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đại Tỷ Của Trường (2)

Sako tươi cười đáng yêu, nhưng nụ cười này lại ẩn chứa sát khí đáng sợ. *Soạt*. Chiếc quạt giấy Nari luôn cầm trên tay được mở ra, che khuất nửa gương mặt cô. Ánh mắt của Nari lúc này vô vùng dọa người.

-A!

Một tiếng hét thê thảm vang lên, cùng lúc, con nhỏ vênh vác hồi nãy bay thẳng ra gốc cây. Sakura lấy tay xoa xoa mi tâm, nói:

-Nari, Sako, thích làm gì thì làm nhưng đừng giết người nhé!

Nari và Sako hướng ánh mắt về phía Sakura. Con ả ban nãy “bay” là tác phẩm của Sakura chứ ai, cậu ấy đang trả thù cho các cô đây mà! Còn Rin nghe xong thì ôm lấy tay Sakura phụng phịu :

-Sakura, còn tớ nữa mà, cậu phải cho tớ tham gia với! Vì bọn này mà tớ bị Nari mắng.

-Nếu cậu thích.

Sakura cười khế nhìn Rin, nhưng khi tầm mắt chuyển sang lũ run như cầy sấy kia lại thành nụ cười băng lãnh. Chẳng biết từ lúc nào, Nari đã đứng ngay sau các ả.

Nhẹ vung cái quạt, trên mặt vài đũa con gái xuất hiện vô số vết sẹo chẳng chịt cả khuôn mặt. Phải thừa nhận một điều là Nari rất độc ác, những vết sẹo mà cô gây ra không những hủy đi dung mạo của đám con gái mà còn không bao giờ có thể chữa được, cho dù là phẫu thuật thẩm mỹ.

Sako thì nhẹ nhàng hơn. Với sở trường là những cú đâm rất nhanh và mạnh, cô đã làm cho vài đũa bị đánh đến cha mẹ cũng không nhận ra. Tuy chưa đến mức hủy dung như Nari làm nhưng độ đau đớn thì hơn rất nhiều. Hình tượng búp bê xinh đẹp đáng yêu của Sako bị phá hủy hoàn toàn.

Trong số 3 người, Rin là có lòng nhân từ nhất, chỉ bắt chước Sakura cho vài đũa “bay” về phía gốc cây hoặc tường rào thôi.(Ồi lạy chúa, nhân từ đây sao?)

1 phút, đó là khoảng thời gian mà 3 cô sử dụng để đánh gục toàn bộ đám con gái.

-Nari, Sako, Rin, các cậu bắt đầu lựt nghề.-Sakura nhíu mày nhận xét.

-Sao có thể thế được?-Rin và Sako shock.

Đúng lúc này, 1 bóng đen từ trên trời lao xuống, ôm lấy cánh tay Sakura:

-Nee-san, việc cần giải quyết cũng giải quyết xong rồi, chúng ta mau đi thôi!

-Aaaaaaaa!!!! Tại sao người lại ở đây, lại còn dám ôm Sakura nữa?-Rin phẫn nộ hét lên.

-Tại sao ta lại không được ở đây chứ? Mà ta ôm nee-san của ta thì có gì sai?-Nokoru vặn lại.

Và thế là màn đấu khẩu giữa 2 người bắt đầu diễn ra. Sakura vô thanh vô thức lùi ra chỗ khác. Cô còn chưa muốn bị thùng mắng nhĩ đâu.

Shun nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Sakura, thu lại đôi cánh bằng gió của mình. Sakura hỏi:

-Shun, tại sao Rin lại hóa thành đại tỷ vậy? Còn nữa, 2 người họ quen biết gì với nhau?

-Lúc mới vào học, Nokoru từng va vào Rin và làm bẩn quyền sách của cô ấy, sau đó chính là tiết mục đánh nhau của 2 người bọn họ. Lần đó Nokoru bị hạ gục, còn Rin được đám con gái tôn lên làm đại tỷ. Nhưng nếu tớ nhớ không nhầm, hôm đó Rin vì mãi đọc sách quá nên hỏi cái gì cũng gât bừa.

Đầu Sakura đây vạch đen. Đúng như cô nghĩ, haizz, Rin cũng thật là...

Cuối cùng, Nari, Sako, Hydron và Takami không chịu nổi nữa, vội túm lấy 2 người kia lôi đi. Hừ, nếu để 2 đứa này tiếp tục không chừng đầu họ điên mất.

-Sako, tối nay cậu đi chơi không?-Hydron nhỏ giọng hỏi.

-Được thôi, mình rủ thêm mọi người cùng đi nhé!-Sako cười tươi như hoa, hoàn toàn khác với lúc xử lý đám con gái.

-2 đứa kia, đang thi thảo gì đó? Tính đi chơi riêng với nhau phải không?-Rin hóng hớt.

-Hydron, cậu ra tay nhanh ghê!-Nokoru cũng nhảy vào châm chọc khiến mặt Hydron đỏ lên.

-Aaaaaa!!!! Dễ thương quá!!!!!!-Sako không kiềm chế nổi sở thích của mình, nhảy vào ôm Hydron làm mặt cậu nhóc càng thêm đỏ bừng.

-Sakura, chị có đi không? Em nghe bảo Mira sắp về.-Dạ hiếm hoi mở miệng.

-Cũng được!

-Vậy mình đi bar Lucy nhé!-Sako đề nghị.

Cùng lúc đó, tại sân bay quốc tế John F. Kennedy ở New York, một cô gái có mái tóc màu cam xoăn nhẹ đến ngang vai đang đứng tựa vào cửa kính. Bộ đồ màu đen bó sát người làm nổi bật lên dáng người nóng bỏng của cô.

- Sakura, Dạ, Nari, Sako và cả Rin nữa, mình sắp trở lại với mọi người rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hydron Tỏ Tình

Lucy, bar lớn nhất ở Tokyo, mà nói rõ ràng hơn là lớn nhất trên toàn nước Nhật, nơi giới thượng lưu thường tụ tập khi màn đêm buông xuống. Ở đây, người ta có thể bắt gặp những chính khách có tiếng ngồi nói chuyện thân thiết với tên trùm xã hội đen, hay những minh tinh đoàn trang trên màn ảnh ăn mặc hở hang, tự buông thả chính mình. Nói cách khác, Lucy chính là nơi mà giới thượng lưu lột bỏ mặt nạ giả tạo, bộc lộ rõ bản chất đáng khinh và cho ta thấy những mặt tối ẩn giấu sau vẻ ngoài hào nhoáng của họ.

Tất nhiên, nơi như vậy làm sao chỉ có thể bình thường được. Khung cảnh xa hoa cũng như cách tiêu tiền như nước ở đây khiến người khác phải tắc lưỡi hít hà, ngay cả một ly cocktail sau khi qua bàn tay điều chế điêu luyện của người pha rượu cũng có thể có giá lên tới hơn 50,000 đô (tương đương với hơn 1 tỷ VNĐ)!

Khi Sakura bước vào, cảnh tượng đập vào mắt khiến cô phải chau mày lại. Cô không thể thích nổi chỗ này, một phần là bởi những kẻ đến đây? Tại sao Mira lại chọn nơi này chứ?

-Sakura nee-san, sao chị đứng đây?

Tiếng nói trong trẻo của Sako cất lên làm mọi người đều hướng về phía cửa. Cùng lúc đó, 4 cô gái bước vào làm người ta không khỏi hít 1 ngụm khí lạnh. Quá đẹp! Đó chính là suy nghĩ của những người tại đây.

Nari hôm nay khoác một chiếc yukata màu lam nhạt thêu hoa trắng, đi guốc gỗ cùng mái tóc đen óng thả xõa tự nhiên đậm nét Nhật Bản. Thời trang Lolita là lựa chọn của Sako và Rin. Sako đáng yêu trong bộ sailor lolita màu trắng (kiểu lolita mô phỏng đồng phục thủy thủ), váy bồng tay ngắn, vòng cổ đăng ten đính ngọc trai và đôi giày búp bê cũng màu trắng nốt. Rin diện một bộ gothic lolita (loại lolita "thuần" nhất lấy cảm hứng từ phục trang thời Victorian) với 2 màu đen trắng, thắt nơ đen ở cổ, tay áo dài kết hợp cùng giày búp bê đen và vòng cổ đăng ten gắn thánh giá biến cô thành ác quỷ pha trộn thiên thần. Nhưng đáng chú ý nhất là Sakura. Cô vẫn theo phong cách giản dị với áo sơ mi trắng xắn tay, quần jean đen và giày thể thao đen, mái tóc đỏ xoăn nhẹ được vén sang một bên, vừa quyến rũ, vừa cá tính mà còn tạo cảm giác yêu mị. Về phần Dạ, cô đóng vai cái bóng của Sakura để bảo vệ tiểu thư.

-Này mấy em gái, qua đây đi!

-Mấy cô em à, các em xinh đẹp hơn gấp ngàn lần so với mấy người kia, vóc dáng hoàn mỹ thế này, phải gọi là cực kì tuyệt vời đó...

Háng loạt lời nói đầy ý thô tục vang lên làm các cô nhũn mày chán ghét, Dạ cũng phải cố gắng kiềm chế để không giết mấy tên kia. Dù lần nào tới đây cũng gặp cảnh này nhưng các cô quả thật chịu không nổi.

-Em gái à...

Một tên ngà ngón nắm tay Sako, Sako bức bối chuẩn bị cho hắn uống trà cùng Diêm Vương thì...Phập. Ngay lập tức, 1 con dao lao thẳng về phía cánh tay đang chạm vào Sako của hắn và găm chặt vào đó.

-Hừ, dám chạm vào cậu ấy. Không-muốn-sống -Hydron từ đâu xuất hiện, mặt mày đen thui đầy sát khí.

-Mẹ k***p, thằng kia, sao mày dám đụng đến tao?-Sau 1 hồi gào thét thảm thiết, tên kia mới bình tĩnh lại khi thấy Hydron chỉ là học sinh.

Hydron nghiêng đầu, bộ dáng khinh miệt coi thường. Sako lúc này mới lên tiếng:

-Hydron, cậu để tớ!

Vừa dứt lời, rượu trên bàn lập tức bay đến trước mặt cô, Sako không chớp mắt thốt ra 1 chữ:

-Giết.

Ngay lập tức rượu hóa thành thứ vũ khí sắc bén, tàn nhẫn đâm thẳng vào gáy tên đó. Hắn còn chưa kịp kêu lên thì đã mất mạng rồi. Sako phúi phúi tay, khuôn mặt dễ thương hoàn toàn biến mất, tựa như thứ cô mới giết chỉ là con kiến. Trước sự tàn nhẫn của Sako, đám người trong bar không khỏi run rẩy một trận, lập tức tránh sang 2 bên. Rin quét mắt nhìn bọn họ, lạnh lùng hừ 1 tiếng rồi dời ánh mắt về phía cái xác.

-Brown, dọn dẹp đi! Để nó ở đây tôi thấy chướng mắt.

Brown không ai khác chính là quản lý bar Lucy, nổi tiếng là 1 tên kiêu ngạo chưa bao giờ nể mặt ai. Vậy mà bây giờ, Brown lại làm cho đám thượng lưu chết sững khi ngoan ngoãn cúi đầu đáp:

-Đã biết!

Chuyện tiếp theo do Brown xử lý nên mấy cô không quan tâm cho lắm, nhanh nhẹn đi theo Hydron lên phòng vip trên tầng 2. Trong phòng, 3 cậu kia đang chờ sẵn các cô. Hydron mặc áo pull đen và quần short ngắn đến đầu gối, chân đi giày thể thao tạo cảm giác năng động. Takami mặc áo ba lỗ màu đen, chiếc áo ngoài màu trắng khoác hờ để lộ vai cùng quần jean màu xanh lộ ra vẻ hòa hoa. Với áo thun đơn giản cùng quần tụt jean nhưng vẫn rất lịch lãm, Nokoru làm đám con gái phải tim đập chân run. Còn Shun thì sao? Nhìn cậu rồi lại nhìn Sakura, mọi người cười mờ ám, ngay cả Nari cũng hơi tủm tỉm. Shun ăn mặc hoàn toàn giống cô, áo sơ mi trắng xắn tay, quần jean đen và giày thể thao đen. Mái tóc dài thường ngày vốn buộc lên hôm nay được cậu buông xõa, cũng vén sang 1 bên vai giống Sakura.

-Sako, không ngờ cậu điều khiển nước cũng tốt ghê a.-Takami khen ngợi, chuyện ban nãy cậu cũng có chứng kiến.

-Thật không?-Sako cười rạng rỡ, 1 tiểu tộc điều khiển nước được người nhà gia tộc Simon khen là điều cỡ nào vinh hạnh (Chắc chưa ai quên tộc Simon có năng lực gì chứ).

-Sako, cậu rất giỏi rồi, cần gì quan tâm đến cậu ta. Hứ!!!!-Người nào đó đang được Sako ôm tóa ra mùi dấm chua nồng nặc.

Mọi người nín cười nhìn Hydron, bộ dáng cậu lúc ghen rất đáng yêu nha! Còn Sako thì mỉm cười thật tươi với cậu, sau đó hôn lên má Hydron. Chưa để cậu kịp hồi phục, Sako đã ôm chặt người cậu.

-Aaaaaa!!!! Hydron, cậu đáng yêu quá làm tớ không muốn thả ra. Chúng mình kết hôn đi!!!-Sako hồn nhiên thốt ra làm Hydron đỏ bừng mặt.

-Kết...kết hôn? Sako, cậu...ừm, cậu thích tớ sao?-Càng nói, mặt cậu nhóc càng đỏ hơn.

-Thích? Ừm, tớ rất thích cậu.-Chưa để Hydron mừng rỡ, Sako đã nói tiếp-Tớ thích nhất là những gì đáng yêu nên tớ cũng thích cả cậu nữa.

-Vậy sao cậu muốn kết hôn với tớ?-Hydron sa sầm mặt.

-Vì tớ nghe nói nếu kết hôn thì cả đời sẽ ở bên nhau, mà tớ thì hoàn toàn không muốn buông thứ dễ thương như cậu ra chút nào.-Sako nghiêng đầu đầy ngây thơ.

Nghe vậy, mặt Hydron tối đen lại, đứng bật dậy, cậu đập bàn:

-Nhưng mà tớ thích cậu, hơn nữa không phải thích theo kiểu của cậu mà là tình cảm con trai đối với con gái.

Nói xong, cậu mới nhận ra mình lỡ miệng, mặt nóng bừng. Còn Sako hơi nhũn mày nhìn cậu, sau đó nhanh nhẹn kéo Hydron ra ngoài.

-Họ sẽ ổn chứ?-Nokoru mở miệng.

-Còn phải xem Sako đã.-Sakura nhún vai, nhưng trên thực tế, bản thân cô rất hy vọng Hydron sẽ thành công.

“Đành nhờ cả vào cậu vậy, Hydron.” Sakura, Dạ, Nari, Sako và Rin nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chuyện Của Hydron

Sako lôi Hydron đi cửa phụ ra phía sau bar. Đứng dựa lưng vào tường, khuôn mặt búp bê đã tắt hẳn nụ cười giả tạo vốn luôn ngự trị.

-Hydron Edward, tôi nghĩ chúng ta cần làm rõ 1 số chuyện.-Ánh mắt cô ngoài đáng yêu thì còn thêm phần sắc bén-Cậu thích tôi từ khi nào?

Hydron mỉm cười:

-Ngay từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, nhưng không phải ở rừng anh đào trong trường mà là 9 năm trước ở đảo Maldives.

Sako giật mình, 1 đoạn kí ức hiện lên trong cô. Đúng rồi! Năm cô 8 tuổi, cô đã giúp 1 cậu bé tại nơi đó.

Nhìn thấy đôi mắt Sako đượm vẻ ngạc nhiên nhìn mình, Hydron tiếp tục nói:

-Sako, cậu biết không, lúc tớ gặp cậu, tớ đang bị chính dòng họ của mình truy sát. Năm ấy, cha tớ trọng thương tưởng chừng sẽ qua đời, 1 số kẻ thuộc gia tộc muốn chiếm vị trí đương gia nên lập mưu ám hại. Lúc ấy, người chú luôn yêu thương chăm sóc tớ đã đem tớ trốn đi. Chỉ là không ngờ, cuối cùng chính ông ta lại đẩy tớ vào hiểm cảnh. Khi nằm trên bờ biển, tớ đã nghĩ mình sẽ bỏ mạng tại đây, nhưng cũng là lúc đó, tớ gặp được cậu.

Nụ cười trên gương mặt Hydron càng thêm sáng lạn. Hình ảnh ngày trước lại tràn về trong tâm trí cậu.

...

Đứng trước sự phản bội của người chú, Hydron cảm thấy vô cùng thất vọng, đồng thời cũng mất lòng tin vào những người xung quanh. Đến cả gia tộc cũng không thương xót thì người ngoài sẽ giúp đỡ cậu sao?

-Nè nè, cậu có ổn không? ếng>

Giọng nói trong trẻo vang lên lôi kéo Hydron mở mắt. 1 cô bé ước chừng 8, 9 tuổi đang nghiêng đầu nhìn cậu, đôi mắt to tròn chớp chớp như 2 hòn ngọc. Dưới ánh nắng mặt trời, mái tóc óng vàng lấp lánh cùng làn da trắng hồng biến cô thành thiên sứ thuần khiết. Hydron không tự chủ được mà thốt lên:

-Đẹp quá! ếng>

-Nói lời vô nghĩa. Coi cậu kia, cả người thương nặng như vậy...iếng>

Nói rồi, cô tiến lên đỡ cậu đứng dậy. Trước hành động của cô bé mới quen, Hydron hơi nhún mày:

-Cậu đang làm gì thế? ếng>

-Ngu ngốc! Tôi đang giúp cậu chứ làm gì. ếng>

Cậu không tin nổi những gì mình vừa nghe. Giúp đỡ 1 người mới gặp lần đầu tiên, nhóc này đúng là kì lạ. Trông cô chẳng có vẻ gì là người xấu cả, nhưng vẫn nên đề phòng thì hơn.

Nhận ra ánh mắt của Hydron, cô bé nghiêng đầu, chu môi tỏ vẻ bất mãn:

-Cậu đúng là quá quá quá quá mức ngu ngốc!!!!!! Hừ, tôi chỉ là không muốn có cái xác nào trong khu vực biệt thự nhà tôi thôi, đừng có suy nghĩ xấu về người khác vậy chứ.

-Vậy sao?-Hydron cười khế, nhưng mặt lập tức tái mét lại, ho ra 1 ngụm máu tươi.

-Nguy rồi, chúng ta mau về nhà thôi nhanh.-Cô nhóc lập tức thay đổi thái độ, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Hydron cười nhẹ nhìn cô nhóc mới đó còn mớ mớ người ta vậy mà giờ lại cực kì lo lắng, đúng là trong ngoài bất nhất. Thật đúng là 1 cô nhóc đơn thuần. Bất giác, cậu cảm thấy tim mình loạn nhịp.

Nắng sớm nhảy múa, bờ cát trắng và làn nước xanh, chiếu vào 2 cái bóng nhỏ trên bãi biển.

Sau hôm đó, cậu ở lại biệt thự nhà cô bé. Hydron nhận ra cô nhóc này giống như mình, sống giữa cảnh xa hoa nhưng lúc nào cũng thật cô đơn. Có lần, cậu đem chuyện của mình kể với nhóc con. Nghe xong, cô bé nhẹ nói:

-Bất kể sự việc gì trên đời này cũng có lý do riêng của nó. Trong trường hợp của cậu, tham vinh hoa là 1 lý do, tình thân giả tạo vốn chưa bao giờ tồn tại là 1 lý do, hoặc cũng có thể... Có thể, để bảo vệ cậu cũng là 1 lý do.

Nghe vậy, Hydron mới giật mình nghĩ lại mọi chuyện. Nửa năm ở chung, cả 2 chưa bao giờ hỏi tên nhau. Hydron gọi cô bé là nhóc, còn cô bé gọi cậu là tên ngu ngốc. 6 tháng kể từ khi 2 người gặp mặt, những tên phản loạn trong gia tộc bị tiêu diệt, cha cũng hoàn toàn khỏi bệnh. 1 ngày, chủ tới đón cậu.

-Tên ngu ngốc, tôi sẽ nhớ cậu lắm đấy. Đừng để bị thương nữa biết chưa.-Khi đặt chân lên máy bay, nhóc hét toáng lên với cậu.

Hydron quay lại bắt gặp đôi mắt ngập nước của nhóc.

-Chắc chắn rồi! Nhóc, chúng ta nhất định sẽ gặp lại!-Cậu cười sáng lạn. Khi gặp lại nhóc, cậu sẽ trưởng thành hơn và sẽ không để nhóc phải giúp cậu nữa.

Rời khỏi đảo Maldives, hình ảnh cuối cùng cậu thu vào mắt chính là kí hiệu lá phong đỏ trên nóc biệt thự-biểu tượng của nhà Sakira.

...

-Sakura, cậu nghĩ Hydron có thành công không?-Shun đột nhiên hỏi.

Những ngón tay thon dài kẹp lấy ly rượu. Nhìn thứ chất lỏng màu đỏ sẫm, Sakura có chút trầm ngâm.

-Cái này, còn phải xem vết thương trong lòng con bé thế nào đã.

Trong vô thức, ngón tay cô hơi siết chặt. Sakura nhớ về lần đầu tiên cô gặp Sako. Sau biến cố như vậy, còn có thể tin tưởng vào thứ gọi là tình yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Quá Khứ Của Sako

Sako im lặng, Hydron cũng chẳng chịu mở miệng. Bầu không khí phút chốc trở nên nặng nề.

-Xin lỗi.-Đột nhiên, Sako lên tiếng-Tôi không tin vào tình yêu sét đánh hay yêu từ cái nhìn đầu tiên. Và lại, tôi của 9 năm trước và tôi của bây giờ... là 2 người hoàn toàn khác nhau.

Đôi mắt Hydron tràn đầy thất vọng, bàn tay vô thức siết chặt khiến những ngón tay đâm vào da thịt.

Thật lâu sau, Sako mới nói:

-Sau khi cậu rời đi được vài tháng, nhà Sakira xảy ra biến cố. Khi ấy tôi còn khá nhỏ nên không rõ chuyện đằng sau, chỉ biết 1 điều... Người phụ nữ mà tôi gọi là mẹ đã muốn giết chết cha tôi.-Cô cười nhạt khi thấy sự kinh ngạc của cậu, nụ cười cay đắng đầy hận thù.

-Sako...-Giọng Hydron run run, nhìn cô như vậy cậu thấy tim mình rất đau.

-Buồn cười lắm đúng không? Chuyện tình cảm của cha mẹ tôi vốn nổi tiếng khắp nơi. Họ rất yêu nhau, đó là điều không ai có thể phủ nhận. Nhưng giây phút ấy, bà ta không ngần ngại chĩa súng vào tôi và cha.-Nhìn 2 bàn tay mình, cô tiếp tục-8 tuổi, đôi tay này đã nhuộm máu người, máu của chính người phụ nữ đã sinh ra tôi và đồng đội của bà ta. Không sai, bà ta là 1 sát thủ được cử đến để giết cha, thứ gọi là tình yêu và cả đứa con này đều không thể cản trở và ko được phép cản trở nhiệm vụ ấy. Biết tại sao tôi gọi Sakura là nee-san dù chúng tôi bằng tuổi nhau không? Vì, cậu ấy là người đã thay đổi thế giới của tôi.

Tâm trí Sako lạc về 9 năm trước. Sau khi giết sạch tất cả, cô tìm cách thông báo cho gia tộc đến chỗ cha rồi lập tức bỏ đi. Cô không phải không hiểu, cha rất yêu mẹ, dù mẹ có làm gì đi nữa thì cha vẫn sẽ yêu. Vậy nên, có lẽ cha sẽ rất hận cô...

-A!

Sako rên nhẹ, vết thương nặng quá, máu không ngừng chảy được, quần áo rách rưới sợ là không thể dùng để sơ cứu. Cứ thế này, có lẽ cô sẽ chết mất. Bất giác, cô lại nhớ về gương mặt của mẹ và những kẻ muốn giết mình, đôi mắt to nhuộm màu hận thù. Không cam tâm, thật sự là không cam tâm! Cô muốn tiêu diệt kẻ giết dây phía sau, muốn trả thù kẻ đã khiến cô mất tất cả.

-Tiểu thư, tiểu thư, người đi đâu vậy? Xin hãy mau quay về trong xe.

-Ngậm miệng lại cho ta!

Gọng nói trong trẻo vang lên thu hút Sako ngẩng đầu lên, lọt vào tầm mắt là 1 bạn nữ ước chừng tuổi tác không chênh lệch cô là mấy. Sako hơi rùng mình trước ánh mắt của cô bạn, thật lạnh lùng và sắc bén. Dù cho đã trải qua những chuyện quá khủng khiếp, cô vẫn cảm thấy sợ người này. Thân mình Sako căng thẳng, đôi mắt lộ vẻ đề phòng.

-Cậu tên là gì?-Cô bạn cất tiếng.

-Sako Sakira.-Trả lời xong, Sako mới chột giật mình. Chuyện gì thế này, tại sao cô lại nói tên mình cho 1 người xa lạ chứ?

-Người nhà Sakira à-Cô bạn cười nhẹ khi thấy sự lo lắng của cô, sau đó lại nhìn đôi bàn tay nhuộm máu-Cậu mạnh lắm, có muốn trả thù kẻ đã đẩy cậu vào địa ngục này không?

Sako lặng đi, cô nhìn cô gái trước mắt. Tuy bằng tuổi nhau nhưng cô (Sakura) có loại khí chất làm người ta thuần phục.

-Tôi muốn!-Sako nắm lấy bàn tay đang chìa ra của cô bạn, sát khí lan tỏa ra không gian xung quanh.

-Vậy theo tôi. Tôi là Sakura Sammon, cậu cứ gọi là Sakura.-Cô bạn nở nụ cười với Sako, bất giác, cô cảm thấy thật an tâm.

Kể từ lúc ấy, Sako đi theo Sakura. Với cô, Sakura vừa là người thầy, người bạn, vừa là người chị, người đã cho cô cuộc sống thứ 2. Cái gì là thích, cái gì là yêu, cái gì là kết hôn, Sakura đều để cô tự hiểu theo ý thích. Cô đã hứa rồi, đã hứa cả đời này sẽ đi theo bảo vệ cậu ấy.

Hít thật sâu, Sako cố gắng mỉm cười, 1 nụ cười giả tạo. Nhưng ai biết đâu sâu trong tim cô có cái gì đó đang vụn vỡ.

-Xin lỗi cậu.

Rồi, cô bỏ vào trong quán, cố gắng không chể để bước chân không run rẩy.

-Sako...

Trên hành lang lầu 2, Sakura đứng dựa lưng vào lan can, ánh mắt vô hồn liếc nhìn những con người đang điên cuồng bên dưới. Mấy sợi tóc đỏ tuột khỏi bên tai, cùng không gian nửa sáng nửa tối gọi lên cảm giác yêu mị.

...Từ chối rồi sao?

-Vâng, Sakura nee-san.

-Sako này...-Sakura ngược lên, đôi mắt tím vẫn trống trải như vậy-những món đồ dễ thương tuy không bao giờ phản bội em nhưng cũng không thể mang cho em hạnh phúc của 1 người con gái. Buông tha cho quá khứ đi, được không?

-Nếu chị có thể buông tay thì em cũng sẽ làm.

-Haha, đúng vậy! Chị có tư cách gì nói em trong khi chính chị lại không thể làm nổi?-Sakura chua chát nở nụ cười nhuộm màu bi thương.

-Em xin lỗi... Xin lỗi...Em không...-Sako kinh hoàng, sao cô có thể đụng vào vết thương của chị ấy chứ?

-Thôi đủ rồi!-Lắc đầu, Sakura tiến về phòng VIP-Mau đi thôi.

...

Mọi chuyện sau đó vẫn diễn ra bình thường. Hydron không hồ danh là người thừa kế tương lai của nhà Edward, vẫn cười nói với Sako và mọi người như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng không ai không hiểu, cậu ta chỉ đang tự kiềm chế chính mình thôi.

Cốc cốc...Tiếng gõ cửa vang lên, Sakura nhẹ giọng:

-Vào đi!

Cánh cửa bật mở, Brown bước vào và đi thẳng về phía cô.

-Sakura-san, kẻ bị Sako-san giết ban này là người của 1 băng nhóm. Hiện giờ bọn chúng đang ở bên dưới bar.

Sakura xoa xoa trán, liếc nhìn về phía ai đó đang chột dạ.

-Tự làm tự chịu. Sako, cậu đi xử lý!

-Nhưng sẽ có rất nhiều người, rất mệt mà còn làm bẩn đồ của tớ nữa. Tớ sử dụng thần thuật nhé, hay kêu thêm người cũng được.

Nhìn cái khuôn mặt đang tươi cười tội nghiệp, tỏ vẻ ‘tớ rất yếu đuối’ của Sako, Sakura quay sang Nari:

-Túm con nhóc này xuống.

Lập tức, bạn nhỏ Sako đáng thương của chúng ta bị thẳng tay xách cổ lôi đi. Hydron đồng thời cũng lôi kéo mọi người xuống xem Sako chịu phạt (mượn việc công trả thù riêng hả ==). Nhưng vừa ra khỏi quán, đập vào mắt họ là 1 cảnh tượng vô cùng kỳ lạ. Đám du côn, theo lời Brown nói đáng ra phải hùng hực khí thế chờ họ thì bây giờ lại lao vào tấn công nhau điên cuồng. Lần lượt, lần lượt, từng tên ngã xuống, những cái xác ngổn ngang trên mặt đất bị giày xéo đến thâm thối. Khi 2 kẻ cuối cùng tự giết chết lẫn nhau, giữa màn đêm, 1 cô gái có mái tóc màu cam xoắn đến ngang vai xuất hiện.

-Mira Jane!-Sako thốt lên rồi chạy về phía cô gái.

Nhận cái ôm từ Sako, Mira tiến về phía Sakura. Khác với Nari lạnh lẽo, Sako đáng yêu hay Rin thánh thiện, cô gái người Mĩ này có vẻ đẹp nóng bỏng và quyến rũ.

-Chào mọi người, mình về rồi nè. Có quà cho các cậu đây!

-Ừm.-Khuôn mặt băng lãnh của Nari hiện lên sự nhu hòa hiếm thấy.

-Mira...-Rin vỗ vai đứa bạn-cái chiến trường này cậu gây ra thì tự dọn dẹp nhé!

Nói rồi, tất cả mọi người cùng trở lại trong bar, Brown ngán ngẩm lắc đầu rồi cũng theo sau, để lại Mira mặt xám ngoét 1 mình ở phía sau.

Lời tác giả: Sorry mọi người vì tuần qua không có chương nhé, giờ ta đền bù lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Mira Jane

1 tiếng sau, Mira xuất hiện trong phòng VIP với bộ dáng mệt mỏi và vẻ mặt phẫn hận, liên tục lầm bầm:

-Hừ hừ, các cậu thật quá đáng, lại đi bỏ rơi tớ. Tớ thật đáng thương quá!!!!!!!!!!

-Stop! Cậu bảo có quà cho bọn tớ cơ mà, quà đâu rồi, cho tớ xem đi.-Sako mắt sáng lấp lánh.

Mira trừng mắt nhìn Sako. Cô vừa nghe Brown kể lại, mấy tên bị cô giết đều là tác phẩm của con nhóc này. Chẳng trách, lúc thấy cô lại mừng rỡ đến thế, thì ra là vì tìm được vật thể mạng. Báo hại cô vừa về nước đã phải động tay động chân, còn bị bắt đi dọn dẹp nữa chứ. Cô thật muốn khóc mà ToT !!!!!(khóc rùi đó :P)

Vừa dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn Sako, Mira vừa mở vali.

-Nè!-Một con mèo Pusheen to bự với bộ lông xám tro mềm mại bay thẳng về phía Sako. Cô nàng đón lấy và hét ầm lên như 1 đứa trẻ.

-Aaaaaa!!!!!! Pusheen, Pusheen, Pusheen !!!!!

-Đây là của Rin.- Mira quyết định bỏ luôn ai đó- Mấy cuốn này đều là sách hiếm, tớ còn sẵn luôn bản đầu tiên nữa đó. Đúng với sở thích đọc sách của cậu rồi.

-Cảm ơn Mira-chan nha!- Rin cười rạng rỡ.

-Cái này dành cho Sakura và Nari.- Cô nàng cười ranh, thả vào tay Sakura 1 con chip. Khi da thịt mềm mại vừa chạm vào nó, trong giây lát, Sakura

hơi nhú mảy. Nhanh đến nỗi người ta tưởng là ảo giác. Gật nhẹ đầu, cô đưa con chip cho Nari.

-Còn gì nữa không?

-Có chứ, thêm món nữa cho cậu với Dạ. Tớ ra ngoài lát nha~.

Nghe vậy, Sakura đứng lên theo Dạ ra ngoài.

Lát sau, 2 cô gái trở lại, à mà phải là 3 mới đúng chứ. Dạ đột nhiên không ăn thân nữa, vẫn theo sau vị tiểu thư của mình nhưng vẻ mặt có chút ngưng trọng, thậm chí còn thấy được sát khí quanh quần trên thân.

-Khụ! Xin lỗi nhưng đừng bỏ quên bọn này như thế chứ.- Người lên tiếng là Takami.

-À, tôi xin lỗi! Tên tôi là Mira Jane, cấp trên của Brown, người Mỹ. Còn sở thích là...

-Tiền!- Chưa để Mira nói hết, Rin và Sako đã đồng thanh chặn họng.

-Haha, đúng vậy đó.- Cô nàng gãi đầu xấu hổ, lườm nguyệt 2 đứa bạn chết tiệt.

-Trong 4 người tôi, Sako, Rin và Mira, Mira vào nhóm muộn nhất nên bị coi là em út. Dù cho khả năng chiến đấu không thể sánh bằng nhưng là 1 thiên tài kinh doanh, cũng là kẻ tham tiền chính hiệu.- Nari từ tốn giải thích.

-Hahahaha... Tôi là Takami Simon, tên mặt lạnh này là Shun Kazumi, cái đứa khá giống Sakura là Nokoru Sammon, còn thằng nhóc ngồi đằng kia là Hydron Edward.

-Kazumi, Sammon, Simon và Edward, là thập đại gia tộc sao? Wa, 4 người các cậu đều rất có tiếng đấy. Nokoru, cậu là song sinh của Sakura thiệt hả? Tuy ngoại hình có nhiều nét giống nhưng vì khí chất bất đồng nên việc cả 2 cùng mẹ đã rất khó tin rồi chứ đừng nói tới việc là 1 cặp sinh đôi.

-Còn 1 người nữa mà.-Dạ lạnh nhạt lên tiếng.

Sakura tỏ vẻ khó hiểu nhìn Dạ, sau đó quay qua Shun.

-Ám

Lập tức, Ám hiện ra từ phía sau Shun, vô thanh vô tức như 1 cái bóng. Mira khá ngạc nhiên trước hành động của Dạ, lại càng kinh ngạc hơn khi thấy Ám

-Cậu là nam phải không? Tôi không ngờ thế giới này vẫn còn người như Dạ, giới tính ngược hẳn với ngoại hình. Quả thật rất khác người, ý nhầm, là khác biệt, khác biệt à nha.

Ám và Dạ vừa nghe xong, lập tức trùng mắt với Mira, trên mặt viết rõ mấy chữ "thì sao, có vấn đề gì hả?" làm cô nàng phát run, vội vàng sửa lại lời nói.

-Thôi thôi, mấy người tha cho Mira đi.- Nari mở miệng giải vây nhưng giọng điệu lại pha thêm vài phần trêu tức.

Aizz!!! Mira nhìn trời. Tại sao số cô khổ vậy, toàn có mấy đứa bạn vô tâm thích thêm dầu vào lửa!!!

...

Đầu tuần, cũng là ngày thứ 2 kể từ hôm Mira về nước.

-Cậu ấy sao rồi, Nari?- Rin hỏi trong lúc quăng cặp sách xuống ghế.

-Đã ngoan ngoãn ở lại quản lý bar sau 1 hồi ăn vạ.-Nari xoa xoa trán, mấy ngày nay cô bị Mira làm cho phiền chết. Còn cả màng nhĩ của cô nữa chứ, ai ai.

-Cậu ấy sẽ ngoan ngoãn vậy sao?- Dạ buột miệng hỏi.

Lập tức, tất cả hướng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh về phía Dạ khiến cô nổi da gà.

-Dạ, sao dạo này em nói nhiều thế?- Sakura nhìn cô vệ sĩ của mình, đôi mắt tím không dấu nổi kinh ngạc. Chẳng phải cô nhóc này vốn rất kiệm lời ư, sao gần đây lại toàn mở miệng bởi mấy việc không đâu thế? Đối với Sakura, việc này còn lạ hơn có cái đĩa bay đáp xuống trước mặt cô.

Dạ ngập ngừng, đang chuẩn bị mở miệng thì cô chủ nhiệm bước vào.

-Các em, chúng ta lại có thêm học sinh mới.

-Hi everybody. My name is Mira and the family name is Jane. I come from the USA. Nice to meet you.

Bộp. Rìn đánh rơi quyển sách, Sako mắt mở to, Nari đầu nổi gân xanh. Cái người đang tươi cười như hoa trước mặt họ này, còn có thể là ai khác ngoài con nhỏ đáng ra giờ này đang ngoan ngoãn ngồi trông bar.

-Ahaha... Các cậu, chúng ta học chung lớp nè.- MIRA gãi đầu, giả ngu trước 3 anh mắt sát khí ngùn ngụt.

-MIRA!!!! SAO CẬU DÁM!!!- Tiếng hét kinh thiên động địa làm chim chóc bay tán loạn cả trời.

...

Giờ ăn trưa, sân thượng xuất hiện thêm 1 nhân vật nữa.

-Này MIRA, tôi nhớ trong sổ các gia tộc đâu có nhà họ Jane. Sao cậu lại mang thân lực vậy?

-Ừm- MIRA gấp miếng thức ăn, mắt phượng nhìn về phía Takami- Họ Jane là ả tộc.

-Oh~, là vậy sao.- Takami vẫn cười đến hoa hoa lệ lệ- Vậy mà tôi cứ nghĩ ả tộc cùng thập đại gia tộc đối nghịch với nhau chứ.

1 bóng đen lao đến chỗ Takami, con dao sắc bén của Rìn đánh về phía mặt cậu nhưng bị Takami nhanh tay chặn lại. Ánh mắt Rìn lóe lên tia thị huyết.

-Rin, mau trở lại cho tớ.- Sakura nhún mồm ra lệnh.

-Cậu không cần lo, đại thiếu gia nhà Simon. Họ Jane chúng tôi chỉ là thứ ả tộc đã suy tàn. Hơn nữa, chính loại người như cậu mới khiến 2 phe trở nên đối lập.- MIRA cắn răng. Tên khốn khiếp này đã động vào điều từng khiến cô trầm trồ. Hắn muốn li gián sao?

...

Tối hôm ấy, tại biệt thự cá nhân của mình, Sakura ngồi trên ghế sofa, lạnh lẽo nhìn 2 cô gái đứng trước mặt. Rìn cùng MIRA đầu cúi thấp, không dám nổi run rẩy trước ánh mắt đó.

-Hôm nay, 2 cậu thật làm tớ thất vọng. Rìn, dù cậu có yêu quý MIRA đến đâu thì cũng phải biết kiềm chế. Takami không phải kẻ cậu động đến được. Hôm nay là cậu ta chặn đòn tấn công của cậu lại, chứ nếu chẳng may cậu gây thương tích cho Takami thì sao? Cậu có nghĩ đến hay không, nhà Simon sẽ mượn cơ hội này để tiêu diệt cậu. Còn MIRA- Sakura thờ dài- Cậu phải hiểu, tớ đã để cậu đi cùng nghĩa là tuyệt đối tin tưởng cậu, sao có thể chỉ vì mấy lời nói đó mà nghi ngờ cậu được. Còn nữa, cậu không giống với bọn tớ, số lần ra mặt trong các thương vụ của cậu tương đối nhiều, lần này tự ý ra ngoài sẽ kéo theo nguy hiểm ngoài ý muốn.

Trước khi bỏ đi, Sakura quay lại, nhìn thẳng vào mắt MIRA, nói:

-MIRA, cậu không cần đem chuyện tộc Jane nhắc lại. Đừng tự đào bới vết thương quá khứ.

Bóng Sakura khuất dần sau cánh cửa, vậy mà cả 4 cô gái trong phòng vẫn ngây ngẩn dõi theo.

-2 cậu, lần này các cậu sai rồi. Mỗi chúng ta đều mang 1 bi kịch trong quá khứ, dù trên danh nghĩa là đã trả được thù nhưng vẫn chưa rõ kẻ giết dây đằng sau. Nên nhớ, cẩn thận vẫn hơn.- Hàng mi dài cụp xuống, che đi cảm xúc trong mắt Sako. Chỉ là, giọng nói cô tràn ngập sát khí.

Không khí trong phòng chìm xuống. Ngoài trời gió rít, mưa bắt đầu nổi lên. Đêm nay, sẽ là 1 đêm khó ngủ.

Lời tác giả: Hehe, có ai còn nhớ ta hông? Sorry mọi người, thời gian qua làm biếng quá. Đã viết được khá khá rồi đó nhưng bảo ta đánh máy thì bệnh lười tái phát a~.

Truyện này ta viết, đánh máy cũng là ta. Muốn đọc thêm nhớ để lại bình luận ^^ .

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Công Viên Giải Trí (1)

Vào 1 ngày đẹp trời, ánh nắng chan hòa, gió thổi nhẹ, trời cao thăm xanh, xem khắp thành phố Tokyo có lẽ chỉ tìm thấy được 2 con người đang hàn khí đây mình. Sakura mặt không biểu lộ cảm xúc gì nhưng nhiệt độ xung quanh xuống tới âm độ cũng đủ hiểu cô đang vô cùng vô cùng bức bối. Còn Shun nhìn mây xem tin nhắn, bàn tay siết chặt tạo cảm giác cậu sẽ bóp nát cái điện thoại đáng thương bất cứ lúc nào.

-Bọn họ chạy trước rồi.-Shun nghiêng răng, hàn khí quanh thân tăng mạnh.

Sakura nghe vậy, nhiệt độ càng lúc càng giảm. Tối qua, Nari nhận được điện thoại từ Hong Kong, chỉ kịp thông báo cho cô 1 tiếng rồi vội vã lên máy bay đi thẳng. Sau đó là cuộc gọi của Nokoru về công viên giải trí mới mở của nhà Sammon, muốn cô đi thử và cho ý kiến. Thực ra, Sakura chẳng muốn đi chút nào, nhưng vì Sako làm nũng kinh khủng quá, lại thêm Mira nằng nặc đòi đi. Hừ, cô thừa hiểu Mira muốn tham khảo cách thiết kế của nhà Sammon chứ hoàn toàn chẳng ham hố gì mấy trò mất tiền.

Nhưng bức mình là, cô với Nokoru mới trao đổi được vài câu đã bị Sako giật phăng cái điện thoại, sau đó tự ý đặt lịch hẹn mới rồi chạy tốt đi thông báo cho Rin. Mà Rin lại bệnh cũ, nghe tai nạn ra tai kia, vẫn là câu cũ ngàn năm “Không có gì thay đổi” ấy. Có trời mới biết thời gian và địa điểm mà cô nhớ cùng với cái “không có gì thay đổi” của Rin có giống nhau không nữa. Nhưng dù không muốn cũng đành phải tin thôi. Sako sau khi báo lịch hẹn cho Mira và Rin thì có nhiệm vụ, đến sáng nay 2 cô nhóc kia cũng phải rời nhà sớm. Chỉ là, tại sao Nokoru cùng mấy cậu kia cũng sai hẹn? Còn có...

-Đành vừa đi vừa tìm bọn họ vậy.

Sự thật đã chứng minh, người của thần tộc quả thật rất giỏi, rất đặc biệt, nhất là trong việc khơi dậy bản tính háo sắc của con người. Ví như 2 cô cậu này đây, trong hơn 10 phút đi loanh quanh đã khiến già, trẻ, lớn, bé, gay, les đủ các thể loại đâm vào nhau, vấp ngã, tông thẳng vô cột điện, hụt chân xuống cống... chỉ vì mãi ngắm nhìn nhan sắc 2 người. Mà trong số đó còn có cả trẻ em nữa chứ. Phá hoại mầm non của Tổ quốc, phá hoại mầm non Tổ quốc a~. (Đám đông *đá bay t/g*: Là tại ai chứ, tại ai??!!!!)

Shun mặc đơn giản thun trắng, bên ngoài là áo khoác không tay màu xám làm lộ ra cánh tay của cậu. Sakura phát hiện, tuy thoát nhìn rất thư sinh nhưng cơ thể Shun... Ừm, rất rắn chắc (Sakura-san, chị nhìn đi đâu vậy? ==). Quần jean xanh bao lấy đôi chân dài, mái tóc đen buộc gọn sau gáy, quả là nam thần trong mắt con gái a~. Còn Sakura của chúng ta thì sao? Tất nhiên, hy vọng mỹ nhân ghét váy này ăn mặc nữ tính thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Tóc đỏ dài vấn lên, dấu trong mũ lưỡi trai, chỉ để lại vài lọn xoăn rủ xuống bên má. Nước da trắng như sứ, làm nổi bật lên chiếc áo jean xanh xắn tay và quần jean xanh cùng màu.

-Nè Shun, tôi muốn thử trò đó.- Sakura kéo tay Shun.

-Tàu lượn???? Cậu ...

-Không cần kinh ngạc như thế.- Sakura tùy ý nhún vai- Tôi chưa đến mấy chỗ như vậy bao giờ. Ngày nhỏ, toàn bộ thì giờ của tôi chủ yếu toàn là đề luyện tập, lớn thêm chút thì bắt đầu nhận chỉ thị của mẹ rồi quản lý tập đoàn. Đối với tôi, nơi này vừa xa lạ vừa là trò trẻ con.

-Tôi không có ý đó. Thực ra đây cũng là lần đầu tiên tôi tới mấy chỗ như này.- Shun lãnh đạm

-Thật?

-Thật!

Sakura cúi đầu im lặng, bàn tay nhỏ nhắn kéo tay Shun. Lúc đó, cậu tưởng chừng như đã nghe thấy giọng cô nhẹ nhàng:

-Những người như chúng ta, vĩnh viễn, đều không thể được hạnh phúc.

...

Tự đặt cho mình lớp kết giới, rồi nhanh nhẹn lẩn vào dòng người, Sakura nhìn bầu trời thăm thẳm trên đầu. Chẳng có gì ngoài 1 màu xanh đến vô cùng vô tận, trống rỗng như tâm hồn cô. Trong chớp lát, Sakura cảm thấy có chút chua xót. Đã bao nhiêu năm rồi kể từ khi cô biết đến số mệnh của mình, bao nhiêu năm rồi kể từ lúc cô mất đi cả trái tim? Và, liệu còn bao nhiêu năm nữa, cô có thể đứng dưới ánh mặt trời, sống 1 cách công khai. Đôi mắt khép hờ, trong vô thức, những cánh anh đào bao lấy cơ thể cô. 1 chút, cho dù là 1 chút thôi Sakura cũng không muốn thừa nhận, rằng bản thân đang nuối tiếc cuộc sống này.

Chợt, 1 bàn tay đột nhiên nắm lấy tay cô. Sakura giật mình ngoảnh đầu lại, xuất hiện trước mắt cô là khuôn mặt điển trai của Shun.

-Cậu làm cái gì vậy?- Shun nhíu mày- Sao tự nhiên lại dùng thần thuật ở giữa chỗ đông người, lại còn chút nữa là phá bỏ cả kết giới? Cậu muốn bị người thường trông thấy sao?

Giờ cô mới để ý, lớp khí bao bọc quanh thân đã biến mất, thay vào đó là kết giới màu lá nhạt của Shun. Cô cảm thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng. 5 năm về trước, cũng đã từng có 1 bàn tay kéo cô lại như vậy, vậy mà bây giờ, người đứng trước mặt cô và người nắm đó lại hoàn toàn khác nhau.

Shun nhìn Sakura mấp máy môi, chừng như muốn nói gì đó rồi lại thôi thì trong lòng không khỏi bức bối. Cậu chẳng thể nào thích ánh mắt cô nhìn cậu lúc này, cứ như đang tìm kiếm bóng dáng ai đó ở cậu vậy.

Nhưng rồi đột nhiên, ánh mắt của cả 2 đồng thời thay đổi.

-Có sát khí!

-Hon nữa rất nồng đậm.- Sakura trầm giọng.

Tức khắc, cả 2 biến mất khỏi vị trí. Shun và Sakura không phải loại ngốc. Họ hiểu được, hiện tại, người dễ bị nhắm tới nhất chỉ có thể là đại thiếu gia nhà Sammon-Nokoru.

Thấy rồi! Hiện ra trước mắt họ là Rin và Nokoru đang vừa đi vừa cãi nhau. Sakura chẳng có thời gian để ngạc nhiên, cô vội quan sát xung quanh. 1, 2, 3, 4,...,19, 20. Có tổng cộng là 20 sát thủ cả thầy, không, còn có...

Sakura nhẹ nhắn mi. Sát khí nồng đậm đến như vậy, có lẽ nào 2 người kia lại không nhận ra. Cô nhìn về phía cặp đôi đang nhón nháo. Nếu thật bị tấn công, Rin có thừa năng lực để tự vệ, nhưng còn Nokoru thì sao? Bàn tay cô vô thức siết chặt, móng tay đâm vào da thịt đã nhuộm máu mà cô không hề hay biết. Nokoru, em thật tin tưởng chị đến vậy sao? Em không sợ chị sẽ phản bội, để mặc bọn chúng giết em? Em thật sự cho rằng, cả đời này, chị sẽ mãi đứng sau em ư?

Trầm mặc chốc lát, Sakura phát nhẹ tay. Vô vàn cánh anh đào xuất hiện xung quanh cô, cánh hoa hồng sắc xinh đẹp phảng phất mùi máu tươi.

Bộp. Bàn tay Shun nhẹ nhàng chặn lại Sakura. Cậu liếc nhìn Nokoru và Rin, sau đó lại chuyển tầm mắt về phía cô gái nhỏ đang bị mình giữ.

-Không nên nóng vội. Còn tên thứ 21 nữa mà. Không tò mò sao?

-Trách nhiệm của tôi là tiêu diệt hết những kẻ cản đường Nokoru, còn “hắn” là ai tôi cũng không quan tâm. Nếu gây bất lợi...

Lời còn chưa nói xong, cô đã cảm thấy có 1 đôi mắt đang nhìn mình, cổ lực lượng mang đầy sát khí đánh thẳng vào cô. Đồng thời, thân mình Rin run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

“Rin, cậu có cảm nhận được không?” Sakura dùng thần giao cách cảm.

“Có, nó là cổ lực lượng mà năm đó đã xuất hiện.”

Quanh Sakura tràn ngập sát khí. Cùng lúc, Shun cũng nhận ra có điều bất thường, lớp thần khí bao bọc cơ thể tỏa ra mạnh mẽ. Chớp mắt, cả 2 đã biến mất.

Lời tác giả: Thân mến, có ai còn nhớ ta hem. Gần đây ta thấy truyện của ta xuất hiện ở các trang khác. Dù sao đây cũng là tác phẩm đầu tay của ta nên đừng tự ý mang ra khỏi santruyen nghen. Nhớ là trước khi đem đi phải hỏi ý kiến ta, không là ta-giận-đó *cười hiền*.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Công Viên Giải Trí (2)

13: Công viên giải trí (2)

Công viên giải trí do nhà Sammon xây dựng là một khu vui chơi rộng hơn 500.000 m², tọa lạc tại khu vực sầm uất nhất Tokyo. Bao quanh nơi này chủ yếu là cao ốc, nói không ngoa thì đây đúng là nơi lý tưởng để thực hiện ám sát.

Sân thượng 1 tòa nhà 20 tầng

Nhóm 10 tên sát thủ vẫn đang chăm chú theo dõi mục tiêu. Tên thủ lĩnh sát thủ quan sát Nokoru qua kính bắn tia, cả người hắn căng thẳng, im lặng đợi thời cơ thích hợp tới gần.

-Các người, không-muốn-sống.

Chúng kính hãi quay lại, chỉ thấy, 1 thiếu nữ xinh đẹp kiều ngạo đứng giữa không trung, mái tóc đỏ theo gió tung bay, mùi máu tanh quanh quẩn trong không khí.

Tên thủ lĩnh kinh hãi nhìn Sakura. Không thể nào, tòa nhà này được người của hắn bảo vệ rất kỹ càng, làm sao cô ta có thể lọt vào đây?

Sakura nhàn nhạt nhìn hắn, hừ lạnh:

-Không cần phải kinh ngạc đến thế. Tất cả mấy tên đó đều bị ta xử lý hết rồi. Còn bây giờ...-Sát khí từ trên người tỏa ra, cô nhìn bọn chúng, thái độ bình thản như có như không...đến lượt các ngươi.

Lời nói nhẹ tựa lông hồng rơi xuống, cánh tay liền đưa lên. Trong không trung, muôn vàn cánh anh đào đột nhiên xuất hiện, tập hợp thành lưới hái khổng lồ. Đám sát thủ còn chưa kịp phản ứng, đầu của chúng đã rơi xuống đất, đôi mắt mở to tràn đầy kinh hãi. Lưới hái đó chỉ nhẹ nhàng lướt qua, giống như đang chém bùn vậy, chẳng chút khó khăn.

-Trốn được sao? Cũng không tệ.

Phía sau cô, tên đầu lĩnh sát thủ đang đứng. Máu từ vết thương trên cổ nhỏ xuống, màu đỏ tươi ướt át song gương mặt vẫn như cũ bình tĩnh. Bất quá, hơi thở không ổn định đã bán đứng cảm xúc lúc này của hắn.

-Red Eye, có vẻ như ngươi đã sử dụng khá thuần thục con mắt đỏ rồi nhỉ.

-Tại sao ngươi lại ở đây?- Thủ lĩnh sát thủ tay bắn tia với biệt hiệu "Red Eye" nhíu mày. Hắn không nhớ trong hồ sơ có nhắc đến người này.

-Lần này ta về nước, ngươi không nhận được thông tin sao? Mạng lưới của ngươi ngày càng xuống cấp đấy.

-Tên đó là lý do?-Red Eye hất cằm, nhìn về mục tiêu bên dưới.

-Ừ, nhưng không phải với danh nghĩa mục tiêu.

Hắn nhìn cô gái trước mắt, vẻ mặt khó hiểu. Nhưng thôi, công việc của các sát thủ khác, hắn không có tư cách can thiệp. Mà đối với kẻ trước mắt này thì càng không. Tôm mò có thể hại chết người mà.

-Để ta đi. Công việc của ngươi, ta sẽ không can thiệp.

Sakura nhìn hắn, nhàn nhạt hỏi 1 câu không liên quan:

-Kẻ nào?

-Không nói được. Quy tắc trong nghề, ngươi biết mà.

-Vậy thì thứ lỗi.

Giọng nói của cô lần nữa vang lên, nhưng lần này là ở ngay sát phía sau hắn. Red Eye run lên, cảm nhận được tử vong đang tới gần. Nhưng trong tích tắc, hắn liền lấy lại bình tĩnh, bàn tay thuần thục rút súng, hướng nòng về phía sau, không do dự bóp cò.

-Ngu xuẩn.

Viên đạn vừa ra khỏi nòng, lập tức bị cánh anh đào chặn lại. Red Eye biết, hắn đã thua. À không, thực ra hắn đâu có cơ hội thắng chứ. Đứng trước người này, danh hiệu của hắn cũng chỉ như trò chơi mà thôi.

Bàn tay cô đặt sau gáy hắn, như tử thần đang kề ngay sát.

-Cho ngươi cơ hội cuối.

-Không thể.

-...- Từ lòng bàn tay cô, 1 cánh hoa xuất hiện.

-Lucifer, có kẻ muốn nhắm đến tính mạng của ngươi. Cẩn thận.- Red Eye nhắm mắt. Hắn biết, đây là kết cục khi đối đầu cùng Lucifer. Nhưng ít nhất, hắn cũng có thể giúp đỡ đôi chút cho người này.

-Cảm ơn ngươi.

Red Eye im lặng, khóe môi cong lên thành nụ cười nhẹ. Cả cơ thể hắn ngã xuống, mơ hồ trên đầu có thể thấy 1 vết thương nhỏ. Nhỏ đến mức, không ai có thể nghĩ nó đã cướp đi sinh mạng của 1 sát thủ nổi tiếng. Bông hoa trên tay cô đã găm thẳng vào đầu hắn.

-Thật xin lỗi. Lần này nhiệm vụ, ta không thể để bất cứ ai cản trở.-Nhẹ giọng thì thảo, chi trắc lát, cô lại trở về lạnh băng như cũ -Sao rồi?- Không nhìn ra sau, chỉ là hỏi 1 câu như vậy không rõ mục đích.

-Đã xong.- Shun xuất hiện từ phía sau cô, tùy ý nhún vai.

-...

-...

Đột nhiên, cả 2 đồng thời im lặng, ánh mắt chuyển sang vị khách không mời mà tới. 1 thân áo choàng đen bao lấy cơ thể, mũ trùm kéo sát che đi khuôn mặt. Điều duy nhất có thể thấy ở "hắn" là nụ cười không rõ cảm xúc. Sakura chán ghét nhũn mày, sau lưng cô hiện lên đôi cánh hồng phấn bằng hoa anh đào. Trong khoảnh khắc, cô đột ngột xuất hiện ngay trước mặt "hắn", ngăn cánh anh đào trong lòng bàn tay xoẹt qua. "Hắn" nhanh nhẹn tránh đòn, lập tức lùi lại 1 khoảng cách xa.

Nhìn mảnh vải đen giữa không trung, "hắn" trầm mặc chạm tay vào phần mũ bị rách.

-Đại tiểu thư nhà Sammon vẫn là tàn nhẫn như vậy nhỉ.

Sakura nhũn mày. Tại sao lại là "vẫn"? Cô và người này có biết nhau sao? Nhưng đồng thời, bàn tay cũng liên tục tạo thành ấn chú.

-Haha- Tiếng cười trầm thấp nhưng vẫn có thể nghe ra được là nữ- Lucifer, người chẳng bao giờ thay đổi.-Câu nói cuối cùng là dùng truyền âm mật nói với Sakura.

Nghe vậy, sát khí trên người cô đột ngột tỏa ra, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ. "Người không được phép sống sót.". Khi những câu chữ này truyền đến "vị khách", thì Sakura đã xuất hiện ở ngay phía sau. Hoa anh đào trong tay nhắm thẳng về phía cô, tuyệt đối không để cho đối thủ 1 con đường sống. Hắn ta, hay nên nói là cô ta mới đúng, vội vã xoay người, tuy là né thoát nhưng trên tấm áo choàng hiện lên 5 vết rách lớn.

Kẻ lạ mặt run rẩy, cảm giác sợ hãi lại lần nữa tràn về. Không cam tâm, thật sự là không cam tâm. Bao nhiêu năm như vậy, tại sao lúc nào cũng là người này? Chẳng lẽ, ông trời thật ưu ái cô ta (Sakura) sao?

Đột nhiên, 1 sợi xích không lồ túm lấy cô gái mặc áo choàng đen, ném cô ta về phía bức tường kết giới, nơi 1 kẻ lạ mặt đồng dạng trang phục chẳng biết xuất hiện từ bao giờ.

Xung quanh kẻ mới tới bỗng xuất hiện luồng gió là. Là Phong thuật của Shun! Nhận ra có điều bất ổn, hắn nhanh chóng nhảy lên, tránh thoát khỏi luồng gió.

-Dễ vậy sao.- Shun hừ lạnh, bàn tay khẽ phát. Con gió dưới sự chỉ huy của cậu biến thành 1 con rồng khổng lồ, điên cuồng đuổi theo tấn công đối thủ.

Kẻ lạ mặt dường như hiểu được, hắn không thể thoát khỏi chỗ này mà không chiến đấu. Lập tức, miệng lầm bầm đọc thần chú, từ trên tay hắn xuất hiện sợi xích không lồ tỏa ra luồng khí màu đỏ rực, cùng với hoa văn trên thân xích gợi lên cảm giác tàn ác.

-Quý Diệm xích!- Shun và Sakura không kiềm nổi kinh ngạc. Đúng hàng nhị phẩm trong Ác Ma binh khí, món đồ này chẳng phải đã biến mất từ lâu rồi sao?

Sợi xích liên tục tấn công về phía 2 người, đồng thời, Sakura cũng mở ra tấm lá chắn. Nhũn mày nhìn Quý Diệm xích liên tục giáng xuống tấm lá chắn, cô quay qua Shun. Hiểu ý cô, Shun khẽ gật đầu.

Quý Diệm xích đánh về phía 2 người, tấm lá chắn vỡ tan thành muôn vụn mảnh nhỏ. Nhưng khi bụi mù tan đi, thì Sakura và Shun chẳng thấy đâu nữa. Kẻ mặc áo đen hơi sững sờ, rồi lập tức lấy lại bình tĩnh nhìn 2 cỗ lực lượng trên cao kia.

-Phong Vân kiếm, triệu hồi!

Trên tay Shun hiện lên 1 thanh kiếm lạ, lưỡi kiếm trong suốt khắc hoa văn của gió, bao bọc xung quanh là lớp khí màu lá nhàn nhạt.

Đôi mắt kẻ lạ mặt phát lạnh. Huy động sức mạnh, sợi xích trong tay hắn liên tục tấn công nhưng đều bị Shun chặn lại. Bóng người chột lóe, cậu đã xuất hiện ngay trước mặt hắn, tàn nhẫn vùng kiếm lên.

-Cẩn thận!

Cô gái mặc áo choàng đen hét lên, tay triệu hồi 1 con quái điều. Nhưng nó còn chưa kịp xông lên đã bị Sakura chặn lại.

-Huyết vũ.

Từ trên trời, muôn vụn cánh anh đào điên cuồng đâm xuống, đâm thẳng vào người con quái điều khiến cho nó chỉ kịp hét lên 1 tiếng rồi tức đổ rầm xuống. Và gần như ngay lập tức, Sakura đã đến trước mặt cô ta...

1 giây, chỉ thiếu đúng 1 giây nữa mà thôi là tử thần đã đem 2 kẻ lạ mặt đi. Nhưng ngay trước 1 giây đó, trong không gian kết giới đột ngột mở ra 1 lỗ đen khổng lồ, kéo cả 2 kẻ lạ mặt nào trong.

-Không gian chi môn!?- Ngay cả người bình thường vốn lạnh lùng như Sakura cũng phải kinh ngạc.

-Không phải!- Shun lắc đầu- Cái này thậm chí còn vượt trội hơn cả không gian chi môn bình thường.

-Vậy sao?- Sakura trầm mặc, hạ chân xuống sân thượng tòa nhà, thu lại đôi cánh trên lưng.-Dù sao, việc xuất hiện 2 kẻ có phép thuật hắc ám cùng Ác Ma binh khí Quý Diệm xích cũng nên điều tra thật kĩ.- Cô vừa nói, vừa phát tay thu lại kết giới.

-Ừ.- Shun gật đầu, đưa mắt nhìn những con người bên dưới. Bọn họ vẫn vui vẻ như vậy, giống như hết thầy vừa rồi chỉ là ảo giác.

Nhìn những cái xác đang từ từ phân hủy bởi thứ bột Sakura rải ra, Shun im lặng nhìn cô, chừng như đang suy nghĩ gì đó.

...

Bên dưới khu giải trí, 2 con người lặng lẽ dời mắt lên nơi sân thượng kia. Chàng trai mặc dù mang nụ cười ôn hòa nho nhã, nhưng trên người lại mang theo khí tức tàn nhẫn. Ngược lại, cô gái mang khuôn mặt xinh xắn lại có vẻ xốc nổi cùng kiêu ngạo.

-Ngài Tokia...-Cô gái cúi đầu, vẻ mặt khiếp sợ.

-Im đi!- Chàng trai lạnh lùng liếc mắt, gương mặt tuấn tú tái nhợt- Đã lấy được chưa?

-Dạ thưa, rồi ạ.

Chàng trai lần nữa dời mắt về bóng người tóc đỏ trên sân thượng, tay siết chặt vào phần áo đã thấm đẫm máu. Hừ, cũng may hắn vẫn đủ năng lực để tạo thành kết giới, bằng không đã sớm bị 2 người kia đuổi theo tiêu diệt rồi. Lạnh lùng xoay người, nhìn về không gian chỉ môn lần nữa mở ra.

-Năng lực của Sakura đã phát triển vượt bậc, Shun Kazumi cũng hoàn toàn không thua kém. Hãy báo cáo lại với người đó, đối thủ của chúng ta không chỉ dừng lại ở Sakura Sammon nữa, mà còn là thập đại gia tộc. Cần tuyệt đối đề phòng bọn họ.

-Dạ vâng!

2 bóng người, biến mất giữa dòng người đông đúc, vô thanh vô tức tựa như chưa hề xuất hiện.

...

Nhà chính đại tộc Sammon

-Spectra, anh cảm nhận được chứ?- Tachibana đứng bên cửa sổ, mắt lạnh nhìn bầu trời sau ô cửa kính.

-Có chứ!- Spectra nhấp ngụm trà, nho nhã mỉm cười. Nếu như chỉ nhìn qua, chắc chẳng ai nghĩ rằng người đàn ông nho nhã này chính là vị thủ lĩnh của đại tộc Sammon.

Nhìn thoáng qua Spectra, Tachibana lạnh nhạt khoanh tay, ánh mắt xa xăm không thể nhìn thấy đáy.

...

Nhà chính đại tộc Kazumi

-Thưa ngài..

-Ta biết rồi.- Thủ lĩnh đại tộc Kazumi dừng công việc tu luyện, bước ra khỏi căn phòng. Ánh mắt ông ta nhìn ra ngoài bầu trời. Ma thuật hắc ám nồng nặc đó chỉ bùng lên trong đúng 1 giây. Là ai đã áp chế nó?

...

Thập đại gia tộc, cả 10 vị đương gia ở khắp nơi trên toàn thế giới, giờ phút này đều không hẹn mà cùng hướng mắt lên bầu trời. Ma thuật hắc ám và kẻ đã áp chế nó... Rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Công Viên Giải Trí (3). Ngoại Truyện Về Sako Và Hydron

Không vui, cực kì không vui, phi thường không vui. Nói tóm lại là KHÔNG VUI!!!!!!

Đó chính là tâm trạng hiện giờ của Sako Sakira. Grừ, thế quái nào cô lại bị vây quanh bởi cái đám chết tiệt này!!!!

-Này cô bé, em lạc mất bạn à? Có cần bọn anh giúp không?

-Đi với anh, rồi anh giúp em tìm bạn cho.

Sako mặt xám ngoét, tay siết chặt, bộ dáng nộ khí xung thiên. Thiên a, tại sao cô lại gặp phải cái đám này? Để con bị lạc Sakura còn chưa đủ sao???

-Tôi, cảnh, cáo, mầy, người, khôn, hồn, thì, mau, tránh.-Mỗi chữ cơ hồ đều là nghiêng răng mà ra.

-Haha, em thật đáng yêu quá. Đi với bọn anh nào.- 1 tên không biết sống chết đại dột kéo tay Sako.

Sako cúi đầu, khuôn mặt đáng yêu phát lạnh. Hừ, cái lũ ngu xuẩn. Bọn chúng chẳng hề hay biết cô đã lập kết giới. Bây giờ, trong này có xảy ra việc gì đi nữa cũng chẳng ai để ý đâu.

Giật tay lại, bàn tay nhỏ nhắn lục túi xách, bộ dáng thân nhiên cầm lấy chai nước, mở nắp như thể bọn kia chỉ là không khí.

-Này...- Tên ban nãy lại tiến lên lần nữa.

Ngay lúc này, Sako ngẩng đầu lên, tàn nhẫn vùng tay. Nước trong chai theo sự chỉ huy của cô liền biến thành những lưỡi dao sắc bén, cắt đứt động mạch của bọn chúng. Sau đó, cô thân nhiên rắc lên chúng 1 ít bột, mấy cái xác lập tức tan thành tro bụi, vết máu cũng dần biến mất.

-Bột anh đào của Sakura nee-chan tốt thật. Khi về mình phải xin thêm ít nữa.-Xử lý xong, cô nhóc lập tức trở về về đáng yêu thường ngày, nhẹ nhàng thu lại kết giới. Giống như, hết thấy mọi chuyện vừa xảy ra chỉ là ảo giác.

Sako lúc nào cũng thu hút sự chú ý của người khác bởi bộ dáng vô cùng dễ thương. Hôm nay cũng vậy, cô nhóc mặc chiếc váy ren trắng tinh khôi, phủ bên ngoài một lớp voan có in hình hoa hồng trắng, bên hông là chiếc đai thắt nơ xinh xắn. Bởi vì bên trong được lót lớp lụa trắng, nên váy ngoài bông bông, rất đẹp, kết hợp cùng đôi giày màu trắng đính nơ. Mái tóc vàng óng ả được làm theo kiểu tóc tết buộc lờ, cài thêm chiếc kẹp hoa với các rai ngọc trai cực đáng yêu. 1 thân trắng tinh, thanh thuần và ngây thơ như cô công chúa nhỏ, chắc chẳng ai tin cô nhóc này mới mấy phút trước đã ra tay giết người.

-Sako!

Chợt, cô nghe có tiếng gọi mình, quay đầu nhìn lại thì thấy Hydron đang chạy tới. Chiếc áo thun trắng kết hợp quần jean xanh đậm, 1 chiếc áo sơ mi kẻ khoác ra ngoài, chỉ cài mấy cúc dưới và đội chiếc nón phớt kẻ ca rô, đeo thêm chiếc vòng cổ thánh giá, dưới chân là đôi giày lười màu nâu, trông cậu vừa dễ thương nhưng cũng cực phong cách và bụi bặm.

-Hydron, sao cậu lại ở đây?-Sako ngạc nhiên.

-Tớ không may trễ hẹn, lại quên mất chúng ta hẹn ở đâu nên đang đi tìm các cậu.-Hydron thở dốc, nhưng trên gương mặt vẫn xuất hiện nụ cười như ánh nắng mặt trời- Coi bộ chắc là không tìm được rồi, hay là chúng ta đi chơi chung đi.

-Ukm.-Sako gật đầu, đáp lại bằng nụ cười đẹp không kém khiến mặt Hydron đỏ bừng.

Thế là, 2 nhân vật dễ thương và giống trẻ con nhất tung tăng kéo nhau đi. Chẳng thể nào phủ nhận, cả Sako và Hydron đều rất đẹp, bất quá cả 2 người này lại có chung 1 khuyết điểm. Đó chính là... Lùn. Sako năm nay 16, bất quá cô nhóc chỉ cao 1m55, kém Sakura tới 28cm lận. Còn Hydron cũng chỉ cao có 1m65, tuy là hơn Sako nhưng vẫn lợt lợt so với mấy người kia. Vậy nên... khụ, Sako và Hydron bị biến thành đôi học sinh cấp 2 đáng yêu. Việc này khiến cho Sako vô cùng phẫn nộ. Aaaaa, giả mà cô có thể cao thêm tám 10 cm nữa.

Sako ngồi trên ghế đá, đưa mắt nhìn xung quanh. Đã bao lâu rồi cô chưa tới mấy chỗ như thế này nhỉ?

-Chị ơi, chị thật đẹp quá!

Giọng nói ngây ngô vang lên, Sako nhìn cô bé trước mắt. Thấy đôi mắt trong suốt của cô bé, khóe miệng cô cong lên thành nụ cười nhẹ nhàng.

-Thật vậy sao?

-Đạ vâng!- Cô bé nhìn Sako, khuôn mặt có chút hồng hồng- Chị thật đẹp, tựa như công chúa trong truyện cổ tích vậy.

-Chẳng phải đâu, chị sao có thể là công chúa được.- Sako nở nụ cười pha chút buồn bã. Phải, 1 kẻ thất bại máu tanh như cô làm sao có thể là mấy cô công chúa tốt bụng đó chứ.

Thấy được nét mặt của Sako, cô bé nghiêng đầu, có chút không hiểu. Thấy vậy, Sako cũng chỉ nhẹ nhàng cười xoa đầu cô bé.

-Rồi sau này em sẽ hiểu, có những người mang vẻ bề ngoài thật long lanh nhưng tâm hồn họ chỉ đầy bi kịch mà thôi.

-Em chẳng hiểu gì cả.- Cô bé lắc đầu, ngây ngô cười- Nhưng chị vừa xinh đẹp vừa tốt bụng, em thật ngưỡng mộ chị.

Lần này, Sako lặng im. Vậy là đủ rồi, hãy để cô bé này ôm chút mộng tưởng về thế giới tốt đẹp đi. Chỉ cần đừng giống như cô, đừng tự lừa mình dối

người là được rồi.

-Nana, con đâu rồi?

Xen giữa đám đông, 1 cặp vợ chồng lo lắng gọi tên con mình. Cô bé trông thấy vậy, vội vã vẫy tay chào Sako rồi chạy lại phía cha mẹ.

-Mẹ ơi, ban nãy con gặp 1 chị xinh lắm, lại đối xử rất tốt với Nana nữa chứ.

-Vậy sao? Nana có quý chị ấy không?

-Dạ có ạ.

Đôi mắt theo cặp mẹ con đang dần xa, Sako cảm thấy khóe mắt cay cay. Trong trái tim cô, mẹ là thứ gì đó thật quá xa vời. Mẹ chưa bao giờ cần cô, với bà ấy, cô chỉ là thứ công cụ giúp bà ta dễ dàng tiếp cận mục tiêu. Còn cha, cô đã quá lâu không gặp ông ấy rồi. Mà chắc cha cũng chẳng muốn thấy mặt cô đâu, vì gương mặt giống hệt mẹ của cô chỉ làm cha thêm đau đớn thôi.

-A!- Đang ngồi ngẩn người, Sako giật nảy mình khi bỗng dưng có thứ lạnh lạnh áp vào má. Ngẩng đầu lên, cô thấy Hydron cười cười nhìn mình, trên tay là loại nước cô thích nhất.

-Mơ mộng gì thế?- Hydron nhìn bộ dáng ngơ ngơ của Sako, cảm thấy cô như thế này thật rất dễ thương nha.

-Không có gì.- Hằng mi dài sụp xuống, che đi cảm xúc trong mắt Sako. Cô nhận lon nước từ tay Hydron, không mặn không nhạt trả lời.

Thấy vậy, Hydron cũng chỉ khẽ ừm 1 tiếng, rồi im lặng ngồi xuống bên cô.

-Hydron này...- Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Sako khẽ mở miệng-...với cậu, gia đình là gì?

-Tớ chẳng biết nữa.- Trước ánh mắt kinh ngạc của Sako, cậu nhún nhát mỉm cười- Hôn nhân giữa cha mẹ tớ không có tình yêu, ừm, vì chính trị, cậu biết đấy. Đến khi tớ 5 tuổi, biến cố xảy ra, tớ bị dòng họ truy sát và khi đó tớ đã gặp cậu. Nhưng những ngày tại đảo Maldives là những ngày cuối cùng tớ được bình yên. Sau khi trở về, tớ bị huấn luyện vô cùng khùng khiếp, mngày đều như sống trong địa ngục. Đối với tớ, 2 chữ "gia đình" đã sớm trở nên xa lạ.

Nhìn nụ cười ưu thương của Hydron, Sako cúi đầu, bộ dáng như đứa trẻ nhỏ phạm sai. Nhìn cô như vậy, cậu nở nụ cười nhẹ nhàng.

-Cứ coi như 1 lần ôn lại chuyện cũ đi, cậu không cần cảm thấy có lỗi làm gì.

-Nhưng mà...

-Mấy hôm trước, tớ cũng đã vô tình khiến cậu nhớ lại chuyện buồn mà phải không. Lần này coi như là tớ chuộc lỗi đi.-Cậu dịu dàng cười, nắm tay Sako đi.

Sako nhìn tấm lưng trước mắt, đầy lòng tưởng như có dòng suối ấm nóng chảy qua. Xem ra, cái cảm giác này cũng không tệ.

Hydron kéo Sako đi khắp nơi, thử hết trò này đến trò kia mãi đến tận khi cả 2 đã mệt lử. Hydron cảm thấy rất vui, đã lâu rồi cậu mới nhìn thấy gương mặt này của cô, đây cũng là lần đầu tiên kể từ khi gặp lại, cô không dùng cảm xúc giả tạo đối mặt với cậu.

-Kẹo bông kia!- Sako reo lên, vội chạy tới mua 1 cây.

-Ngon lắm à?- Nhìn Sako thích thú ăn, Hydron nở nụ cười dịu dàng.

-Ừ!- Cô mỉm cười, đôi mắt cong cong, bộ dáng thật phần đáng yêu.

-Vậy sao? Tớ thử với nhé!- Khuôn mặt trẻ con của Hydron xuất hiện nụ cười của hồ ly. Cậu tới gần Sako, và ngay lúc cô chưa kịp phản ứng liền cúi đầu liếm phần kẹo bông còn dính trên mặt cô. Sau đó, nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, cậu tình quái cười- Đúng là ngon thật, còn rất ngọt nữa.

-A...a...a...aaaaaaa!- Sako mặt đỏ lựng, dậm chân đuổi theo Hydron. Cái tên đáng ghét này, sao cậu ấy lại có thể như vậy chứ!!!!!!!!! ><

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tâm Cơ

Đêm hôm đó, tại biệt thự của Sakura

Trong thư phòng

-Quý Diệm xích?!- Mira kinh ngạc nhú mày.

-Phải! Hơn nữa khiến tớ suy nghĩ nhất chính là người đã mở không gian chi môn. Kết giới của tớ đặc biệt mạnh, làm thế nào mà có kẻ lại ngang nhiên mở ra không gian chi môn ngay trong kết giới mà tớ không hay biết.

-Tớ sẽ báo tin cho Leviathan để cậu ấy điều tra về việc này. Còn về Red Eye thì sao?

-Tớ giết hắn ta rồi.- Sakura nhún vai.

-Chị thật tàn nhẫn nha Sakura nee-san. Ít nhiều thì Red Eye cũng từng hợp tác với chúng ta, hơn nữa cậu ta còn tiết lộ cho chúng ta thông tin vô cùng thú vị nữa chứ.

-Nếu Shun Kazumi mà không ở gần đó, tớ sẽ để hắn ta đi. Nhưng đáng lo ngại hơn là, có vẻ 2 kẻ lạ mặt đã đem xác của Red Eye đi...

Sako, Rin và Mira im lặng, tựa hồ đang cố tìm ra lời giải thích hợp lý cho việc này.

-Cái này để sau đi, còn bây giờ...

Sakura trầm mặc nhìn 3 cô gái đang đứng trước mắt, bộ dáng lạnh tanh nhưng cơ hồ ẩn chứa lửa giận. Gõ tay xuống bàn, cô trầm giọng.

-Cho tớ 1 lời giải thích!

3 cô gái nhìn nhau, cuối cùng, vẫn là Sako tiến lên trước.

-Sakura nee-san, nửa đêm hôm qua, em nhận được 1 tin nhắn từ trụ sở thông báo về việc có người đột nhập vào trung tâm thông tin của hội nằm ở Tokyo. Em lập tức nhận lệnh đến đó, nhưng giữa đường phát hiện có người theo dõi nên tìm cách cắt đuôi. Bất quá, người này thực lực không tầm thường, bị em cắt đuôi mấy lần nhưng vẫn bám theo được, hơn nữa còn khiến em không thể tìm ra vị trí của người đó. Vậy nên, em phải tạm thời đổi hướng đến công viên giải trí...-Nói đến đây, Sako hơi ngập ngừng- Em đã thử cho thuộc hạ tìm kiếm, nhưng có một số người không trở lại. Lúc đến khu giải trí, em cũng không cảm nhận được khí tức người đó nữa.

-Cậu nghi ngờ ai?-Sakura nhú mày.

-Hydron Edward.-Sako dứt khoát trả lời.

Khẽ gật đầu, Sakura chuyển ánh mắt sang Rin. Rin lập tức tiến lên trả lời:

-Sáng hôm nay, tớ đột nhiên nhận được tin về việc gia tộc Suzuki- mục tiêu tiếp theo của chúng ta bị tàn sát. Khi tớ tới đó, tất cả những gì còn sót lại chỉ là 1 đồng đồ nát cùng hàng loạt xác chết còn sót lại. Tớ thử lục soát trí óc của 1 cái xác thì phát hiện ra ngay cả chính hắn cũng không biết nguyên nhân bị chết. Cách thức giết người kỳ quái và bí ẩn như vậy, tớ mới gặp lần đầu. Còn nữa, lúc ở đó, tớ phát hiện 1 kẻ lạ mặt khi đang đi dò xét tàn tích còn lại. Người hắn dính đầy máu, nghĩ rằng hắn có khả năng là kẻ tiêu diệt dòng họ Suzuki, tớ đã thử đuổi theo và tìm cách bắt nhưng...

Thấy thái độ của Rin, Sakura nhú mày:

-Kết quả ra sao?

Rin quỳ xuống, hướng về phía Sakura.

-Thật xin lỗi, tớ không đầu lại hắn!

-Theo cậu là ai?

-Thật xin lỗi!- Rin cúi đầu. Cô không biết nên nghi ngờ ai cả.

Sakura im lặng nhìn sang Mira:

-Theo lịch hẹn từ trước, hôm nay là ngày giao dịch của chúng ta với 1 tổ chức khác. Trường hợp của tớ cũng tương tự như Sako, tớ bị theo dõi nhưng có vẻ khả quan hơn 1 chút. Đến gần địa điểm giao dịch, tớ giả bộ rẽ vào lối khác, dụ kẻ theo dõi đi theo sau đó vòng ra sau lưng hắn. Tớ có đấu với hắn, tuy cũng khiến hắn bị thương nhưng bản thân tớ cũng...- Mira hạ mắt- Mới đầu tớ nghĩ là Takami Simon, nhưng cậu ta không bị thương.

-Vậy sao?

Sakura trầm mặc, đưa tay xoa mi tâm, Sako, Rin và Mira cũng đồng thời im lặng. Chỉ thoáng chốc, căn phòng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ. Sakura xoay ghế, nhìn không gian tối đen bên ngoài ô cửa kính. Giọng cô lạnh tanh.

-Về rồi sao?

-Vâng!- Từ trong bóng tối, Dạ hiện ra, tay giữ lên phần vai vẫn đang không ngừng rỉ máu.

-Dạ!- Sako, Rin và Mira kinh hãi nhìn vết thương của Dạ, Sako vội vàng tiến lên, lấy ra 1 lọ nước màu lục và bắt đầu tiến hành chữa trị cho Dạ.

-Chuyện gì đã xảy ra?

Dạ hạ mi mắt, giọng nói không mặn không nhạt:

-Nari theo lệnh từ Hong Kong đến hỗ trợ Asmodeus làm nhiệm vụ. Em theo lệnh của tiểu thư đi theo Nari, giữa đường, Nari bị tấn công, cũng may cô ấy không bị thương tổn gì. Còn về đối thủ của em, chiêu thức kẻ đó rất lạ. Hắn mặc trang phục của ám vệ, kỹ thuật ẩn thân và đánh cận chiến cũng rất tốt. Nhưng làm em lưu ý hơn cả chính là khả năng dùng ám khí của hắn. Em có đuổi theo và đấu với hắn.

-Em có bị lộ mặt không?

-Không. Em đã làm theo lệnh chị, mặc trang phục ám vệ khi hành động.

-Đã thương được Dạ, đúng là khó tin!- Mira lắc đầu, bộ dáng kinh ngạc.

-Đừng lo Mira. Ăn miếng trả miếng- Dạ nhếch miệng cười lạnh. Để đáp lễ vết thương này, cô đã "tặng" cho hắn 1 nhát chém ngay trên lưng.

-Chẳng lẽ là Ám?/- Sako hỏi nhỏ. Hydron và Takami, dù chưa có căn cứ nhưng hiện tại cô vẫn đang nghi ngờ họ, vậy thì có khả năng nhất chính là Ám

-Có thể không?/ Rin nhíu mày- Khi luyện tập với Dạ, Dạ chỉ dùng 7 phần sức mạnh đã đánh ngang với cậu ta.

Mira thờ dãi.

-Nếu không phải là chúng ta đa nghi, thì chỉ có thể là bọn họ đã che giấu rất sâu.

Sakura im lặng, ngón tay gõ lên mặt bàn. Cô khẽ phát tay, ra hiệu cho tất cả lui ra. Nhẹ nhàng đẩy cửa sổ lớn, 1 con bọ câu trắng muốt đậu lên tay cô. Sakura rút ra mảnh giấy mà con bọ câu mang theo, cánh môi cong lên 1 độ cong lạnh lẽo...

...

Biệt thự của Shun

-Thế nào?/ Shun dựa người vào ghế, lạnh tanh nhìn 3 cậu bạn của mình.

-Thực lực rất ấn tượng./ Hydron cười khế, thần nhiên nhấp 1 ngụm sữa, 2 chân khoanh tròn trên ghế.-Không ngờ Sako đáng yêu của tớ lại mạnh mẽ đến vậy. Ít nhất cũng ngang ngửa tớ chứ chẳng chơi.

-Mira Jane hơi yếu 1 chút, bất quá khá thông minh. Chỉ bằng cái bẫy đơn giản liền có thể dụ tớ lộ mặt, thực lực không so được với tớ nhưng lại có thể đánh tớ bị thương. Nói cô ấy là thiên tài cũng chẳng ngoa.

-Kamai Rin cũng khá giỏi đấy chứ! Theo tớ biết, năng lực của Rin không thuần khiết, cô ấy không thể tự triệu hồi quyền sách mà thuật của mình mà phải sử dụng vũ khí nhân tạo. Vậy mà vẫn làm khó được tớ. Ha ha...- Nokoru khẽ nghiêng đầu, tay cầm tách trà.- Còn cậu? Thấy nee-san của tớ thế nào?

-Chưa có cơ hội thăm dò. Nhưng nếu 3 cô gái kia mạnh đến vậy, chắc chắn chị gái cậu còn xuất sắc hơn./ Shun nghiêng đầu, tay chống lên thành ghế, đôi chân dài bắt chéo.

-Nokoru này.../Hydron xoay ly sữa, bộ dáng hệt như đứa trẻ con- Tớ không hiểu cậu đối với chị gái là tin tưởng hay nghi ngờ nữa.

Nokoru cười khế:

-Nếu là nghi ngờ thì sao, mà nếu là tin tưởng thì sao?

-Nếu thật sự nghi ngờ, thì hôm nay ở công viên giải trí, cậu đã không để mặc chị gái cậu tiêu diệt hết đám sát thủ mà sẽ đem bọn chúng về "nói chuyện". Nhưng nếu bảo cậu tin tưởng Sakura cũng không đúng, vì nếu thật vậy thì cậu sẽ không lén lút làm nhiều việc sau lưng cô ấy đến thế./ Takami hí mắt nhìn tên bạn. Nokoru này, cậu chưa bao giờ nhìn thấu.

-Ha ha, đừng có suy nghĩ nhiều đến thế chứ. Tớ vốn là đứa trẻ ngoan mà./ Nokoru bật cười, chỉ trong khoảnh khắc lại trở về làm nhĩ thiếu gia "từ nhỏ đã yếu ớt" của nhà Sammon.

Nửa đêm, bao phủ lấy cả đất trời là tấm màn đen tương như vô tận. Shun đứng bên cửa sổ, ngón tay thon dài kẹp lấy ly rượu, thứ chất lỏng màu đỏ sẫm trong tay cậu như có ma lực hấp dẫn. Ánh sáng mờ ảo ngoài kia rơi vào khuôn mặt cậu tạo nên vẻ đẹp lạnh lùng mà bí ẩn. Đứng ở sau lưng

cậu, Âm vừa trị thương xong.

-Thiếu gia...

-Cậu chắc là Dạ chứ?

-Vâng! Đi theo bảo vệ Nari Axaxia mà còn có thực lực như vậy, chỉ có thể là ám vệ của Sakura Sammon mà thôi.- Âm đều đều nói.

-Có tra ra thân phận cô ấy không?

-Thật xin lỗi. Tôi không tra được.

-Ừm...-Shun im lặng, hàng mi dài sụp xuống, trong lòng không khỏi nhớ về cuộc chiến hôm nay. Đúng là cậu không nhìn ra thực lực của Sakura, nhưng cậu chắc chắn cô có thể đánh ngang, hoặc thậm chí là hơn cậu.

-Thiếu gia...- Âm hơi ngập ngừng- Nếu Nokoru và Sakura tranh chấp vị trí đương gia nhà Sammon, cậu sẽ ủng hộ ai?

Shun híp mắt, nhàn nhạt trả lời.

-Nói về tài năng và tâm cơ, Nokoru đúng là tuyệt đỉnh thiên tài. Bất quá, nếu so sánh với chị gái cậu ấy, thì quả thật thua xa. Ân mình bao nhiêu năm như vậy, lại có thể khiến cho nhị vị đương gia của nhà Sammon thức thủ vô pháp, Sakura Sammon chính là thiên tài trong số thiên tài. Chỉ đáng tiếc...- Nhìn ly rượu sóng sánh trong tay, cậu nhàn nhạt nhếch môi- Sakura Sammon... cô ấy không có hứng thú với việc thừa kế đại tộc. Đó cũng là lý do khiến Nokoru rất tin tưởng cô ấy, nhưng lại làm nhiều việc sau lưng chị gái mình như vậy.

Âm cúi đầu, hàng mi dài sụp xuống. Màn đêm bao phủ khắp cả đất trời, 1 vẻ đẹp ma quái gọi lên ở khắp mọi nơi. Những con người mang trong mình dòng máu quyền lực kia, giờ phút này đứng giữa đêm đen, bọn họ đang nghĩ gì?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ngoại Truyện Về Rin Và Nokoru

Kể từ sau buổi đi chơi hôm đó, mối quan hệ giữa Sako, Rin, Mira với Hydron, Nokoru, Takami có chút thay đổi, ừm, theo 1 phương diện nào đó thì hình như thân thiết hơn trước. Sakura cũng không có ý kiến gì về việc này. Chừng nào còn chưa rõ thái độ của mấy người kia, thì thêm bạn vẫn hơn thêm thù.

Nhưng làm cô kinh ngạc nhất là, Nokoru và Rin trước đây cứ mỗi lần gặp nhau là lại mắt to trừng mắt nhỏ, lúc nào cũng tìm cách chế giễu đối phương vậy mà hiện tại bỗng nhiên quay ngoắt 360°.

Trên sân thượng, giờ ăn trưa

-Rin, xem cái này đùm tôi với.

-Đưa đây coi. Hừ, có vậy mà cũng không biết, cái này phải làm thế này... rồi thế này... sau đó thế này...

-A, ra là như thế!

-Hừ, chẳng hiểu sao cậu lại có thể là...

-Đủ, đủ, đủ, cậu si tốp đùm tôi cái!!!!!!

Sakura xoa cằm, về mặt trầm ngâm nhìn 2 người trước mắt, nhất thời cảm giác không biết nói gì cho phải. Cuối cùng, cô búng tay cái chóc, về mặt như vừa ngộ ra chân lý.

-Rin, cậu mới đập đầu vào đâu phải không?

Sakura thốt ra 1 câu, nhất thời làm cho tất cả mọi người làm rơi cả bữa trưa xuống đất. Ngay cả Shun cũng phải co quắp khóe miệng.

-Sakura, cậu... Sao tự nhiên thốt ra câu hỏi kỳ quái thế?- Đầu Rin hiện lên mấy cái vạch đen, bộ mặt kỳ quái xen lẫn 2 loại biểu cảm "cậu mà cũng biết đùa nữa hả" và "tiếc hột cơm trưa quá" khiến Rin có 1 gương mặt... rất chi là đặc sắc.

-Nee-san, nếu chị nói đùa thì ít nhất cũng nên có vẻ mặt của nói đùa chứ.- Nokoru tròn tròn mắt, bộ dáng khoa trương

-Ừa, vậy không phải à?- Sakura ngậm đầu, đôi mắt tím tràn đầy nghi hoặc- Nếu không đập đầu vào đâu thì chắc chắn Rin này là giả mạo rồi.

-Phi... Ha ha ha...- Shun bật cười- Sakura, tại sao cậu lại nghĩ thế?

Nhìn Shun bằng ánh mắt khó hiểu, Sakura trả lời:

-Tôi không nghĩ 1 người từng làm bản sách Rin lại có thể nói chuyện với Rin mà không bị cậu ấy châm chọc.

Nói đi cũng phải nói lại, Nokoru và Rin trước đây suốt ngày chỉ chóc cũng đều là bởi sự kiện hôm khai giảng. Lúc đó, Rin đang cầm mặt vào quyển sách thì Nokoru, lúc đó đang bị 1 đám con gái bám chặt, đi tới. Vô tình, cậu va vào Rin ở ngay phía sau khiến cả 2 lộn nhào xuống đất, quyển sách trên tay Rin văng ra và bị Nokoru lỡ chân dẫm phải. Rin vẫn lấy dáng vẻ bình tĩnh như chưa có gì, chạy lại kéo tay áo Nokoru. Vừa lúc cậu quay lại liền tặng cho 1 cú dẫm vào mặt. Nokoru còn chưa kịp phản ứng, Rin liền kéo tay cậu và vật cậu xuống đất. Mặt mặt trước nhiều người như vậy, Nokoru liền coi Rin là kẻ thù. Còn với 1 đứa yêu sách như yêu mạng như Rin thì kẻ đã làm bản sách cô chính là tội nhân thiên cổ.

-Rin, mau nói thật đi, giữa cậu và Nokoru đã xảy ra chuyện gì?- Sakura chọc chọc má Rin, vẻ mặt nghiêm túc nhưng giọng điệu có pha chút trêu chọc.

-Sakura, tớ đâu có.-Rin phồng má, bộ dáng giận dỗi.

-Thật?

-Ách... cũng không thật lắm.

-Biết mà! Mau kể tớ nghe coi!

-Sakura, Nokoru vốn đang nằm trong diện nghi ngờ mà.

-Nhưng là bạn hay thù thì chưa rõ.-Sakura nhún vai-Tớ cảm thấy, hành động của học chi là muốn thăm dò chúng ta chứ không hề có ác ý. Nào, bây giờ thì cậu mau kể tớ nghe.

-Được rồi được rồi.- Rin quay mặt, cứu đôi má đáng thương khỏi bàn tay của Sakura.

...

Ngày hôm đó, Rin theo lịch hẹn trước đứng chờ cả nhóm tại cổng Tây khu giải trí. Chờ tới hơn 30' mà vẫn chưa thấy người đâu, Rin bắt đầu suy nghĩ xem mình có đến đúng chỗ không. Hôm qua Sako đã nói gì ấy nhỉ? Ày, chịu thôi, cô cũng chả nhớ nữa.

Rin lại tiếp tục đọc sách, hoàn toàn mặc kệ những ánh mắt hướng về phía mình. Vẫn là phong cách Lolita như thường lệ, Rin hết như cô búp bê xinh đẹp. Hai màu đen trắng pha trộn với nhau khiến Rin hết như 1 cô thiên sứ mang đôi cánh ác quỷ.

Và hiển nhiên, vì quá mê mải đọc sách nên cô chẳng hề hay biết lời trêu ghẹo của mấy thằng trước mặt. Mãi đến khi 1 tên chạm vào tay cô, Rin mới giật mình thoát khỏi thế giới riêng.

Bốp

-Cút dùm cái!

2 âm thanh cùng lúc vang lên, và kèm theo đó là tiếng hét của cái thằng vừa trêu ghẹo Rin. Rin tròn mắt nhìn cảnh đang diễn ra. Cái tên khi nãy sau khi bị 1 tên con trai lạ mặt thượng đẳng vào... chỗ hiểm liền chạy trốn chết, chỉ còn cậu ta đứng trước mặt cô thu hút vô số ánh mắt trái tim của con gái xung quanh.

-Thiệt tính! Tôi biết cậu mê sách, nhưng cũng nên chừng mực thôi chứ!- Cậu ta bỏ mũ lưỡi trai màu đen xuống, lộ ra mái tóc đỏ đặc trưng của dòng họ Sammon. Còn có thể là ai ngoài Nokoru nữa chứ.

-Hừ, không cần cậu quan tâm!- Rin hậm hực bỏ sách vào trong túi. Mới đầu cô còn tưởng là Sakura, ai dè là cái tên đáng ghét này. Chán chết!

-Cậu...- Nokoru tức giận trừng mắt. Cậu vừa mới giúp cô ta đó nha!

-Tôi làm sao? Hừ, xin mời cậu biến đi dùm!-Rin tức giận quay người, tính bỏ ra chỗ khác thì bị Nokoru giữ tay- Ê này, bỏ ra dùm tôi cái!

-Bớt cần nhằn cho tôi nhờ!!!! Tôi chờ mãi mà không thấy mấy người kia đâu, chắc là nhầm chỗ hẹn rồi. Cô mà còn đi lung tung nữa thì chẳng biết chuyện gì xảy ra đâu.

-...- Rin trừng mắt.

-Tôi biết tôi rất đẹp trai, nhưng cậu ngắm kỹ thế sẽ làm tôi ngượng đấy.

Rin đỏ mặt xoay đầu ra chỗ khác, thấy vậy, Nokoru bật cười thành tiếng. Không còn là cái nhếch miệng đào hoa như thường ngày nữa, mà là 1 nụ cười chân thật hơn. Ánh mặt trời chiếu xuống khuôn mặt cậu, làm nụ cười ấy như sáng bừng lên giữa không gian. Trong phút chốc, Rin ngáy ngẩn cả người.

-Sao thế? Bị tôi hút hồn rồi à?- Nokoru nén cười, mở miệng trêu tức.

-Hứ!!!!- Rin tức giận dậm chân, nhưng bàn tay vẫn để yên cho cậu nắm.

Nokoru mỉm cười, nắm chặt tay Rin kéo cô đi...

-Nè!- Nokoru đưa cho Rin 1 cây kem, ngồi xuống bên cạnh cô. Cả 2 người trầm mặc hồi lâu, đột nhiên, Nokoru mở miệng- Rin, tôi nee-san nói rồi...

-Hử?

-Ừm... Thì là lý do khiến cậu ghét tôi. Thực xin lỗi vì ngày đó đã làm bẩn sách cô.

Rin trầm mặc, cánh môi hơi mở. Và vào cái lúc cậu nghĩ cô sẽ nói mấy câu đại loại như "Không sao." hay gì đó tương tự thế, thì sát khí trên người Rin bỗng bùng phát.

-Bây giờ cậu mới biết lỗi của mình hả????? Với cái tội đó, cho dù cậu có xin lỗi cả trăm ngàn lần cũng chưa đủ đâu biết chưa! Còn nữa, chỉ vì đám con gái xung quanh cậu mà sách của tôi mới bị tan tành thế thâm như thế đó!!!! Cậu là cái đồ chết tiệt!!!!!!!!!!!!!!

Nhìn Rin nộ khí xung thiên, hét đến đỉnh tai nhức óc, Nokoru đầu đầy mồ hôi. Nee-san nói đúng a~, cô nàng này cứ động đến sách là hóa thành người khác.

-Còn... còn gì nữa không?- Chờ đến khi Rin đã hết xon, Nokoru mới rụt rè hỏi lại.

-Còn!- Rin quăng cho cậu ánh mắt sắc lạnh.

-Gì???? Nữa hả????? - Nokoru hét lên. Quái, ngoài việc đó ra cậu còn làm gì phật ý cô nàng này nữa sao?

-Hừ! Cho đến thời điểm này, việc khiến tôi ghét cậu nhất không phải bởi cậu phá sách tôi mà là...

-Là?!!

-Đó là... CẬU LÀ EM TRAI SONG SINH CỦA SAKURA!!!!!!!!!!!!!!

-0.0 ????

-Nói cho cậu biết, tôi không thể nào chấp nhận việc Sakura có 1 tên em trai như cậu, mà còn là song sinh nữa chứ! Sakura vừa xinh đẹp, vừa tài năng, còn trẻ mà đã là cao thủ bậc nhất trong thập đại gia tộc, thậm chí còn vượt trội hơn 2 đương gia nhà Sammon. Còn cậu thì sao chứ? Đồng ý là cậu rất thông minh, nhưng còn lâu mới bằng Sakura. Hơn nữa, cậu lại ốm yếu...- Nói đến đây, cô đột ngột dừng lại khi thấy khuôn mặt bi thương của Nokoru.

-Kamai Rin...- Cậu nhủ mày nhìn cô- Đâu phải tôi muốn mình sinh ra liền ốm yếu, thể chất không đủ để học võ. Cũng đâu phải muốn nee-san hy sinh làm "bóng tối" cho tôi. Tôi biết, với năng lực của nee-san, chỉ ấy chắc chắn có thể trở thành đương gia của nhà Sammon, thậm chí là thủ lĩnh của thập đại gia tộc.

-Nhưng... nhưng...-Rin nhìn Nokoru, lời muốn nói khó ra khỏi cổ họng. Cô nói được sao, rằng chính bởi cậu ta đã gián tiếp hại chết người đó nên mới khiến Sakura suy sụp tinh thần, rằng Sakura đã từng hận tới mức muốn giết chết cậu ta nhưng khi nhìn gương mặt ngây ngô ấy, Sakura không thể xuống tay, rằng mặc dù đại tộc đã đề cử Sakura vào vị trí đương gia, nhưng Sakura đã từ chối vì cậu ta không đủ khả năng làm "bóng tối". Cô nói được sao khi mà những tội lỗi đó đều không phải cậu ta cố ý?

-Rin, cậu thích Sakura nee-san lắm sao?

-Gì... gì... Cậu... cậu nói cái gì... Tôi không có... Tôi...-Rin lúng túng, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng.

-Đừng chối, nhìn thái độ của cậu với nee-san là tôi biết ngay.- Nokoru bật cười.

-Tôi... tôi...-Rin vờ về bàn tay, giọng ngập ngừng- Trong mắt tôi, Sakura thật sự rất vĩ đại. Năm đó tôi 9 tuổi, chính cậu ấy đã đem tôi thoát khỏi ngôi làng bị chiến tranh tàn phá ấy. Sakura không ép buộc chúng tôi, cậu ấy cho phép chúng tôi tự chọn con đường của riêng mình. Nhưng rồi, cả 2 người bọn tôi đều lựa chọn ở lại bên Sakura. Nếu không có cậu ấy, chắc bây giờ tôi đã chết.

-Ồ ~. Vậy còn người kia?

-Anh ấy hả?- Trong thoáng chốc, khuôn mặt Rin như có làn gió xuân thổi qua, đôi mắt hiện lên dịu dàng cùng ấm áp. Nhưng trong khoảnh khắc, cô chợt nhận ra mình lỡ lời- Àch. Anh ấy vốn vượt trội hơn tôi nên đã sớm rời đi. Chỉ là đi đâu tôi cũng không rõ.

-A~.-Nokoru ý vị thâm trường nhìn Rin.

-Haha, thôi không nói nữa, mau đi thôi.-Rin chột dạ, vội kéo tay cậu đi.

Sau đó, giống như những gì xảy ra ở chương 12, Sakura tìm đến chỗ bọn sát thủ và tiêu diệt hết bọn chúng. Cùng lúc đó, ở bên dưới, Rin lo lắng nhìn theo hướng Sakura.

-Cậu đừng lo, nee-san tuyệt đối không thể thua mấy tên yếu ớt như vậy.

-Cậu...- Rin tức giận- Cậu rõ ràng biết có sát thủ phục kích, tại sao lại để Sakura phải tự động thủ?

-Tôi tin vào nee-san.- Nokoru mỉm cười.

-Tin? Có kiểu tin như thế sao?

-Có chứ! Tôi biết đối với nee-san, tôi đã gây ra nhiều tội lỗi và thậm chí còn khiến chị ấy oán hận. Nhưng nếu bây giờ tôi tự mình tiêu diệt bọn chúng, thì đối với nee-san, chẳng khác nào tôi đang lo sợ nee-san sẽ hại tôi và điều đó sẽ khiến nee-san càng ghét bỏ. Tôi tin tưởng nee-san sẽ hiểu cho tôi, tôi tin vào nee-san, và hơn hết, tôi tin tưởng vào trái tim luôn nối liền với nhau của 2 chúng tôi.

-Tại sao?- Rin lặng người.

Gió đột ngột thổi qua, mái tóc đỏ tươi của cậu nhẹ bay theo gió. Dưới ánh chiều rực rỡ, người con trai ấy đẹp đẽ hệt như 1 thiên thần. Mang theo nụ cười mỉm nhàn nhạt trên môi, phải, cậu là 1 thiên thần pha trộn dòng máu ác quỷ.

-Bởi vì, chúng tôi là chị em song sinh!

Rin lặng người nhìn cậu. Cô đã quên mất, cậu là 1 nửa của Sakura, là người giống hệt với Sakura từ hình dáng cho đến suy nghĩ. Bởi vì quá giống, nên cả 2 chẳng cần nói gì cũng vẫn hiểu ý nhau. Và cũng bởi vậy nên tất cả những đau đớn, mệt mỏi cùng oán hận trong lòng Sakura, cậu ta đều hiểu. Biết đâu, cậu ta mới là người đau khổ nhất, khi mà biết rõ ẩn sau vẻ tươi cười của nửa kia, chính là lòng oán hận luôn phải cố đè nén dành cho cậu.

-Tôi...- Rin nhìn cậu, khẽ mấp máy môi, hàng mi dài hạ xuống, đôi tay vô thức siết chặt- Tôi vẫn sẽ không công nhận cậu, nhưng tôi sẽ dõi theo cậu để chờ đến 1 lúc nào đó, cậu chứng minh được cho tôi thấy cậu xứng đáng là em trai của Sakura.

...

Rin kể lại cho Sakura nghe, tất nhiên là đã bỏ bớt 1 số chi tiết khiến cô xấu hổ muốn chết. Kết thúc, Sakura nhẹ nhàng xoa đầu Rin:

-Đồ ngốc! Suy nghĩ của Nokoru, tớ hiểu chứ. Nhưng thằng bé là em trai song sinh của tớ, và hơn hết, thằng bé hiểu được mọi suy nghĩ của tớ nên nó càng đau khổ hơn tớ cả ngàn lần. Cậu biết không, khi mà người đó chết, tớ đã muốn giết Nokoru. Nhưng khi tớ đưa tay ra, tớ chợt nhận ra Nokoru không hề ngủ.

-Cậu ấy...

-Phải! Nokoru đã tạo cơ hội để tớ giết nó, vậy nên tớ càng không thể xuống tay được.

Chống cảm nói thật là truyện của mình vẫn bị mạng ra khỏi santruyen dù chẳng có ai báo với mình 1 tiếng, lại còn đổi cả ảnh bìa nữa chứ. Có phải mấy bạn ý đang chê cái ảnh bìa của mình xấu nên kiếm cái ảnh khác ko nhỉ :v

Nói thật thì mình vẫn muốn các bạn báo cho mình, nhưng nếu không thì ít nhất cũng đăng sau mình 1 chương nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tới Kyoto

-Gi? Ngắm lá phong?

Mùa thu, học viện Ishiyama tổ chức chuyến dã ngoại ngắm lá phong đỏ. Nói là dã ngoại, chứ trên thực tế thì tất cả mọi việc đều đã được chuẩn bị sẵn, học sinh đều được ở trong khu nghỉ dưỡng 5 sao. Đây cũng là điểm khác biệt giữa ngôi trường quý tộc này với các trường trung học khác.

-Dù biết là cái trường này cao cấp, nhưng như vậy là hơi bị phân biệt đối xử à nha!- Mira xoa cằm- Mà sao bọn tôi không biết gì về vụ này nhỉ?

-Mira, các cậu có bao giờ tham gia lễ chào cờ đầu tuần không?- Takami hỏi lại.

-Ách, hình như là không.

-Vậy còn ngồi học trên lớp?

-Cũng không.

-Gặp giáo viên?

-Không nốt.

-Vậy còn phản nản gì nữa? Như vậy thì không biết là đúng rồi!

Tất cả mọi người trên sân thượng nhất thời không biết nói gì. Nokoru lau mồ hôi, quay sang Sakura.

-Nee-san, chị có tham gia không?

-Không hứng! Với lại Nari còn chưa có về.

-Hả???? Nếu vậy Sako cũng không đi à????- Hydron bám chặt tay Sako.

-Thật xin lỗi, nhưng phải có Sakura nee-san thì tớ mới đi.

-Hả????

Hydron xụ mặt, len lén quăng cho mấy cậu kia ánh mắt cầu cứu. Nhận được cái lắc đầu của cả Nokoru lẫn Takami, còn Âm trực tiếp ngoảnh mặt làm ngo, cậu nhóc tuyệt vọng chuyển ánh mắt về phía Shun. Shun đang uống nước, thấy cái ánh mắt như cún con của Hydron khiến cho cậu mém tí nữa thì phun hết ra. Không chịu nổi cái ánh mắt sắc mùi sến súa ấy, Shun đành quay sang Sakura.

-Chuyến đi này được tổ chức ở cố đô Kyoto, do nhà Miller đứng ra tài trợ.

Trong lúc mọi người còn chưa hiểu Shun có ý gì, Sakura đã nhẹ gật đầu.

-Hiểu rồi, vậy là cậu chủ nhà Miller bắt buộc phải tham gia vào.

-Dù chẳng thể nào ưa nổi nhưng tôi phải thừa nhận, cậu ta là 1 thiên tài hiếm thấy. Mặc dù nhiều lúc, cậu ta giống 1 tên thần kinh mắc bệnh cuồng cây cối hơn.- Shun tùy ý nhún vai.

Sự hứng thú dần hiện lên trên khuôn mặt Sakura đủ để khiến đám Sako hiểu được, chuyến đi này họ chắc chắn sẽ phải tham gia.

Biệt thự của Sakura

-Sakura nee-san, tại sao chị lại đồng ý tham gia? Em thấy đi như vậy chán phèo à ~.-Sako bám tay Sakura làm nũng. (T/g: Hydron con trai, con đã dạy hư Sako của ta ==)

-Biết là chán, nhưng đây là dịp hiếm có để gặp cậu chủ nhà Miller. Thông tin về cậu ta khá sơ sài, ngay cả 1 tấm ảnh cũng không có, nói không biết chừng, cậu ta là nữ hay lưỡng tính cũng nên.

-Nhưng Sakura, Nari vẫn chưa có về. Chẳng lẽ chúng ta bỏ cậu ấy ở lại nhà 1 mình sao?- Mira hỏi

-Cái này cứ yên tâm.- Rin vừa kết thúc cuộc điện thoại, khẽ mỉm cười- Mình vừa gọi cho nii-san, anh ấy bảo Nari đã hoàn thành nhiệm vụ và lên đường về Nhật Bản từ đêm qua. Chắc hiện giờ cậu ấy cũng về đến nơi rồi.

Rin vừa dứt lời, tiếng chuông cửa đã vang lên và chỉ vài phút sau, Dạ đã đem Nari xuất hiện trong phòng. Nhìn bộ dáng bơ phờ mệt mỏi của cô, Sakura ngạc nhiên:

-Nhiệm vụ lần này khó lắm sao?

-Cũng chẳng đến mức.-Nari thả mình cái phịch xuống ghế- Chỉ là có 1 tên thần kinh, biến thái và vô cùng phiền phức cứ bám theo tớ kể từ lúc tớ cứu hắn. Aaaaaaa, thật hết chịu nổi mà!!!!!!!!!!!!!!

-Sao cơ? Trên đời này có người làm cho tăng băng Nari của chúng ta ghét?- Sako ngoáy lỗ tai, tỏ vẻ khó tin.

-Thôi đi, làm ơn đừng bắt tớ nhớ đến hắn nữa. Nếu không nhờ Leviathan giúp đỡ, chắc tớ bị hắn làm phiền đến chết mất.- Nari đau đầu phát tay.

-Vừa đúng lúc, đi đâu giờ không?- Mira tươi cười khi nhìn thấy vẻ mặt "cậu vừa nói cái gì" của Nari- Học viện tổ chức đi Kyoto, chúng tớ cũng dự định

tham gia.

-Sakura, cậu đồng ý à?

-Ừ.- Sakura gật đầu- Lần này có cả cậu chủ nhà Miller tham gia, hơn nữa cũng lâu rồi mấy cậu chưa được đi nghỉ. Để tránh mang tội ngược đãi nhân viên, tớ quyết định giải phóng các cậu 1 thời gian.

-Giờ???- Gần như là cùng lúc, 3 cô nàng kia lao về phía Sakura.

-Nghĩa là chúng tớ sẽ không phải làm việc trong khoảng thời gian này?

-Không cần thu thập thông tin hay theo dõi cậu chủ nhà Miller?

-Không cần xử lý các giao dịch buôn bán của hội?

Nhận được cái gật đầu của Sakura, đám Sako sung sướng nhảy cẫng lên, ôm nhau nhảy múa, hú hét ầm ỹ. Thấy cảnh này, đầu Dạ hiện lên mấy cái vạch đen.

-Tiểu thư, để mấy cậu ấy như vậy ổn chứ?

-Kệ đi. Dù gì thì bất họ không chế cảm xúc lâu như vậy, hiếm lắm mới có dịp được bộc lộ thì cứ bộc lộ hết ra đi.

-Nhưng mà...- Nari co quắp khóe miệng, đầu đầy mồ hôi nhìn Sako, Rin và Mira- Bọn họ định như vậy đến bao lâu nữa?

5 phút, đám Sakura vẫn giữ được bình tĩnh.

10 phút, bọn họ cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

30 phút, bắt đầu cảm thấy ức chế.

1 tiếng đồng hồ trôi qua, Sako, Rin và Mira vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, phải đến tận khi Sakura quát ầm lên, 3 cô nàng mới ngoan ngoãn im lặng và chui về phòng.

Vài ngày sau, tại ga Tokyo

Nhìn tàu cao tốc Shinkansen trước mắt, Mira than thầm trong lòng. Dù biết trường Nishiyama này vốn là loại quý tộc, hơn nữa chuyến đi còn do nhà Miller đứng ra làm chủ, nhưng dùng hẳn toa hạng nhất, lại là trên chuyến tàu cao cấp nhất chỉ để đưa học sinh đi dã ngoại thì cũng hơi quá rồi.

Nhìn ra tâm trạng của Mira, Takami lại gần bên cô.

-Đối với học viện này thì đây là chỉ chuyện thường thôi. Có năm, học viện còn tổ chức cho học sinh sang tận Canada dã ngoại mà.

-A~~~~. Đúng là ngôi trường quý tộc, kẻ nghèo hèn tôi đây nhìn cách chi tiêu của mấy cậu chỉ có thể âm thầm nuốt nước bọt.

Nghe Mira nói vậy, biểu tình trên mặt Takami không khỏi trở nên hết sức quý dị.

-Cậu đùa tôi đấy à? Không phải cậu vẫn sống cùng đại tiểu thư nhà Sammon sao? Bộ cậu ta không phải người giàu há? Còn có, ả tộc tuyệt đối không thể thua kém đại tộc à nha. Đừng nói với tôi là cậu bị gia tộc của mình ngược đãi đấy nhé?

Quảng cho Takami ánh mắt khinh thường, Mira xoay người tới chỗ Sakura. Lúc đi qua Takami, cô khẽ nói nhỏ vào tai cậu:

-Chắc cậu không biết, thiếu gia Simon, tộc Jane chúng tôi đã bị tiêu diệt khi tôi mới 5 tuổi.

Takami sững sờ nhìn theo bóng lưng Mira. Cậu có thể nghe ra được, khi nhắc đến việc gia tộc bị diệt vong, giọng nói của Mira ngập tràn thù hận, nhưng không phải đối với kẻ đã diệt tộc Jane mà là với chính gia tộc mà Mira mang họ.

Thắc mắc ấy cứ quanh quẩn trong đầu cậu đến tận khi lên tàu. Thấy cái bộ mặt kì quặc đó của Takami, Nokoru liền tóm cậu lại:

-Nè, cậu làm sao mà cứ hồn lìa khỏi xác vậy?

-Đang thắc mắc chuyện gia tộc của Mira.

-À, việc đó thì tớ biết.

-Ừ, cậu biết.- Takami gật đầu, trong đầu cậu chỉ 1 mực suy nghĩ đến giọng oán hận của Mira, đối với lời nói của Nokoru cũng không hoàn toàn chú ý. Đợi đến khi cậu kịp chú ý mới lập tức tóm lấy Nokoru kinh hô- Cậu nói cái gì? Cậu biết?

-A... Ừ...

-Mau kể tớ nghe coi!

-Bình tĩnh, bình tĩnh, BÌNH TĨNH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Cậu túm cổ áo tớ thế này thì làm sao tớ nói được???????

-Á, xin lỗi!- Takami vội thả Nokoru ra- Giờ cậu nói được chưa.

-Cũng được, nhưng mà cậu muốn dừng giữa lối ra vào nói chuyện à?

Lúc này Takami mới nhận ra, cậu và Nokoru vẫn đang đứng chắn giữa lối ra. Mấy cô hành khách mắt trái tim nhìn 2 người các cậu túm cổ áo nhau, bắt đầu tưởng tượng ra n câu chuyện từ thể loại shoujo cho đến shounen ai (T/g: Google-sama hông có thu phí đâu nha :P). Ngượng ngùng, Takami vội thả cậu bạn ra rồi... nắm tay lối Nokoru thẳng vào toa trong.

1...2...3... Sau 3 giây im lặng, tất cả hành khách nữ xôn xao loạn hết cả lên.

-Aaaaaaaa, cậu có nhìn thấy 2 anh chàng đẹp trai đó không?????- Hành khách nữ 1.

-Có chứ có chứ!!! Cậu có thấy anh chàng mắt màu hổ phách kia túm áo anh chàng tóc đỏ không? Có thể họ là bạn thân và đang tranh nhau cô gái nào đó!- Hành khách nữ 2.

-Đồ ngốc, rõ ràng là sau đó 2 anh ấy nắm tay nhau mà. Có khi họ là đôi tình nhân vừa xảy ra chút xích mích đó.- Hành khách nữ 3.

Và sau đó là n mũ n chế bản khác nữa. Tiếng mấy cô gái bàn luận lọt vào tai Nokoru khiến cậu dờ khóc dờ cười, quay sang thấy khuôn mặt đỏ lựng của Takami khiến Nokoru nảy sinh ý muốn trêu chọc.

-"Anh" Takami thân yêu ơi, bọn họ hình như đang bàn luận về đôi ta thì phải ~.

Nghe thấy câu này, Sakura tí nữa thì phun hết nước trong miệng ra, ho khan dữ dội, cô trừng mắt nhìn 2 người vẫn "tay trong tay".

-Khụ khụ... Em trai, em... Khụ... Ra là em có sở thích đó... Khụ khụ khụ... .

-Nga~. Vậy ra cả 2 cậu tò về phong lưu là để che dấu mối tình này.- Shun xoa cằm, ánh mắt nghiêng ngả.

-Đù! Các cậu im lặng dùm!!- Takami gất lên mới khiến mọi người tạm buông tha cho cái bộ mặt không khác tôm luộc là mấy của cậu. Vội vã ấn Nokoru xuống ghế, Takami vô tình ngẩng lên và bắt gặp ánh mắt "quả là có gian tình" của Mira khiến khuôn mặt lại lần nữa đỏ lựng.

Vừa ngồi xuống, cậu đã vội vàng túm lấy Nokoru.

-Mau kể tớ nghe coi.

-Ai ư-, "anh" quan tâm cô gái khác như vậy sẽ làm em đau lòng đó ~.

-Cậu có tin tớ sẽ ném cậu ra khỏi tàu không?- Takami nghiêng răng.

-Haha, thôi không đùa cậu nữa. Thực ra chuyện nhà Mira tớ cũng chỉ nghe nee-san kể qua, cộng thêm ngày trước bọn tớ ở chung nhà nên có biết chút xui.- Nokoru nhún vai, khẽ hạ giọng- Nghe đâu, Mira bị chính dòng họ của mình ngược đãi. Vì mẹ cậu ấy mang thai với người đàn ông khác khiến cho hôn ước giữa 2 ần tộc lớn bị hủy bỏ, rồi cha mẹ qua đời sớm nên từ nhỏ cậu ấy đã bị coi là thứ rác rưởi và bị đánh đập tàn nhẫn. Mang trong mình bộ não thiên tài và năng lực tu luyện thần thuật khá ấn tượng, cậu ấy đã tự ấn nhẫn cho đến lúc 5 tuổi... .

-Rồi sao nữa?- Takami thấy Nokoru đột ngột ngừng lại thì vội vã giục.

-Năm đó, gia tộc của Mira bị 1 số kẻ lạ mặt tấn công. Thực ra, âm mưu ấy sẽ không thành nếu không có cậu ấy giúp đỡ. Vì bị ném ra khu vực ngoài cùng của tộc, cậu ấy biết rõ tất cả hành động của những kẻ lạ mặt và biết cả việc thủ lĩnh của bọn họ bị thương. Chính Mira đã cứu sống tên thủ lĩnh, sau đó chỉ cho hắn cách tấn công vào bên trong tộc. Lợi dụng cuộc hỗn loạn, Mira đã trốn ra và rời khỏi nơi mà cậu ấy căm hận nhất. Từ đây, Mira sống ở khu ổ chuột, và bắt đầu học cách xây dựng thế lực của riêng mình. Về việc này tớ cũng không biết cụ thể lắm, nhưng theo lời nee-san thì khi 2 người gặp nhau, Mira dù chỉ là đứa trẻ 8 tuổi đã khéo léo sử dụng đầu óc để thu tóm toàn bộ đám thiếu niên tại đó. Vậy nên mới nói, tuy xét về chiến đấu thì Mira chẳng có gì đặc biệt, nhưng về đầu óc thì không thua kém nee-san là bao.

Takami trầm mặc, ánh mắt chăm chú quan sát cô gái vẫn cười nói ở phía trước. Đầu ai ngờ, cô gái ấy đã từng có 1 tuổi thơ như thế.

Thấy tên bạn mình nhìn Mira như vậy, Nokoru chỉ có thể cười thầm trong lòng. Có khi nào đây là mở đầu của 1 mối tình không nhỉ ~~~~~ ?

Nơi nghỉ chân của học viên là khách sạn cao cấp của nhà Miller, điều hoàn toàn nằm trong dự đoán của nhóm Sakura. Khách sạn được thiết kế theo phong cách truyền thống với 1 khu vườn rộng lớn, ngoài ra còn có suối nước nóng lộ thiên rất với cảnh sắc hữu tình.

Đặt chân tới cố đô Kyoto vào giữa tháng 10, Sakura không khỏi ngỡ ngàng bởi vẻ đẹp mỹ lệ của nơi này. Vào mùa thu, bao phủ cả thành phố là sắc vàng, đỏ của lá phong và hương vị dễ chịu của loại cây được coi là "vua sắc thu" này. Có thể nói, mùa thu là mùa đẹp nhất ở Kyoto và cũng là lúc khách thập phương kéo về thành phố để tận hưởng vẻ đẹp của những công trình cổ kính hòa trong cảnh quan thiên nhiên tươi đẹp. Quả thật không ngoa khi nói

rằng, vào mùa thu, Kyoto thực sự là “bữa tiệc” tinh thần đối với du khách mà “món ăn” độc đáo nhất chính là sắc đỏ của những tán lá phong.

-Sakura nee-san, chị nhìn nè!

Sako hớn hờ vẫy tay với Sakura, đôi chân nhún nhảy tung tăng giữa con đường trải lá phong vàng. Trên mặt Sakura hiện lên vẻ nhu hòa hiếm thấy, dịu dàng vươn tay nhặt chiếc lá vương trên mái tóc Sako. Hành động tưởng như vô tình lại khiến không chỉ Sako mà ngay cả Nari, Rin và Mira cùng các nữ sinh trong trường đỏ mặt. Thấy vậy, Hydron bủi môi, lập tức chạy đến kéo Sako đi. Nari lựa chọn thu mình vào 1 góc, nhưng tính cách lạnh lùng và vẻ đẹp truyền thống đặc biệt hợp với lá phong lại khiến các nữ sinh và nam sinh đỏ mặt. Cùng lúc, Rin đang mải ngo ngẩn ngẩn lá phong thì bất ngờ bị Nokoru thả 1 đồng lá lên đầu, liền tức giận đuổi đánh Nokoru.

-Nè!-Takami đưa cho Mira 1 chiếc lá phong ngả màu cam, nhận được ánh mắt khó hiểu của cô, cậu ngượng ngùng quay đầu đi- Tôi thấy nó trùng màu với tóc của cậu.

Mất mấy giây để ngộ ra, Mira bật cười:

-Coi kia, cậu chủ nhà Simon từ khi nào mà giống như thiếu nữ đang yêu vậy?

Sakura im lặng đứng ngắm lá phong rơi, lòng thầm nhớ tới 1 đoạn quá khứ. Dạ đứng bên trầm mặc nhìn cô, cuối cùng vẫn là len lén thở dài.

-Dạ, em không ra đó sao?- Sakura đột ngột lên tiếng.

-Không-Dạ lắc đầu- Dù sao cũng chẳng có ai muốn nói chuyện cùng em.

-Vậy à?- Sakura rào bước qua chỗ Shun- Shun này, cho tớ mượn Ám nhé. Dạ muốn có người nói chuyện cùng.

Dạ chỉ kịp "Ố" 1 tiếng, rồi ngó ra nhìn Ám đột ngột xuất hiện trước mắt mình. Ám cúi đầu, chớp mũi 2 người chạm vào nhau, cậu cười khê:

-Vậy, cậu muốn nói chuyện gì?

Tác giả : Để mọi người dễ hình dung, mình đã lấy 1 vài cảnh cổ đô Kyoto vào mùa thu. *Lăn lộn-ing* Kì cơ mà mình đang bí, chẳng biết chương tới có an toàn chào đời không -w-

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Yon

-Sako ơi~, đi chùa không?- Hydron hỏi- Mùa này mà không đến đền Daigoji thì đáng tiếc lắm đó.

-Muốn đi chùa cũng được, nhưng trước hết tôi phải mang các cậu ấy đi đã.- Nari từ đâu nhảy ra chen ngang.

-Đi đâu?- Hydron nhú mồm, đáp lại là cái nhún vai của Nari.

Nếu nói về dòng họ Axaxia, đa phần mọi người sẽ nói về trang phục do dòng họ này thiết kế. Nhà Axaxia nổi tiếng về các trang phục truyền thống Nhật Bản, đặc biệt, kimono do họ may là nổi tiếng nhất. Và lẽ dĩ nhiên, 1 vùng đất cổ kính như Kyoto đâu thể không có lấy 1 cửa tiệm của nhà Axaxia.

Sau 30 phút chờ đợi, các cô lần lượt bước ra. Đầu tiên là Sako, với sắc màu chủ đạo là hồng, mái tóc dài búi lên hết sức cầu kì, cài thêm cây trầm hoa đào với những rai ngọc trai rủ xuống cùng bộ kimono phấn hồng trang trí cánh anh đào càng tôn lên đáng yêu khiến Hydron chảy máu mũi. Kế đó là Mira, với sắc kimono đỏ kiêu ngạo và nóng bỏng, trên đầu cài thêm chiếc lá phong đỏ mà Takami đưa, điểm xuyết mấy viên kim cương lấp lánh. Nhẹ tới gần Takami, Mira khẽ mỉm cười:

-Hợp với tôi chứ?

-Đẹp... đẹp lắm- Takami đỏ mặt, vội quay đầu qua chỗ khác trả lời. Thấy vậy, Mira nở nụ cười càng thêm mê người.

Rin lựa chọn màu trắng thuần khiết tôn lên vẻ thánh thiện của cô, cài thêm bông hoa màu trắng và mấy chiếc trầm. Hàng mi dài hơi rủ, lúc ngẩng đầu lên hệt như cô thiên thần vô tình lạc xuống. Vốn quen nhìn phong cách lolita, Nokoru thấy cảnh này liền nhìn không chớp mắt. Thấy cậu như vậy, Rin ngượng ngùng cúi đầu:

-Bộ... kì lắm hả?

-Không không, đẹp lắm, thực sự rất hợp với cậu.- Mặt Nokoru đỏ lựng.

Đột nhiên, trong phòng truyền đến tiếng nói.

-Tớ không ra đâu, chết cũng không.

-Không được, hiếm lắm mới có dịp như vậy, cậu mau ra đó cho tớ.- Là giọng của Nari.

Thấy lạ, Âm bước tới gần cánh cửa, cùng lúc, cửa đột ngột bật mở, 1 cô gái ngã vào trong lòng cậu. Trái tim Âm không tự chủ nhảy lên 1 tiếng. Mái tóc ngắn được cắt tỉa cầu kì, phối hợp cùng kimono màu lam ngọc, mái tóc bằng bạc được thắt 1 bím tóc nhỏ với dải ruy băng hồng, khuôn mặt bởi vì xấu hổ mà ánh lên màu hồng mê người, khó ai có thể tin nổi đây là Dạ lãnh đạm và lạnh lẽo thường ngày.

-Dạ?!

Dạ lúng túng ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ánh lên vẻ phong tình làm cho Âm cứng đờ, 2 tay lúng túng dừng lại bên eo Dạ.

-Khụ, xin hỏi 2 vị tính đóng phim tình cảm đến bao giờ nữa?- Phải mãi đến khi Takami lên tiếng, Âm mới bối rối thả Dạ ra, trên mặt 2 người hiện lên vết đỏ ửng.

-Còn Sakura đâu?- Shun hỏi Sako.

-Chị ấy hả?- Sako nhìn vào trong phòng, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh- Nari đang "chăm chút" cho kiệt tác của cậu ấy. Tớ cũng đang rất mong chờ được nhìn Sakura nee-san đây.- Nói đến đây, Sako nở nụ cười hắc ám.

Cửa lần nữa bật mở, Nari bước ra mang theo khuôn mặt hạnh phúc như vừa thực hiện được ước mơ lớn nhất của cuộc đời. Phải mất vài phút, Sakura mới chịu ra ngoài. Khoác lên mình kimono màu tím tạo nên vẻ trầm lặng và quý phái, mái tóc đỏ xinh đẹp được búi lên phức tạp, cài thêm cây trâm khắc hình long phượng điểm xuyết mấy viên kim cương trong suốt. 1 vẻ đẹp kiều mị đến động lòng nhưng vẫn có nét thuần khiết của thiên sứ. Mọi người không tự chủ nuốt nước bọt, cái thế loại họa thủy này là sao đây????

-Đủ đủ đủ, mấy câu nhìn xong chưa? Đến lượt mấy cậu vào thay đồ.

-Hả? Bọn tôi cũng phải thay nữa à?- Nokoru tròn trừng mắt.

-Có ý phản kháng?- Nari trừng lại.

-Không.- Nokoru rút đầu, ngoan ngoãn lui vào phòng trong làm "quân cảm tử".

Nhìn bộ dáng của Nari, đám Sako, Rin và Mira đỏ mặt hời. Tại sao cứ mỗi lần động đến kimono là "núi băng" lại lộ xác vậy hả trời??????? (Trời! Đừng hỏi ta, ta cũng không biết. ==)

-Xin đừng đánh nữa... Em xin nee-san, nee-san đừng đánh nữa.

-Mày dám gọi tao là nee-san? Tao không muốn nghe con của tiện nhân gọi tao như thế.

Tiếng khóc thảm thiết vang lên thu hút sự chú ý của các cô. Nari nhủ mảy, bước chân chuyển hướng về phía sân sau. 1 cô bé chừng 10 tuổi, cơ thể gầy gò, cả người đầy vết thương chằng chịt vật nằm dưới đất, đôi tay nhỏ bé ôm lấy đầu. Mà đứng ngay gần đó, là 1 đứa con gái mà cô bé vẫn gọi là "nee-san" thân thiện khoan tay nhìn cô bé bị người hầu đánh. Điều đáng chú ý là cô "chị" đó cuốn băng trắng chằng chịt cả khuôn mặt hết như xác ướp Ai Cập. Nếu chẳng may có ai gặp cô à vào lúc nửa đêm chắc sẽ lên cơn đau tim mất.

-Đù! Đây là cửa hàng của nhà Axaxia, sao các cô dám gây chuyện?

-Tao làm gì, mày không có tư cách quản!- Cô à vênh mặt quay sang, nhưng lúc nhìn thấy Nari liền chuyển thành lấp bắp- Mày... mày... Chính là mày...

Nari chán ghét nhìn cô à, rồi xoay người đến bên cô bé. Nhẹ nhàng phát tay 1 cái, người hầu đang đánh đập cô bé liền lập tức bay ra ngoài. Vươn tay đỡ lấy cô, Nari dịu dàng hỏi:

-Em đứng lên được không?

Cô bé ngây ngốc nhìn Nari, nhất thời quên cả phản ứng. Đến lúc nhận ra mới lúng túng vịn lấy tay cô:

-Em... em cảm ơn chị.- Khóe mắt cô bé hơi đỏ. Từ lúc sinh ra đến giờ, chưa có ai lo lắng cho cô như thế.

Nari nhìn cô bé, vẻ mặt này thật giống vẻ mặt cô dành cho Sakura ngày trước, hết như nhìn thấy vị cứu tinh của cuộc đời mình vậy.

-Nari, có việc gì vậy?- Nhóm Shun đã thay đồ xong, cùng đám Sakura đi tới.

-Cô bé này bị bắt nạt.- Nari trả lời, quăng ánh mắt khinh bỉ về phía cô ả.

-Vậy sao? Cô bé thật đáng thương!- MIRA dịu dàng xoa má cô bé, sau đó chuyển ánh mắt sang cô ả vẫn đang sợ hãi đứng đó- Di, đang hóa trang thành xác ướp à? Rất hợp với 1 tâm hồn thật dơ bẩn! Còn chưa cút đi sao?- Nghe vậy, cô ả sợ hãi bỏ chạy, con người hầu cũng lạch bạch chạy theo sau.

-Thật đáng khinh!- Sako chán ghét nhìn theo cô ả.

-Chị đừng nói nee-san như vậy.- Từ trong lòng Nari, cô bé mở miệng nói. 1 giọng nữ hơi khàn nhưng rất thuần khiết- Chị ấy không đáng khinh, nếu có kẻ đáng khinh ở đây thì người đó chính là em. Em... em... - Đôi bàn tay nhỏ bé vô thức siết chặt ống tay áo Nari.

-Hiểu rồi!- Rin thờ dài- Em là con riêng đúng không?

-Vâng.- Cô bé cúi đầu, tưởng chừng như sắp khóc thì bất chợt, 1 bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa đầu cô.

-Đừng khóc. Chị hiểu cảm giác của em mà.- Nari khẽ mỉm cười.

Cô bé kinh ngạc ngẩng đầu, thấy được ánh mắt của những người xung quanh. Không có khinh thường hay ghét bỏ, đây là lần đầu tiên, cô cảm nhận được sự tồn tại của mình có ý nghĩa. Bất giác, cô bé òa lên nước mắt.

-Nokoru, em sắp xếp cho cô bé nhé.- Sakura nói nhỏ.

-Vâng.

...

-Em từ chối????

-A... Không, thực ra cũng không phải thế.

Trên đường phố Tokyo, ánh mắt mọi người đều tập trung trên 12 nhân vật đẹp tựa thiên sứ. Nhóm Sakura và Shun thì khỏi cần nói rồi, còn về cô bé tên Yon này, nhờ dáng vóc mảnh khảnh nên khi mặc vào đặc biệt khiến người ta muốn bảo vệ.

Trước ánh mắt khó hiểu của Nari, cô bé vội giải thích.

-Em muốn đi cùng các anh chị, nhưng trước hết em phải nói với mẹ đã. Dù mẹ không coi trọng em thì đối với em, mẹ vẫn vô cùng quan trọng.

-Được rồi, vậy tạm thời cứ như vậy đi. Để chị kêu tài xế.- Rin bấm điện thoại.

-Dạ thôi, em tự về cũng được. Nhà em ở ngay Kyoto mà.- Yon mỉm cười. Cô không muốn là phiền các anh chị ấy nữa.

Nhìn bóng Yon dần khuất, Sakura khẽ nhủ mảy. Chẳng hiểu sao cô lại có cảm giác bất an, dường như sẽ có chuyện gì đó xảy đến với Yon và cả... Nari.

-Vậy ra các cậu cũng có phần thiện.- Shun nói nhỏ bên tai Sakura.

-Tất nhiên. Bọn tôi là bán thân chứ không phải bán quỷ.

-Haha...-Cánh môi nâng lên thành 1 nụ cười, Shun nhún vai bỏ lên trước, để lại Sakura theo sau vẫn nhìn cậu bằng ánh mắt khó hiểu.

Mùa thu, bao phủ ngôi đền Daigoji cỏ kính là 1 màu lá đỏ. Dù chỉ là vô tình bước qua, người khách xa lạ cũng buộc phải dừng chân, ngẩn ngơ ngắm nhìn. Màu lá phong trùm lên cả đất trời, từ những nhánh cây, ngọn cỏ, cho đến 1 góc khuất bé nhỏ nào đó sau đền. Dường như không gian mùa thu đã bị thay đổi hoàn toàn bởi màu sắc ấy. Ngẫu nhiên ngẩng đầu, ta lại có thể bắt gặp 1 mảng trời xanh biếc hay mái đền cũ kỹ nằm nép mình sau những tán phong. Đặt chân đến nơi đây, ta tưởng chừng như đã thoát ly khỏi thế giới ồn ào ngoài kia, tìm đến mảnh đất của vẻ đẹp bình yên và tĩnh lặng. Trên hồ, những chiếc lá phong thả mình tự do theo dòng chảy. Cây cầu gỗ son son bắc ngang qua, thi thoảng, lại bắt gặp mấy chiếc lá phong hạ xuống bên thành cầu, rồi nhẹ nhàng chao nghiêng và nhảy múa trên mặt nước. Cảnh phong nhòai mình xuống sát bên cây cầu, hết như đang thì thầm trò chuyện cùng nhau. Cứ mỗi đợt gió lướt qua, tán phong lại reo vang khúc ca của thiên nhiên trong khoảnh khắc mùa thu mỹ lệ. Chỉ cần vài phút thoáng qua thôi, ta không tự chủ khám sâu hình ảnh ấy vào tâm trí.

-Đẹp quá!- Rin khe khẽ thốt lên, như sợ bản thân sẽ vô tình phá vỡ mỹ cảnh này.

-Tuyệt thật!

-Tôi không ngờ mùa lá đỏ ở Kyoto lại mê hồn đến vậy.

Tiếng cảm thán liên tục vang lên, nhóm Shun chỉ đứng đằng sau mà không nói lời nào. Thấy vậy, Rin tròn tròn mắt kinh ngạc.

-Mấy cậu không cảm thấy gì hết à?

-Chúng tôi nhìn cảnh này nhiều rồi.- Vừa nói, mấy cậu liền đồng thời ngoảnh mặt ra chỗ khác. Khụ khụ, không thể nói với mấy cô ấy là bọn cậu mãi ngắm các cô đến ngáy người.

Nhìn vết đỏ ửng trên mặt Shun, Sakura bật cười. Lần đầu tiên, nụ cười ấy không còn là cái cười mỉm tàn nhẫn đầy toan tính nữa, đó là 1 nụ cười chân thật và xinh đẹp xuất phát từ tận đáy lòng. Tiếng cười trong trẻo vang xa, vọng mãi qua những tán phong và theo gió lên tận trời cao.

...

Khi Yon về đến nhà, trời đã nhá nhem tối. Căn nhà nhỏ của mẹ con cô nằm ở nơi hoang vắng nhất khu biệt thự dòng họ. Căn nhà lụp xụp xấu xí thật khác xa với tòa nhà ngay gần đó, đủ để Yon hiểu được thân phận của cô: con của 1 á gái gọi may mắn mang thai, lá thứ dòng máu đế hèn và thấp kém chịu sự khinh bỉ cùng ghét bỏ của gia đình.

-Mẹ ơi?- Yon cất tiếng gọi khẽ. Lại quá, sao nhà lại tối thế nhỉ? Mẹ cô bé đâu mất rồi?

Bóp. 1 âm thanh bất chợt vang lên trong căn phòng tối mịt. Yon ngã xuống sàn, máy rí ra từ sau gáy, đôi mắt cô bé dần mờ đi. Vài bóng người mang theo tiếng cười nhạo hiện ra trước mắt cô. Giây phút ấy, trong đầu Yon chỉ hiện lên vền vền 1 chữ: nee-san.

Tác giả: *mặt ngu-ing* Làm thế nào mà mấy bạn ý lại moi được bản nháp mình lưu trong nick thế nhè ????????????????????

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Phục Kích Bất Ngờ

Về đêm, ánh trăng lấp lánh chiếu xuống thế gian, vẻ đẹp của lá phong càng thêm phần mỹ lệ. Vào thời khắc này, màu lá đỏ không còn rực rỡ như khi ánh nắng ấm áp chiếu xuống, mà thay vào đó là sự mờ ảo, huyền bí đầy mơ mộng. Đi dạo bên bờ sông Kamogawa, ngắm ánh đèn lấp lánh của khu phố bên kia phản chiếu xuống mặt nước, hay hình ảnh lá phong chậm rãi thả mình theo dòng chảy, ta ngỡ người trước vẻ đẹp kỳ diệu của Kyoto. Về đêm, Kyoto vẫn giữ được cho mình cái gì đó trầm lặng. Ngồi trong quán trà bên dòng Kamogawa, Sako tròn mắt ngắm cảnh, Sakura hơi mỉm cười nhìn cô nhóc.

-Thiệt tình, lớn đầu rồi mà cứ như đứa trẻ vậy.- Nari thờ dài.

-Đó là đặc tính của Sako mà.- Sakura trả lời, quay lại đã không thấy Sako đâu. Thiệt tình, mới chỉ dời mắt vài phút liền chạy đi đâu rồi.

-Á!- Tiếng hét của Sako đột ngột vang lên, Hydron hốt hoảng lao ra ngoài ban công trước tiên, liền đột ngột bị 1 bóng đèn ôm lấy.

-Hahaha, bị mất lửa rồi nhé!- Sako tinh nghịch le lưỡi- Sakura nee-san, ra ngoài hiến ngòi đi! Ở đây đẹp lắm nè!

- Tất cả chúng ta cùng ra đó đi.- Shun đề nghị.

Trà lâu này thuộc quyền sở hữu của nhà Kazumi, sở hữu địa thế rất đặc biệt: không chỉ nhìn ra sông Kamogawa mà cho dù là mùa nào cũng đều có cảnh đẹp. Như mùa xuân có hoa anh đào, mùa hạ nước in trời, mùa thu có lá phong đỏ, mùa đông tuyết phủ trắng tạo thành dòng sông băng.

-Chọn địa thế thật tốt.- Sakura khen.

-Hắc hắc, Shun, cậu cảm thấy thế nào về lời khen của Sakura?- Takami cười như yêu quái, Shun im lặng, chỉ quay mặt ra chỗ khác.

Tiếng bước chân vang lên ngoài hành lang, cùng lúc, ánh mắt của Shun và Sakura đồng thời hiện lên 1 tia sát khí. Cửa phòng mở ra, 1 geisha xinh đẹp bước vào mang theo 2 maika khác. Cả 3 cô gái thuần thực quý xuống chào.

-Cậu chủ, chúng tôi theo lệnh trưởng quán đến phục vụ.

Shun nhú mày, ánh mắt kín đáo chuyển về phía Sakura. Hiểu ý cậu, cô khẽ gật đầu.

-Được rồi! Các cô vào đi.- Shun phát tay.

-Vâng thưa cậu chủ.

Geisha ngồi xuống, cúi chào và chờ đến khi mọi người ngồi xuống hết thì bắt đầu cất tiếng hát. Giọng hát mang theo phong tình quyến rũ của 1 phụ nữ

từng trải giữa nơi luôn phải tranh giành địa vị mà tàn sát lẫn nhau, nị hoặc mê hồn như đóa anh túc đang mùa nở rộ.

-Không tệ. Xứng danh là hoa khôi của nơi này.- Nari nhếch môi, thần nhiên nhấp 1 ngụm trà.

Bài hát kết thúc, cô geisha cúi đầu tạ ơn rồi bước đến bên Shun rót rượu. Động tác dịu dàng nhưng không che dấu nỗi vẻ đau đớn nơi bàn chân, vô tình vấp ngã vào trong lòng Shun, lan tỏa mùi hương trên người để gây sự chú ý. Tiếp đến là dùng ánh mắt long lanh mà nị ngược nhìn, đôi má mang màu phấn hồng của hoa đào, cứ chỉ thẹn thùng khi bắt gặp ánh mắt của Shun.

-Cậu chủ...- Geisha e thẹn.

-Cô đứng lên được chưa?

-Cảm ơn cậu chủ đã quan tâm. Thực sự là rất lâu rồi mới có người quan tâm em như vậy.- Cô gái geisha ngại ngùng nói nhỏ bên tai Shun, đôi bàn tay chạm vào phần ngực lộ ra của cậu- Cậu chủ, xin cậu hãy ban cho em ơn huệ được phục vụ cậu dù chỉ là đêm nay.

Crắc

Cô gái geisha kinh ngạc cùng sợ hãi nhìn cậu. Ánh mắt Shun lộ ra nồng đậm khinh miệt cùng chán ghét.

-Cô thật quá kém cỏi để làm sát thủ.- Cậu thần nhiên bóp nát cánh tay cầm chủy thủ của cô ta, thanh chủy thủ trên tay cùng bởi vì lực lượng mạnh mẽ của cậu mà vỡ nát.

-Aaaaa...- Geisha hét lên 1 tiếng kinh hãi nhưng lập tức bị phong thuật của Shun cắt đứt cổ. Cậu chuyển ánh mắt về phía 2 maika theo sau- Thế nào, còn chưa lộ rõ bộ mặt?

Chỉ trong giây lát, 2 maika đồng loạt xé bỏ bộ kimono, lộ ra trang phục của sát thủ chuyên nghiệp, cầm vũ khí tấn công về phía Shun. Lập tức, Shun tạo ra 1 tường gió thổi tung cả 2 người.

-Sako, Takami chỗ này là khu vực cận sông. Các cậu mau đi lập kết giới!- Sakura phân phó. Thật may là hôm nay họ đã bao trọn nơi này, nếu không lại phải tốn thêm 1 ít công sức. Còn về người làm và các geisha khác? Nực cười, với quy mô cỡ này mà có thể nương tay sao.

-Mau ra đi!- 1 trong 2 maika hét lên, các sát thủ ẩn nấp trong và ngoài phòng đều đồng loạt lao tới.

-Có thần lực!- Nokoru nhủ thầm, năng lực thần tộc bắt đầu biến thành cá ngoài chợ từ bao giờ vậy nhỉ? Mà cùng lúc đó, Rin lén quăng 1 ánh mắt về phía các bạn.

-Mau phân tán ra!- Sakura nói nhỏ- Bị bao vây có thể mạng đến bất lợi.

-Vâng!- Chiết phiến trong tay Nari vung lên, lướt qua cổ mấy sát thủ ở phía cửa, huyết sắc vẩy ra, nhanh như lợi kiếm. Nhân cơ hội đó, cô, Rin, Mira và Dạ đồng thời phân tán ra khỏi phòng. Am, Hydron và Takami cũng ăn ý rời đi.

-Thần thuật sao? Hãy cho bọn ta thấy năng lực của các người đi.- Sakura nâng môi, đôi mắt ánh lên tia sáng khinh miệt.

Khoảng chục phút sau, Shun và Sakura đồng thời đi ra khỏi phòng, bộ kimono vẫn sạch sẽ không hề có lấy 1 giọt máu tươi, 9 người kia cùng lúc tập hợp lại.

-Tình hình thế nào?- Shun.

-Toàn bộ chết hết. Những kẻ định dử lại tra khảo cũng đều qua đời không rõ nguyên do.- Takami lắc đầu.

-Chộc mấy cậu cũng vậy à?- Mira ngạc nhiên, đáp lại là cái gật đầu của tất cả.

Sakura xoa cằm, trầm mặc hồi lâu cuối cùng cũng lên tiếng:

-Là thần thuật của bọn họ.

-...?

-Lúc chiến đấu, mấy cậu có thấy điều gì lạ không?

-Có!- Dạ gật đầu- Bọn họ chỉ có thể triệu hồi 1 sinh vật duy nhất. Giống như là...- Nhất thời, họ đều im lặng.

-Giống như vật thí nghiệm.- Shun đột ngột mở miệng, 1 tia sáng xẹt qua đôi mắt cậu- Ý cậu là vậy phải không?

-Ừ.- Sakura gật đầu.

Thuật triệu hồi, đó là 1 loại năng lực cấp thấp trong thần tộc. Các tộc nhân sở hữu thuật triệu hồi có thể gọi ra các sinh vật mà mình đã từng ký khế ước, và nếu chịu hy sinh bản thân làm vật hiến tế thì còn có thể triệu hồi các yêu thú, ma thú cấp cao. Vậy nên mặc dù là loại năng lực kém nhất, nhưng người

mang thuật này cũng không phải là vô dụng, và đặc biệt là không bao giờ chỉ có thể triệu hồi ra 1 sinh vật duy nhất- đặc biệt là đối với các sát thủ được huấn luyện cẩn thận này.

-Nếu biết kiểu gì cũng chết thì sao không đem bản thân ra hiến tế. Như vậy còn có cơ may.

-Hiểu rồi. Vậy nên nếu đặt giả thiết là có kẻ đã đem nhân loại ra làm vật thí nghiệm cấy ghép thần thuật vào loài người thì sẽ hợp lý hơn.- Nokoru.

-Không chỉ vậy thôi đâu.- Shun lạnh lùng- Trong số 2 maika, có 1 kẻ là nhân thú!

Lời của cậu lập tức hạ nhiệt độ xuống con số âm. Nhân thú xuất hiện ở thế giới con người, đây rốt cuộc là chuyện gì?

...

Về đến khách sạn, nhóm Shun liền vội vã trở về phòng. Sakura mở cửa, đưa các cô vào trong. Nhìn Sako thả mình cái phịch xuống ghế sofa, lăn qua lăn lại như có điều suy nghĩ, Sakura nhăn mặt.

-Rốt cuộc có việc gì?

-Em cảm giác việc này giống như 1 cái bẫy.

-Bẫy?! Nhưng bẫy cái gì mới được?- Mira.

-Chúng ta đã dọn dẹp cẩn thận chỗ đó. Hơn nữa trà lâu vốn thuộc nhà Kazumi, có thể có việc gì sao?- Rin.

-Minh chịu!- Sako ngán ngẩm lắc đầu, cô chỉ là cảm giác như thế, làm sao mà biết được a~.

Sakura chống tay lên thành ghế, xoa xoa mi tâm, không khí trầm mặc bao phủ lấy cả người. Cuối cùng, vẫn là ngáp ngừng lên tiếng:

-Yon... Cô bé đó sao rồi?

-Yon!- Nari giật mình, về mặt thường ngày lạnh băng bỗng lộ rõ hốt hoảng- Tớ đã đưa Yon 1 cái điện thoại, vậy mà đến giờ vẫn chưa nhận được tin báo của cô bé.

-Mau gọi cho cô bé thử xem!- Dạ đề nghị.

-Biết!

Nari vội vàng bấm máy, nhưng gọi tới hơn chục lần, lần nào cũng là giọng nói đều đều của tổng đài ." Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

"Làm ơn đi Yon! Chị xin em, làm ơn nghe máy đi!" Nari gấp đến độ sắp khóc. Đột nhiên, 1 cánh tay nhẹ nhàng giữ lấy tay cô. Nari quay lại, bắt gặp ánh mắt lo lắng của các bạn.

-Đủ rồi Nari. Cậu đừng cố gọi nữa.- Sakura nhẹ nhẹ lắc đầu.

-Tớ... tớ...- Nari nghẹn ngào, từng giọt nước mắt như những hạt ngọc lấp lánh chảy dài trên gương mặt vốn lạnh lẽo- Tớ đã hại cô bé! Tớ xin cậu, xin cậu hãy cứu Yon!- Cô quý xuống, bàn tay bám chặt lên tay áo của Sakura. Lần đầu tiên cô gỡ bỏ lớp mặt nạ kia, lần đầu tiên trước mặt Sakura, cô không còn là Nari băng lãnh nữa. A, hóa ra cô cũng có nước mắt sao...

...

Sáng hôm sau, khi mặt trời ấm áp rọi vào căn phòng, Nari mới giật mình tỉnh dậy. Cô hốt hoảng bật dậy, đầu cô nhói lên từng trận. Hình ảnh buổi tối hôm qua đột ngột tràn về...

-Cậu tỉnh rồi à?- Âm thanh trong trẻo vang lên. Nari quay đầu, nhận ra Sakura đang ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt lạnh lẽo tới cực điểm.

-Chuyện sao rồi?- Nari vội vàng xuống giường. Đáp lại cô là cái lắc đầu của Sakura.

-Đến giờ vẫn chưa có tin tức. Tớ đã huy động người của hội, cả đám Sako, Rin, Mira và Dạ cũng ra ngoài tìm kiếm nhưng...

-Vậy sao...- Nari cúi đầu, giọng nói run run như sắp khóc.

-Cậu rất lo cho cô bé đó.- Sakura nhẹ nhàng xoa đầu Nari- Tớ biết cậu nhìn thấy trong cô bé đó hình ảnh của chính mình. Cậu không muốn làm cô bé đó mất lòng tin vào cuộc sống, giống như cậu của quá khứ phải không?

-Tớ...- Nari cúi đầu, giọng nói ngập ngừng- Với tớ, cậu luôn luôn là vị cứu tinh.

-Vậy sao?- Thở dài, Sakura trầm mặc. Cô của 10 năm về trước đã từng 1 lần lỡ hẹn với Nari, và chỉ vì sai lầm ấy mà thiếu chút nữa đã hại chết cô ấy.

Giả mà có thể quay lại quá khứ... Bàn tay dời khỏi đầu Nari, Sakura xoay mình ra hiên- Trên núi Kurama có 1 khe vực. Cậu tốt nhất là nên hạn chế tới đó. Hãy nhớ rằng, cho dù là người mạnh nhất trong số 4 người cậu, Sako, Rin, Mira thì cậu cũng không mang trong mình thần lực. Tổ thật sự không muốn bị kịch 10 năm trước lặp lại.

-Tớ biết!- Nari cúi đầu, lập tức lui ra khỏi phòng.

...

"Đây là đâu? Chuyện gì đã xảy ra với mình?"

Lúc Yon tỉnh lại, cô thấy mình đang bị nhốt trong 1 căn phòng tối đen. Đột nhiên, đầu cô đau dữ dội, từng đoạn quá khứ như hiện về trước mắt cô. Phải rồi, là nee-san đã đem cô đến đây. Máu bắt đầu rỉ ra từ sau gáy khiến Yon càng tin tưởng vào suy nghĩ của mình.

Có tiếng bước chân, còn cả tiếng nói chuyện nữa. Yon lập tức nhắm mắt, đóng giả như vẫn đang bị ngất.

-Đúng là ngu xuẩn!- Giọng của "nee-san" lạnh lùng vang lên mang theo sự khinh miệt- Dù sao cũng phải cảm ơn mày. Nhờ mày mà tao có cơ hội báo thù con à Nari đó.

-Đối xử như vậy với em gái mình, cô không cảm thấy quá tàn nhẫn sao?- Tiếp theo là 1 giọng nam xa lạ.

-Tàn nhẫn? Hừ, con của tiện nhân cũng chỉ là tiện nhân mà thôi. Loại thấp kém như nó, sau này sẽ bị cha tôi mang ra làm "quả" tiếp đãi cho mấy lão chủ tịch thôi. Suy cho cùng thì số phận của nó cũng chẳng khác bà mẹ lắm. Ha, mà bây giờ mẹ nó cũng có cần nó nữa đâu. Bà ta đang gặng qua lại với cha tôi, hy vọng sẽ kiếm được đứa con trai để tranh giành địa vị của mẹ tôi. Đúng là loại đàn bà ngu ngốc, cả mẹ lẫn con.

Nghe được những lời tàn nhẫn của người mà cô vẫn thường gọi "nee-san", Yon cảm thấy trái tim mình như bị giã nát thành nhiều mảnh. Thật nhục nhã làm sao! Cô đã sớm biết chứ, rằng cha sẽ đối xử với mình như thế nào, rằng mình chỉ là cái gai trong mắt "nee-san", rằng mẹ luôn nguyên rửa cô, ước gì cô chết đi cho khuất mắt. Nhưng cô vẫn ráng nuôi hy vọng. Cô vẫn mỉm cười, ngoan ngoãn nghe lời cha và mong ngày nào đó cha sẽ xoa đầu cưng chiều mình như đối với các anh chị khác. Vẫn gọi người đó là "nee-san", cam chịu bị đánh đập, bị khinh thường, bị chửi bới vì mong muốn được "nee-san" quan tâm chút xíu. Vẫn nấu những bữa cơm đạm bạc và ngồi chờ mẹ về đến mức ngu gục, chỉ vì mong mẹ sẽ than thiết ăn cơm của mình. A, nhưng đáp lại cô là cái gì chứ? Chỉ là cái suy nghĩ lợi dụng "đứa con thấp hèn" này, là sự khinh miệt của "nee-san", và cả sự chán ghét cùng những trận đòn mà mẹ dành cho cô. Cô, vào giờ phút này, thật sự rất muốn chết. Sự tồn tại của cô đúng là cô nghĩa.

Ấy vậy mà, vào thời khắc tuyệt vọng nhất, gương mặt của Nari lại lấp đầy tâm trí cô. Cô nhớ, cô thật sự rất nhớ nụ cười âm ỉ của chị ấy và cả các bạn. Lần đầu tiên có ai đó không nhìn cô bằng ánh mắt khinh miệt, tất cả những gì cô nhìn thấy trong đôi mắt của chị ấy chỉ là sự dịu dàng đến tận cùng, tựa như ngọn lửa âm ỉ ẩn mình đằng sau khối băng. Hóa ra, cũng có những người thật lòng đối với cô.

Tiếng nói dần xa, và vào lúc bóng họ đã khuất, từng giọt từng giọt nước mắt chảy dài trên má Yon. Đau đớn, tủi hận pha trộn cùng niềm tin và chút hạnh phúc, vậy nên mới nói, đối với nhân loại giọt nước mắt cũng không chỉ là vui buồn.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Nguy Hiểm

Bên trái... Bên phải... Bên trái... Bên phải... Bên trái... Bên phải... Bên trái... Bên phải...

Thôi thôi thôi!!!! Đau đầu chóng mặt quá đi à. Sako ngồi chồm hổm trên ghế, 2 mắt đảo như rang lạc. Cuối cùng vẫn là không chịu nổi nữa gào ầm lên:

-MIRA!!!!!!!!!!!!!! Cậu đừng đi qua đi lại nữa được không?? Chóng mặt quá!!! Bộ cậu tính thôi miên tớ đấy hả????

Mira tạm ngừng cước bộ, quay sang nhìn Sako, meo meo cười.

-Thật xin lỗi. Tại tớ lo cho Nari quá.

-Cậu...- Sako chán nản ngậm miệng. Aizzzzz, Mira đúng là mắc bệnh cuồng Nari mà. (T/g: Con gái, không phải con cũng mắc bệnh cuồng Sakura đó sao ==)

Đột ngột, cánh cửa phòng bị đẩy ra, Dạ bước vào với vẻ mặt nghiêm trọng:

-Các cậu, chuyện lớn rồi.

Trong phòng của mình, Sakura mặt đen ngòm nghe thuộc hạ thông báo, biểu tình chỉ có thể dùng 4 chữ để hình dung: "vô cùng tồi tệ"

...

Trở lại với Nari vài tiếng trước

Sập mạnh cánh cửa, Nari mệt mỏi ngồi xuống ghế, với tay lấy cốc nước. Tu hết 1 hơi, cô xoa xoa trán.

Choang

Đau quá! Nari vội ôm lấy đầu, cái cốc thủy tinh mới vài phút trước còn trên tay cô đã vỡ nát dưới sàn. Từng đợt, từng đợt ký ức tràn về như sóng triều, càng cố ngăn cản lại càng dữ dội hơn.

"Đồ phế vật, mày chết đi!"

"Mày không nhận ra à, rằng chẳng ai trên thế giới này cần mày đâu."

"Người chết đứng ra phải là mày, tất cả đều là tại mày."

"Hy sinh 1 phế vật để cứu 1 thiên tài, cái giá đó đáng chứ. Đằng nào thì nó cũng là đồ vô dụng, chi bằng đem đi làm vật hiến tế..."

Những giọng nói cứ lần lượt vang lên. Chửi bới có, nguyên rủa có, toan tính có, chúng mang theo những cây kim sắc nhọn đâm vào lòng cô, khiến cho vết thương lòng vẫn chưa lành hẳn đã lại lần nữa rỉ máu.

-Không!- Nari sợ hãi hét lên, toàn bộ đồ đạc trên bàn đều bị cô quăng hết xuống đất- Đừng nói nữa! Đừng nói nữa! Tôi không phải phế vật, không phải đồ vô dụng! Tất cả đều là các người sắp đặt để giết hại tôi, tại sao lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu tôi...- Thanh âm thê lương và nghẹn ngào vang lên, nước mắt lăn rơi trên khuôn mặt xinh đẹp- Làm ơn, xin các người đừng nói nữa...

"Là mày có tình sắp xếp mà phải không."

"Chỉ cần mày nhận là do mày làm, tất cả sẽ kết thúc. Mày cũng không muốn tương lai của anh trai mày bị hủy tại đây mà."

"Phế vật như mày, tốt nhất là hãy làm chút gì đó có ích cho gia tộc."

Những bóng người vuron tay ra, bóng tối, dần bao phủ...

"Chẳng có gì là vô dụng trên thế giới này cả. Mỗi 1 thứ sinh ra ra đều mang ý nghĩa riêng của nó, và mình tin là cậu cũng vậy." Nụ cười đẹp rạng rỡ của thiên sứ, giọng nói trong trẻo, dịu dàng nhưng vẫn mang nét kiêu ngạo từ tận xương tủy đột ngột vang lên. Ký ức ấy, mới mẻ như chỉ là ngày hôm qua vậy.

Nhưng rồi chỉ trong khoảng khắc, mọi thứ lại thay đổi. 1 đứa bé mang trên mình bộ kimono rách dưới nhuộm đầy máu, nét mặt sợ hãi nhìn những kẻ trước mắt.

"Đừng cố chờ đợi nữa, cô ta sẽ không đến cứu mày đâu."

"Thân phận cao quý đến như vậy, tại sao lại để ý đến mày được chứ."

Càng lúc, gương mặt cô bé càng tái nhợt, và cuối cùng, chỉ còn lại 1 màu đỏ máu bao trùm lên tất cả.

-Cậu đã không ở đó, cậu đã không cứu tớ. Tại sao? Tại sao? Cậu đã hứa sẽ bảo vệ tớ cơ mà.

Thanh âm thê lương vang lên, mang theo nồng đậm oán hận. Cho dù biết rõ tất cả, vậy mà thật sâu nơi trái tim cô vẫn sinh ra thứ cảm xúc ấy. A, cô thật đáng kinh tởm làm sao, khi mà hận cả người đã đem cô rời khỏi nơi đó.

Tiếng cười nhạo vẫn tiếp tục vang lên, vọng mãi trong tâm hồn tối tăm. Những bàn tay vuron ra, trói chặt lấy cô, dìm cô vào nơi tận cùng của địa ngục tuyệt vọng...

Ring...ring... Nari rời khỏi cơn mộng mị, bàn tay vô lực cầm lấy điện thoại, rồi càng run rẩy kịch liệt hơn khi nhìn thấy tên người gọi.

-Yon, em đang ở đâu? Mau trả lời chị!

Im lặng hồi lâu, đầu bên kia vang lên tiếng cười mỉa mai.

-Axaxia, mày lo cho con bé lắm à? Nếu vậy hãy đến núi Kurama đi, nhớ là chỉ có 1 mình, bằng không... Haha, chắc mày cũng biết rồi đó.

-Cho ta nghe giọng Yon!- Nari cố giữ bình tĩnh.

-Lời nó tới đây!- Đầu dây bên kia ra lệnh, kẻ đó là tiếng 1 "vật" bị kéo lê tới- Có đứa muốn nói chuyện với mày này.

Không trả lời, đầu bên kia vẫn tuyệt đối im lặng. Chờ vài phút, cuối cùng, kẻ ban đầu nói chừng như đã hết kiên nhẫn. 1 tiếng bóp vang lên.

-A!- Tiếng hét đau đớn vang lên, chỉ thoáng qua nhưng với người có thính lực tốt như Nari cũng đủ để nhận ra là giọng của Yon.

-Dừng lại! Ngươi đã làm gì cô bé?

-Ha, thật xứng đáng là cánh tay phải của của Sakura Sammon. Nếu mày muốn biết thì chỉ bằng tự tới tìm thử xem.-Dứt lời, đầu dây bên kia liền cúp máy, chỉ còn lại tiếng tút tút vang vọng.

-Yon...- Nari siết chặt tay, máu tươi nhỏ xuống sàn mà cô chẳng hề hay biết.

...

Trở lại thực tại

Đẩy cửa bước vào, Sakura lạnh lẽo nhìn căn phòng của Nari. Thở dài, cô đưa mắt nhìn Mira.

-Thử chút đi! Biết đâu có hy vọng.

-Vâng!- Mira tiến lên, bắt đầu dùng thần thuật rà soát căn phòng. Năng lực của cô chính là ký ức và tâm thức, cô có thể nhìn thấy tất cả những gì mà mọi vật đã từng nhìn thấy.

-Không có!- Cuối cùng, Mira vẫn là lắc đầu chịu thua. Nari thật cẩn thận, trước khi rời đi đã lập kết giới chặn lại thuật của cô.

-Thử ra ngoài xem sao.- Sako đề nghị. Hy vọng Nari vì vợ mà chưa giăng kết giới hết tất cả.

Thử đi thử lại vài lần, cuối cùng vẫn là vô vọng. Giờ phút này, thật Sakura thật muốn đập đầu vô tường vì cái tính hành sự cẩn trọng của Nari.

-Nokoru, em tìm thử mắt trận được không?- Quay sang cậu em trai, cô hiện giờ chỉ còn biết hy vọng vào cậu nhóc này. Mỗi mắt bện đều có năng lực riêng, mà của Nokoru chính là tìm kiếm yếu điểm của ma trận. Việc này giải thích tại sao Nokoru lại giỏi về trận pháp và kết giới như vậy.

Đôi mắt tím khê chớp, đồng tử thu hẹp lại trong khoảnh khắc, vài giây sau đã trở lại bình thường. Cậu chỉ vào cái cây trước mặt.

-Rin!

Rin nhanh nhẹn đi tới, vẽ ra 1 vòng tròn cùng vài ký tự lạ. Lập tức, kết giới vỡ nát thành nhiều mảnh. May là Nari vợ đi nên không lập kết giới phức tạp.

Vài lần như vậy, họ liền tới được chân núi Kurama. Sakura đen mặt, tại sao Nari lại chẳng chịu nghe lời cô chứ.

-Chia ra tìm mau!- Mira tái mét, vợ mà giận.

Lập tức, tất cả phân tán thành nhiều hướng, cứ 2 người 1 cặp, lập tức chia ra.

...

Gần đỉnh núi, Nari mắt tái mét nhìn những kẻ trước mắt. Số lượng không nhiều, chỉ tầm 7 người nhưng có tới 6 người mang năng lực triệu hồi. Tuy có vài phân tượng tự với đám sát thủ đêm qua nhưng cấp bậc cao hơn, còn có, Yon bị cái "xác ướp" hôm trước giữ lấy, đứng sát bên bờ vực. Chỉ cần đẩy nhẹ 1 cái là cô bé sẽ tiêu đời.

Yon lo lắng nhìn Nari, miệng liên tục mấp máy môi tạo thành khẩu hình "mau rời đi". Cô bé đủ thông minh để hiểu tình huống trước mắt.

-...- Nari phát lạnh. Đây là gì? Muốn uy hiếp cô sao. Cánh môi nhẹ cong thành nụ cười mê người, Nari lạnh giọng, đôi mắt ánh lên tia khát máu- Muốn giết ta.

-Hahaha- "Xác ướp" cười lớn, điên cuồng nhìn Nari- Mày nhớ tao không? Tao chính là 1 trong những người bị mày huỷ dung tại học viện. Chỉ vì mày mà tương lai tao bị huỷ hoại, mọi người đều xa lánh tao, tao nhất định phải giết chết mày!

-...- Hơi nhú mày, Nari cô khai sáng trí nhớ. Đùa à? Cô giết nhiều như thế, huỷ dung nhiều như thế, bảo cô nhớ bằng niềm tin chắc? Còn nhớ tại học viện Nishiyama, cô đã lên tiêu diệt không biết bao nhiêu kẻ muốn hướng bọn cô gây bất lợi. "Xác ướp" mới chỉ bị huỷ dung thôi mà đã làm to chuyện như vậy, chẳng lẽ cô ta muốn bị giết chết chắc.

...Quạ quạ quạ...(Con quạ: Ta chỉ bay qua thôi, các ngươi cứ nói chuyện tiếp đi :))))

Chờ tới hơn 10' mà Nari vẫn chưa nhớ ra nổi, "xác ướp" đã hết kiên nhẫn, nhin không nổi gào to:

-Ta chính là người đã hắt nước bẩn vào bọn mày ngay khi bọn mày nhập học không lâu đó. NHỚ CHƯA?!!!!!!!!!!!!

-A~, ra là người!- Nari khó chịu nhìn "xác ướp". Chẳng những đe dọa Yon mà còn từng hất nước bắn vào Sakura, cô nhất định phải cho cái "xác ướp" này về với lăng mộ.

...

Chừng như nơi gần khe vực sau khi Nari bước vào đã lập thành kết giới, vậy nên cười man dại của "xác ướp" cũng trở thành tiếng muỗi kêu. Nhỏ như vậy thì không thể xác định vị trí cụ thể, nhưng mơ hồ cũng đoán ra được chút gì đó.

-Theo tôi!- Shun là gió, hiển nhiên địa hình này có lợi với cậu họ Sakur, thính giác cũng vì thế mà tốt hơn đôi chút.

-Ừ.

2 người di chuyển giữa rừng cây cối rậm rạp, tốc độ nhanh đến khủng khiếp. Chỉ thấy mơ hồ 1 cơn gió xẹt qua, trong khoảnh khắc ngay đến tàn ảnh cũng chẳng còn.

-Là kẻ nào?

Sakura ngừng bước, ánh mắt ngấp sát khí quan sát xung quanh. Gì đây? Lại mai phục nữa à?

Từ trong rừng rậm xung quanh, những hắc y nhân mang theo vũ khí tiến tới, có thể nhận ra thực lực của bọn chúng không tệ, đặc biệt là tên mặc áo choàng đen dẫn đầu.

...

-Lại ám sát nữa à?- Sako nhếch môi tạo thành nụ cười ngây ngô, nhìn đám sát thủ đã bao vây cô và Hydron- Xem ra số kẻ muốn giết chúng ta cũng nhiều thật.

-Hắc, vậy phải xem năng lực của bọn chúng thế nào đã.- Hydron thản nhiên cười.

2 người đồng thời thủ thế, chỉ vài giây sau, 2 bóng đen đã hiện ra từ phía sau đám hắc y sát thủ.

...

Cách đó không xa, Rin và Nokoru cũng lâm vào tình cảnh tương tự. Bị nhiều cao thủ bao vây như vậy, cô cũng chẳng quản bị lộ sức mạnh hay gì đó nữa, đành phải gọi ra thần khí Quyển sách hắc ám của mình. Aizzzz, cũng tại thuật của cô vốn buộc phải có thần khí. Giá mà được như mọi người thì tốt biết mấy. Cũng may là nếu buộc phải dùng đến thần khí thì trận chiến này cũng kết thúc nhanh thôi

-Trang thứ nhất- Địa ngục băng- Tranh sách dưới sự chỉ huy của nàng liên tục mở sang. Địa ngục băng là chiêu thức cơ bản nhất, khiến cho đối thủ phải nằm trải cảm giác lạnh giá còn hơn cả Nam Cực. Hừm, xem nào... Với bọn này thì -70C° chắc là đủ rồi nhỉ.

Ánh sáng trắng từ trang sách tỏa ra, lập tức đám sát thủ đều bị đông cứng thành băng. Từ phía sau Rin, cái nhân vật "cần được bảo vệ" kia nở nụ cười không rõ ý tứ.

Vào lúc cô không để ý, 1 tên sát thủ đẳng cấp cao thoát được liên lao đến.

-Tệ quá! Ai lại đối xử với con gái như vậy?- Nokoru thản nhiên mỉm cười, bóp nát cánh tay đang vươn ra của tên sát thủ.

Rin tròn tròn mắt nhìn Nokoru. Đùng ùa vậy chứ! Cho dù có không mạnh đến ngang ngửa cô nhưng đó cũng là sát thủ có khả năng, vậy mà lại bị cậu ta 1 chiêu hạ gục. Đây thật sự là nhân vật vốn từ nhỏ yếu ớt của nhà Sammon hả?

Thấy bộ dáng kì quái của Rin, Nokoru bật cười xoa đầu cô:

-Coi kìa, tập trung vào đi chứ!

-A... Ừ!

...

Đồng dạng bên phía Mira và Takami, cả 2 cùng phối hợp chiến đấu. "@#%&^*#@#%&^*", Mira thầm rửa n lần trong lòng, cả người ướt đầm mồ hôi, cánh tay đang giơ lên cũng hơi run run. Tỉnh chọc nhau à? Cao thủ cứ kéo đến như vậy, cô cũng không phải Sakura nha, làm sao mà đánh được chứ!

-Tiếp tục tấn công đi!- Giọt mồ hôi to bằng hạt đậu rịn trên trán cô, bàn tay vẫn không ngừng huy động thần thuật ánh cam điều khiển lấy những tên sát thủ có ý chí thấp hơn so với Mira. Đây cũng là 1 phần trong thuật của cô.

Ở phía sau lưng, Takami tạo ra thủy lao giam cầm được vài tên có cấp bậc cao. Nghĩ đến Takami, Mira càng hưng hăng rửa thêm n^2 lần. Hừ, nếu không phải có cậu ta ở đây thì cô cũng chẳng cần dùng cái thuật vừa tốn sức vừa vô dụng này. Giờ là lúc nào mà cậu ta vẫn còn cố che giấu thực lực nữa chứ! (T/g: Mira, bộ con quên là con cũng đang cố giấu sức mạnh của mình hả _|||))

-Cẩn thận!- 1 cỗ lực lượng khổng lồ phóng tới chỗ Mira nhân lúc cô không để ý. Takami nhanh nhẹn tạo ra lá chắn bằng nước, đồng thời mắt lạnh nhìn về phương hướng khi nãy. Từ trong rừng cây, 1 bóng đen cao lớn từ từ đi ra.

Mira nhú mày, thềm thở dài trong lòng. Cái sức mạnh này... Aizzz, xem ra lần này buộc phải dốc hết sức thôi.

...

-Cái thể loại gì đây?- Sako cong cong cánh môi thành tươi cười đáng yêu- Từ lúc nào mà thần thuật giống như củ cải trắng vậy?

-Ai biết!- Hydron nhún nhún vai, trên tay toả ra cỗ thần khí màu lục, mắt lạnh nhìn kẻ mặc áo choàng đen bước ra từ sau cây xác đâm sát thủ- Chỉ có điều, lần này chúng ta nhất định phải đánh đến cùng rồi.

...

Chỉ mất vài phút, cây xác bọn sát thủ đã chất đông dưới đất. Và cũng vào thời khắc đó, 1 kẻ lạ mặt khoác chiếc áo choàng đen từ từ bước ra, cánh môi hằn vẽ nên nụ cười lạnh lẽo. Toàn thân Rin không nhận được run lên, giống quá! Cảm giác hết như ngày đó.

-Kamai Rin, có vẻ như cô vẫn chưa quên được tôi nhỉ?- Hắn chậm chậm tiến tới gần, Rin cũng đồng dạng sợ hãi lùi về sau lưng Nokoru.

-Cậu biết hắn?- Nokoru nghi hoặc.

-Có gặp qua 1 lần, và không bao giờ quên.- Rin gằn giọng. Đáp lại là tiếng cười lạnh lẽo của hắn.

...

-Còn tính đứng xem đến bao giờ?- Mùi máu tươi phảng phất trong không khí, toàn bộ hắc y sát thủ đều không còn ai sống sót.

Nghe được lời của cô, bóng đen ngồi vắt vẻo trên cành cây liền bắt cười. Nếu để ý kỹ đến khí tức của hắn, có thể nhận ra đây chính là kẻ lạ mặt đã cứu nữ nhân mặc áo choàng đen ở công viên giải trí lúc trước.

-Haha, xem ra chúng ta khá có duyên đấy nhỉ. Đây là lần thứ 2 ta tiếp nhận nhiệm vụ về các người.

-Nhiều lời!- Shun chán ghét nhìn hắn, phong thuật trong tay bắt đầu nổi lên, thân thủ nhanh nhẹn lao về phía hắn.

...

-Rốt cuộc người muốn gì?- Nari thờ dốc, ánh mắt ngập tràn sát khí lạnh lẽo hướng về phía "xác ướp". Cô à không có khả năng có nhiều cao thủ triệu hồi sư đến vậy, chắc chắn có kẻ đã nhúng tay vào việc này.

"Xác ướp" hoảng sợ nhìn đám cao thủ đều bị giết hại trong tay Nari, nhưng rồi cô ta lại nhớ đến lời "người kia" đã nói, cố gắng lấp bấp:

-T...tao muốn mày chết đi. Đúng, đúng vậy! Chỉ cần mày chết, tao sẽ trở lại như trước. "Người kia" đã hứa rồi, chỉ cần tao có thể giết chết mày, hắn sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của tao.- Dứt lời, tiếng cười điên loạn của cô à vang lên- Hahaha, tao không muốn mày được sống yên ổn, càng không muốn đứa con hoang này được phép sống yên ổn. Bọn mày, tất cả bọn mày, hãy đi chết hết đi!

Rồi, như 1 kẻ điên, cô ta cười vang, đẩy Yon xuống khe vực. Ánh mắt Yon cứng lại. Hoá ra, cô (Yon) là kẻ đáng hận đến vậy sao?

-Yon!!!!!!- Nari hét lên 1 tiếng, lập tức lao người đến, không do dự nhảy xuống khe vực. Chân hơi dùng lực, Nari đến bên cạnh Yon, cánh tay mạnh mẽ vịn hết toàn bộ sức mạnh còn lại để ném Yon trở lại. Chỉ là, cũng vào lúc đó, toàn thân Nari trở nên vô lực.

...

Vào lúc Sakura chuẩn bị ra sát chiêu kết thúc, 1 tiếng huyết sáo dài vang lên, kẻ mặc áo choàng đen nhếch môi mỉm cười.

-Thật đáng chán a~. Ngày khác chúng ta sẽ gặp lại.- Nói rồi, 1 làn khói lập tức bao trùm lấy hắn, đến khi khói tan đi thì người đã chẳng thấy đâu.

Mặt Sakura tái mét. Cô quay đầu nhìn về vị trí của Nari, lòng thầm kêu không tốt.

-Đi mau!- Sakura vội vã lao đi, nhưng bước chân chậm hơn trước rất nhiều. Khỏi nói cũng hiểu, cuộc chiến vừa rồi đã cướp của cô không ít sức lực. Mà 3 nhóm kia cũng đồng thời nhận ra, lập tức tái mặt di chuyển theo hướng Sakura vừa mới thông báo.

-Chết tiệt.- Nghiến răng, Sakura vội vã tăng nhanh cước bộ. Kết giới vừa mới bị phá bỏ, chẳng lẽ cô đến trễ sao?

Trong lòng, cô thầm nguyên rủa kẻ đứng sau việc này. Đầu tiên là để sát thủ tấn công cả nhóm để phân tán sự chú ý về Yon, sau khi mọi việc kết thúc, việc nhận ra đã mất liên lạc với Yon sẽ khiến các thành viên khác, đặc biệt là Nari căng thẳng, dẫn đến lập lại 1 số kí ức và rút cạn phân nửa sức lực của Nari. Sau đó, lợi dụng tâm lý bị ám ảnh về quá khứ của cô (Nari) để dẫn dụ tới khe vực trên núi Kurama. Về phần bọn cô, đâm sát thủ được cử tới và kẻ mang áo choàng đen sau đó, ngoài để câu giờ ra còn dùng để bòn rút thể lực của bọn cô. Đáng chết! Chẳng những biết được chuyện của Nari mà

còn nắm được hành động của bọn cô trong lần về nước này, kẻ đứng sau rốt cuộc là ai?

...

-Mira, cậu mau giảm tốc độ lại!- Takami hét to- Cứ tiếp tục như vậy cậu sẽ bị thương nặng đấy! Còn Nari, cậu ấy chắc chắn có thể tự bảo vệ bản thân mà. Dù sao với người có thần lực...

-Im miệng cho tôi!- Mira tức giận hét to, tốc độ dưới chân càng tăng- Nari không có thần lực, hoàn toàn 1 chút cũng không có! Cậu có hiểu không!

-...- Takami không trả lời, nhưng hàng lông mày nhíu chặt lại. Cậu dứt khoát tiến lên, bế Mira trên tay. Đáp lại vẻ mặt kinh ngạc của cô, cậu vẫn đậm phong khinh nói- Tốc độ của tôi nhanh hơn, để tôi mang cậu đi!

Mira im lặng, bàn tay vô thức đặt lên người cậu. Lần đầu tiên, cô để ai đó lạ mặt tiếp xúc gần với mình như vậy.

...

Lúc họ đến, cũng là lúc Yon được ném lên trên. Sakura hoảng hốt lao đến bên bờ vực, thấy được thân hình Nari dần rơi xuống, đôi mắt toát lên 1 tia tuyệt vọng. Cô nắm trong tay nhiều thứ như vậy, chẳng lẽ đến cả người luôn bên cô từ thuở ấu thơ cũng không thể bảo vệ được.

Đột ngột, từ sơn động bên dưới, 1 bóng áo choàng đỏ lao ra, nhanh như cắt bắt lấy Nari, đạp chân lên vách núi đối diện. Chỉ cần 2 lần như vậy, bóng người đó đã đáp xuống bên chỗ Sakura.

Mũ áo choàng bỏ ra, 1 chàng trai với mái tóc vàng óng, mang theo vẻ phong lưu như toát ra từ tận xương tủy. Cậu ta nhìn Sakura, nở nụ cười trên tức:

-Bắt ngờ nha~. Hoá ra cậu cũng có lúc như vậy~.

-Câm!- Sakura lạnh lùng trừng mắt- Mang Nari rời đi trước đã, Sako theo cùng luôn đi. Cả mấy cậu nữa - Quay sang bọn Shun- Chỗ này để bọn tôi xử lý nốt. Đụng vào Nari, tôi nhất định phải khiến chúng chết không toàn thây.

Nokoru chừng như định nói gì thì bị Shun cản lại. Khẽ lắc đầu, cậu đem theo đám Hydron, Nokoru và Takami rời đi, để lại Sakura lạnh lẽo ở phía sau.

-Không cần mất thời gian với mấy cái xác, tuy tiện huy chúng đi. Dù sao cũng chẳng thể nào hi vọng có chút mang mối nào. Còn Rin, em đem cô ta về cho Dạ xử lý.- Sakura lạnh lùng phân phó.

Rin tiến tới bên cô à "xác ướp" đã sớm mềm nhũn thành 1 đồng dưới đất, khi bàn tay lạnh lẽo của Rin chạm vào cô ta, cô ta liền hoảng sợ giật tay lại.

-Không, không phải tôi làm. Không phải lỗi của tôi! Hoàn toàn là do bọn chúng gây ra.

-Là kẻ nào?- Sakura chặn Rin lại, hướng về phía cô ta, gần giọng.

-Là, là ác quỷ. Ác quỷ muốn tôi trao đổi cùng bọn chúng.- "Xác ướp" kinh hãi, như nhớ đến điều gì đó, cô ta hoảng sợ lùi dần về phía bờ vực. Lập tức, Rin đập mạnh vào gáy cô ta, khiến cô ta lăn ra đất.

-Xem ra chúng ta còn có thêm việc cần xử lý rồi.- 1 cỗ khí thể bao phủ lấy Sakura, đáng vẻ xinh đẹp mà lại nhuộm đầy máu tanh.

Tác giả: *Lăn lăn* Không bình luận là không có chương mới đâu à nha ~~~ *lăn tiếp*

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Fujisagi Shigeki

Tại 1 phân nhánh của hội

-Sao cậu lại ở đây?- Sakura trừng mắt nhìn Shigeki nhe nhon ngời khoe răng trước mặt.

-Ừầy, đừng nhìn tớ bằng ánh mắt đó, tớ sẽ rất sợ hãi à nha. Tớ đến đây để thực hiện lời hứa "lấy thân báo đáp" với 1 ai đó...

Choang. Chưa để cậu ta nói hết câu, ly nước trên tay Sakura đã nhắm thẳng về phía cậu. Shigeki tròn mắt nhìn ly nước vỡ tan tành phía sau, rồi lại quay

sang nhìn Sakura như đang nhìn quái vật.

-Cậu rảnh lắm hả?- Sakura đen mặt.

-Ách... Tớ không...- Shigeki mặt tái mét.

-Sako!- Búng tay một cái, Sako ở phía sau lập tức cầm điện thoại, bộ dáng sẵn sàng nhận lệnh- Gọi cho Leviathan , báo với cậu ta Asmodeus hiện tại có quá nhiều thời gian rảnh rỗi, lập tức "sắp xếp" cho cậu ta 1, chút, công, việc.- Mấy chữ cuối còn được đặc biệt nhấn mạnh.

-Lu... Lucifer, cậu không thể không có tình người thế chứ.- Shigeki mặt tái mét. Báo cái tên Leviathan đó sắp xếp công việc cho cậu, khác nào bảo cậu tự sát bằng cách chết chìm trong công việc.

-Thứ nhất, ở đây phải gọi tôi là Sakura. Thứ hai, tôi có phải con người đâu mà đòi có tình người.- Sakura khinh bỉ nhìn Shigeki 1. Hừ, cô vốn thuộc thần tộc à nha.

-Làm ơn đừng mà~~~~~!!!!!!!- Shigeki đau khổ nhìn Sakura. Oa oa oa, tại sao cậu lại có sếp đáng sợ như vậy chứ.

Nhìn bộ dáng của cậu ta, Sakura tức giận xoa xoa mi tâm, lập tức vớ lấy cái điện thoại ném thẳng vào mặt Shigeki không chút thương tiếc.

-Nhức đầu quá! Cậu ngậm miệng lại cho tôi!!!!

-Vậy cậu sẽ không gọi cho Leviathan nữa chứ?!- Shigeki sụt sịt nhìn cô, bộ dáng như con chó nhỏ sắp bị trừng phạt.

-Thích làm gì thì làm!- Sakura tức giận đứng dậy. Cô chẳng bao giờ chịu được cái tên chết tiệt này.

Nhìn bóng lưng Sakura khuất sau cánh cửa, Sako thờ dãi lắc đầu:

-Tớ cũng phục cậu thật đấy Shigeki. Trên đời này chắc chỉ có cậu làm cho Sakura nee-san tức điên lên như thế.

-Hắc hắc, tớ biết tớ vốn đặc biệt hơn người mà.- Shigeki lập tức tự sướng. Đáp lại cậu chính là ánh mắt cực kì khinh bỉ của 3 cô gái trong phòng.

-Nói thật đi, cậu đến đây làm gì?- Rin trừng mắt nhìn cậu.

-Tớ nói rồi mà, tớ đến đây là để...

Chưa nói dứt câu, Sako đã đấm nát cái bàn trước mặt cậu, hung hăng trừng mắt:

-Nói thật cho tớ!!!!!!

-Được rồi, được rồi, tớ nói thật.- Shigeki khóc không ra nước mắt. Sếp đã đáng sợ, lại thêm mấy đứa bạn khủng bố như vậy, cậu thật đáng thương mà- Kể từ khi Nari lao ra kể vai chiến đấu với tớ, tớ đã trúng mồi tên tình yêu nên quyết tâm đến đây theo đuổi cậu ấy.

-...

-...

-...

Nhìn vẻ mặt của Shigeki, mắt Sako, Rin, Mira chuyển thành dấu bằng, hắc tuyến giãn đầy đầu (là cái mặt này nè ==|||). Mira quay sang Sako.

-Ai đã kí giấy phép ra viện cho cậu ta thế?

Rin còn khoa trương hơn, lập tức rút điện thoại ra gọi.

-Alo, xin hỏi đây có phải tại tâm thần không ạ? Phiên các anh tới gấp, ở đây có 1 tên tâm thần nặng đang lên cơn.

-Này, sao mấy cậu có thể đối xử với tớ như vậy chứ!!!!!!!!!!!!- Shigeki tức điên. Bọn họ có đúng là bạn cậu không thế?????

-Hừ, thôi đi "ông" oi.- Mira phát tay- Ai chẳng biết "ông" lằng nhằng có tiếng, thay bồ như thay áo. Cũng đâu phải tự nhiên mà "ông" nhận danh hiệu Asmodeus (cái này xin mời tìm google-sensei để biết thêm thông tin chi tiết nhá =w=).

-Không phải chứ, chỉ là cái danh hiệu thôi mà.- Shigeki ai oán nhìn trời.

-Danh hiệu phản ánh tính cách đấy.

-Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao cậu không dám nói với Sakura.- Rin lắc đầu, quăng cho Shigeki 1 ánh mắt coi thường- Chắc cậu sợ Sakura sẽ nổi giận khi biết mục tiêu tiếp theo của cái tên trắng hoa như cậu là Nari và lập tức tổng cổ cậu về chứ gì.

Shigeki thức thoi ngậm miệng. Được rồi, cậu thừa nhận là cậu đâu không lại mấy cái miệng này.

Shigeki, tên đầy đủ là Fujisagi Shigeki, đại thiếu gia của 1 gia tộc lớn rất nổi danh trong giới y dược. Bọn họ thực chất cũng là 1 phần của thần tộc, nhưng không thuộc thập đại gia tộc hay ẩn tộc mà nằm trong nhóm các gia tộc tự do trung hoà huyết thống cùng nhân loại. Bất quá, địa vị của các tộc này cũng rất cao, ít nhất là khiến thập đại gia tộc và ẩn tộc phải nhường nhịn vài phần, cùng với 2 thế lực kia đứng ngang hàng. Cá nhân tộc Kozlov ngày trước cũng nằm trong nhóm này.

Còn về mấy cái biệt danh Leviathan, Asmodeus hay Lucifer kia, chỉ cần là người trong giới hắc đạo cũng đều biết tới họ. Bọn họ là thành viên của The Hell- 1 hội kín có địa vị cao ở thế giới ngầm. The Hell gồm 7 thành viên, lấy biệt danh là các ác quỷ trong kinh thánh, bao gồm:

Hội trưởng Lucifer và Satan. Lucifer phụ trách các hoạt động ngầm, còn các hoạt động công khai là do Satan xử lý. Mà cả 2 nhân vật này đều là sát thủ đẳng cấp cao.

Bên phía Lucifer, có hội phó Leviathan là hacker nổi tiếng và độc vương của thế giới ngầm- thư kí Asmodeus.

Về phía Satan, theo sau cậu ta là y vương- hội phó Belphegor và thư kí Beelzebub- rider có nhiều mối quan hệ nhất của giới hắc đạo.

Nhân vật thứ 7, kế toán Mammon, đồng thời là vua trộm khét tiếng, 1 người tên hà tiện chết tiệt, lúc có hứng thì sẽ phụ trách cả 2 loại công việc, nhưng lúc không hứng thì đánh chết cũng nhất định không làm.

Tất nhiên, mấy cái biệt danh này cũng từ tính cách của họ mà ra cả.

Kín đáo, độc ác, hành sự cẩn trọng và là thế lực hắc đạo thần bí nhất, vậy nên tin tức về The Hell luôn đặc biệt được hắc lộ (báo chuyên đưa tin về Hắc đạo) săn đón.

Thôi được rồi, giờ trở lại với cái tên đang bị bắt nạt hội đồng kia đã.

Lẽ dĩ nhiên, sau khi biết được Shigeki muốn tán tỉnh Nari, Mira đã thực hiện đúng điều mà bản thân luôn thực hiện với mấy tên theo đuổi Nari, đánh cho Shigeki lên bờ xuống ruộng. Còn Sako và Rin thì nhân từ lắm, chỉ lựa lúc cậu ta nằm bẹp thành 1 đồng thì "vô tình" dẫm vào người cậu ta mà thôi.

Ngồi xuống bên cạnh Nari đang hôn mê, Shigeki đau xót nhìn nước da trắng nõn của mình nhuộm màu xanh tím, bị thống cảm lấy bông băng thuốc đỏ, ánh mắt nhìn về cô gái trên giường ẩn chứa nồng đậm nhu tình.

Giờ phút này, Nari vô thức chìm vào giấc mộng, trở về với quá khứ 10 năm trước.

...

-Các... các người muốn gì?- Trong vườn hoa, 1 bé gái mặc bộ kimono bản thủ bị dồn vào góc tường, sợ hãi nhìn đám người trước mắt. Đứa bé ấy hiển nhiên là Nari năm 6 tuổi.

-Muốn làm gì, mày nghĩ bọn tao sẽ làm gì?- Kẻ dẫn đầu, cũng chính là anh trai cùng mẹ khác cha của cô, Toru Axaxia mở miệng đầy khinh miệt.

Người thừa kế nhà Axaxia không phân biệt nam nữ, đến thể hiện tại thì gia tộc do mẹ cô làm chủ. Bất quá, Toru Axaxia lại là 1 phụ nữ trắng hoa, ngoài chồng chính thức ra, bà ta còn có rất nhiều người tình ở ngoài, và Nari chính là kết quả của 1 trong số các cuộc tình đó. Từ nhỏ, Nari đã bị mang đến nơi hẻo lánh nhất của nhà Axaxia, sống trong cực khổ và bị các anh khi dễ, vậy nên thân hình cô mới ốm yếu đến vậy. Nhớ hồi 3 tuổi, bà vú của cô mất, cô cũng từ đó mất đi khả năng sử dụng thần thuật mà mình luôn che giấu. Hừ, nếu không phải tại mấy ông anh khôn khiếp này và cha dượng gây nên thì còn là ai.

-Anh muốn gì?- Nari lạnh lẽo hỏi lại, dù mất đi sức mạnh thì cô cũng chưa có bị ngu đi đâu nha.

-Sắp tới nhà Sammon có tổ chức buổi tiệc và mời các gia tộc dưới quyền tới. Mày nghĩ bọn tao đây là muốn gì?- Hamazu Axaxia kiêu ngạo hát cầm, ánh mắt hèn mọn liếc nhìn cô.

-Em không hiểu.- Nari trưng ra khuôn mặt ngây thơ, trong lòng thì đem cả 18 đời tổ tông của mấy tên này ra chửi. Mẹ nó, các anh muốn gây ấn tượng tốt với thiếu gia tiểu thư nhà Sammon thì liên quan gì đến tôi. Đẳng nào bà ta cũng có cho tôi đi đâu. (T/g: *Ôm đầu* Nari, sao con lại ăn nói như vậy? ToT)

-Ha, mày quả thật ngu đần. Nếu không phải vì đây là lệnh của đương gia Sammon chắc mẹ cũng chẳng muốn thất mặt mày đâu.

-...- @##\$%^&*, vậy ra là tại cái vị đương gia gì gì đó ra lệnh.

-Bọn tao không muốn bị mày làm xấu mặt, vậy nên tốt nhất là khiến cho mày cáo bệnh.- Dứt lời, Toru liền dùng hướng Nari tát 1 cái, cái tát này mang theo thần lực, nếu bị trúng thì khẳng định sẽ bị thương không nhẹ.

Nari cúi đầu, nhắm chặt mắt chờ đợi. Mãi mà không thấy gì, cô mới từ từ mở mắt ra.

Đứng trước mặt cô, 1 cô bé chừng 6, 7 tuổi, mái tóc đỏ duyên dáng khẽ tung bay. Cô bé bắt lấy tay Toru, cánh môi vẽ nên 1 nụ cười:

-Không cần đợi đến khi đó, ngay bây giờ các cậu cũng chẳng còn mặt mũi gì rồi.

-Mày...- Toru gần giọng, nhưng lập tức bị Hamazu kéo quỳ xuống đất.

- Sammon đại tiểu thư thứ tội! Là tại em ấy nói điều không tốt về đại tộc Sammon nên anh cả mới định dạy dỗ em ấy...- Xứng đáng là đứa con thông minh nhất của Tomi Axaxia, chỉ 1 câu liền vạch ra thân phận của người trước mắt, đồng thời còn đổ hết tội lên đầu Nari và ra vẻ hết lòng trung thành với nhà Sammon.

-Ồ, vậy sao?- Sakura nghiêng đầu nở nụ cười, xinh đẹp khiến cho tất cả đều ngây ngẩn- Cô bé này cứ để ta. Giờ mấy người có thể đi được rồi.

-Vâng- 2 anh em kéo theo đám người lục tục chạy trốn chết. Đắc tội Sammon đại tiểu thư, bọn họ gánh không nổi.

-Bạn không sao chứ?- Chờ bọn họ đi rồi, Sakura ngồi xuống đối diện Nari, khăn tay trắng muốt lau đi vết bẩn trên người cô, đôi mắt tím ánh lên tia sáng động lòng.

-Cảm ơn... Sammon đại tiểu thư.- Nari thụ sủng nhược kinh. Lạy trời! Cái nhân vật đang lau vết bẩn cho cô là thiên tài nhà Sammon đó nha, là nhân vật tài giỏi nhất khiến cho các trưởng lão đều phải cúi mình đó!

-...- Sakura chớp chớp mắt nhìn Nari. Cô bé này không bị cô mê hoặc sao? Phải biết là trước đây, dù nam hay nữ gặp cô và Nokoru cũng đều si ngốc hết cả đó- Gọi mình là Sakura, còn bạn hẳn là Nari Axaxia nhỉ.

-Vâng- Nari cúi đầu. Cậu đã biết còn nói làm cái gì _ _ _ _ _ .

-Thiên phú rất cao, nhưng bị hạ độc nên không thể tu luyện được.- Sakura nhận nhặt mỉm cười, đáp lại cô là vẻ mặt kinh ngạc của Nari.

-Cậu biết?

-Ừ, tớ có biết chút y thuật.

-Cậu chữa được không?

-Có chứ, nhưng chỗ này không có đủ dược. Nếu lần tới cậu tới nhà Sammon, tôi nhất định sẽ chữa cho cậu.

-Chắc chắn, tôi chắc chắn sẽ tới!- Nari mừng rỡ bắt lấy tay Sakura, cũng chẳng quản cái gì địa vị cao thấp nữa.

-Được rồi!- Sakura mỉm cười ôn hoà, nhưng trong lòng lại gợn tay hình chữ V, cười như hồ ly. Hắc hắc, âm mưu dụ người đã thành- Đây là vòng tay của mình, cậu cầm theo nó sẽ được đặc cách.

-Cảm ơn cậu, cậu thật tốt!- Nari dù sao cũng chỉ là cừu nhỏ, ngay lập tức bị con sói Sakura lôi vô bẫy mà chẳng hay biết.

-Ừ.

Buổi chiều hôm đó, lúc lên xe trở về gia tộc, Nokoru lạnh run khi thấy nee-san của mình cứ tươi cười như hoa.

-Nee-san, chị lại mới làm hại ai rồi?

-Em đừng có nghĩ lung tung, chị vừa làm được việc thiện nên vui quá ấy mà.

- _ _ _ _ _ - "Nee-san mà biết làm việc thiện thì chắc tận thế tới nơi." Nokoru trầm nghĩ- Chị gặp được Nari Axaxia chưa?

-Rồi. Cô bé rất thông minh, rất thú vị. Chị sẽ chọn Nari làm cận thân.- Sakura ưu nhã mỉm cười.

Lúc này, Nari đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh ngắt. Grừ, là ai đang tính kế cô vậy!!!

Sáng sớm ngày hôm sau, Toru và Hamazu lại kéo đến chỗ Nari, tiếp tục công việc bắt nạt của mình, bất quá cũng không ra tay mạnh như lần trước. Nari im lặng chịu đòn. Hừ, hiện giờ chống lại chỉ chịu thiệt, chỉ bằng đề đến lúc cô lấy lại được sức mạnh thật sự đi. 2 tên đáng chết các người hãy đợi đấy!!!

-Mày có cái gì hay mà Sammon đại tiểu thư lại đề ý tới chứ!- Toru tức giận đập mạnh lên lưng Nari, đau đến mức cô ngã lăn ra đất, cổ tay vô tình lộ ra chiếc vòng mà Sakura đã đưa.

-Làm sao mày có cái vòng này!- Toru tức giận lao tới- Mày đã ăn cắp của tiểu thư đúng không? Con nhãi ranh đánh chết.

-Đủ rồi Toru!- Hamazu vội giữ tay hấn lại, ánh mắt căm ghét nhìn về Nari. Cậu sẽ đi báo với mẹ việc này, sau đó để mẹ trừng phạt nó.

Đến chiều, Tomi vừa trở về đã lập tức kéo đến căn nhà đổ nát của Nari. Ánh mắt bà ta tràn đầy chán ghét, nhưng vẫn cố nặn ra giọng yêu quý:

-Con gái, là Sammon tiểu thư đưa con vòng này?

-Ồ.- Nari bâng quơ trả lời, đối với bà mẹ này đã sớm chán ghét đến cực điểm.

-Tốt quá! Mẹ mới mua về 1 ít quần áo đẹp, con xem thử có vừa không.

-...- "Phi! Bà ta thật không biết xấu hổ!!!!" trong lòng cô cực kì xem thường người đứng ra cô phải gọi 1 tiếng "mẹ". Thật đúng là mặt dày, suốt ngày chỉ biết chân chó nịnh hót đương gia nhà Sammon.

Cứ như vậy, vài ngày liên tục trôi qua trong bình yên. Có vẻ như 2 ông anh kia của cô đã nghe bà ta nói cái gì mà không đi tìm cô gây sự nữa, bắt quá ánh mắt nhìn cô cứ như cô thiếu tiền của bọn họ không bằng.

Thoát cái đã đến ngày tổ chức buổi tiệc kia. Theo như cô biết, đây là tiệc mừng sinh nhật 2 thiếu gia và tiểu thư nhà Sammon tròn 6 tuổi, còn là dịp chọn lựa các cận thân- những thuộc hạ thân tín của họ trong tương lai để bồi dưỡng.

Xe dừng trước cổng nhà Sammon, Nari vội vàng nhảy xuống trước. Hừ hừ, cô mới không muốn bị cái không khí trong xe đông chết đâu nha. Lại nhớ đến Sakura Sammon tốt đẹp tựa thiên thần kia, lòng cô lại mừng muốn chết. Cuối cùng cũng được trở về với sức mạng kia rồi T^T.

Cũng vì quá mức vui vẻ, Nari chẳng hề nhận ra ánh mắt âm hiểm của Toru ở đằng sau, mà đồng thời, hần nhanh chóng dấu đi chiếc vòng đáng lẽ phải trên tay Nari.

Tác giả: *Lăn lăn* Sakura, làm cách nào mà con huỷ hoại Nari đáng yêu thành 1 núi băng như vậy T^T

Sakura: *Khinh bỉ nhìn* Truyện do người viết còn đi hỏi ta.

Tác giả: Nhưng chính ta cũng không biết a~.

Sakura: __||| Người đi chết luôn đi

Tác giả: Đùa tí thôi, đừng nóng đừng nóng -w-

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Nhân Tính

Ánh đèn hoa lệ màu vàng, đèn trùm làm từ đá quý, căn phòng rộng lớn với sàn nhà lát cẩm thạch, những bàn ăn trải khăn trắng muốt sang trọng bày biện đủ loại mỹ vị với bộ dao nĩa bạc. Và nhiều nhất, vẫn là những con người đối trá.

Sakura và Nokoru ở trên cao, tựa như con búp bê xinh đẹp mặc người vây quanh. Nokoru mặc 1 bộ comple đen, áo sơ mi trắng muốt, cổ thắt chiếc cà vạt màu đen hết như người trưởng thành, tất cả đều làm từ chất liệu thượng hạng. Cánh môi cậu luôn vẽ ra nụ cười rạng rỡ, che đi sắc mặt hơi tái, nhưng sâu trong đôi con ngươi màu tím là 1 tia lạnh lùng. Ngược lại với cậu, Sakura khoác chiếc váy tím thuần, cả người như nụ hoa chớm nở, yên tĩnh và lạnh lùng. Rõ ràng chỉ là 1 đứa trẻ nhưng lại tựa như nhìn thấu lòng người.

-Đại tiểu thư, đại thiếu gia...

-Tiểu thư Sammon, xin cô hãy cho con trai tôi cơ hội...

-Thiếu gia Sammon, đây là con gái tôi...

-Thiếu gia Sammon, tiểu thư Sammon, lâu ngày không gặp, 2 người vẫn đáng yêu như vậy...

Cả 2 yên lặng nhìn đám người xung quanh diễn trò. Nực cười thật! Bình thường bọn họ chính là những ông chủ bà chủ lớn, chỉ có kẻ khác cúi đầu trước họ vậy mà bây giờ lại có cái biểu hiện này đối với 2 đứa nhỏ.

Lại nhìn về phía cha mẹ bị 1 đám người vây xung quanh, cô bất giác thở dài. Lấy danh nghĩa là tiệc mừng sinh nhật, nhưng thật ra cha mẹ muốn chơi trò gì?

-Tiểu thư...- Dạ đi tới, kính cẩn cúi đầu. Ở bên tai cô nói nhỏ- Nhà Axaxia đã tới.

- Còn Nari?

- Đã tới, nhưng vòng tay người đưa đã bị tháo ra.

- Ha...- Sakura không nhận được cườm nhật- Quả nhiên là 2 tên nhai nhà Axaxia giờ trò. Đây chắc là do Toru. Thằng con thứ 2 dù sao cũng có nào, hẳn mới không làm việc ngu xuẩn như vậy.- Dứt lời, liền quay sang Nokoru ở bên nói nhỏ- Chỗ này giao cho em. 1 tiếng nữa gặp lại.

Nokoru không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, từ khóe mắt thấy chị gái dần lui về phía sau.

- Em đi xử lý trước, chị còn phải thay đồ.- Nhẹ nhàng hướng Dạ ra lệnh, cô liền xoay lưng rồi đi.

...

Về phần Toru, sau khi hắn lấy được vòng tay mà Sakura đã đưa cho Nari liền nhanh chân tìm tới chỗ thuộc hạ Sammon. 1 người đưa hắn tới căn phòng lớn, cách bài trí xa hoa khiến người ta phải nuốt nước miếng.

- Axaxia, em gái người đâu?- Đang ngây người, Toru nghe được giọng nói lạnh lẽo từ phía sau. Hắn hốt hoảng quay lại, nhận ra là Sakura thì liền đổi thái độ.

- Sammon đại tiểu thư, ta là Toru Axaxia...

- Cái này ta biết!- Sakura lãnh đạm- Ta đang hỏi em gái người đâu?

- A... Em gái tôi đang ở phòng tiệc cùng với mẹ.

Sakura cũng chẳng buồn để ý tới câu trả lời của hắn, chỉ nhàn nhạt lướt qua chiếc vòng hắn cầm trên tay.

- Sao người có được cái vòng đó?

- Cái này à?- Toru giơ chiếc vòng lên- Tôi chỉ vô tình nhặt được, được không hiểu sao thuộc hạ nhà Sammon vừa thấy chiếc vòng này liền đưa tôi tới đây.

- Thật?- Ánh mắt cô liếc qua khiến Toru run lên.

- V...vâng.

- Ta nhớ... cái vòng này đã đưa cho Nari em gái người...

- Cái gì? Thật vậy sao? Cái vòng này tôi nhặt được trong thùng rác. Sammon đại tiểu thư, Nari quá là không tôn trọng người rồi.- Toru như chỉ chờ câu này, vội vã lên tiếng.

Cả căn phòng chìm vào tĩnh mịch, cái sự im ắng ấy khiến Toru rợn người. Hắn căng thẳng quan sát Sakura vốn đang cúi đầu, trong lòng thầm mừng rỡ. Nếu như Sammon đại tiểu thư nổi giận, nhất định sẽ giết đứa con hoang kia, sau đó biết đâu sẽ thu nhận hắn làm cận thân.

- Hahaha...- Đợi chờ hồi lâu, đột ngột Sakura ngẩng đầu cười lớn- Không ngờ người lại có cái sở thích lục thùng rác đó. Toru Axaxia, người đừng chọc cười ta. Phải biết rằng mỗi góc ngách nhà Sammon đều đặt camera an ninh đấy.

- Tôi...- Toru mặt trắng bệch, cả người ngồi phịch xuống đất, sợ hãi nhìn bé gái xinh đẹp trước mắt.

Sakura cũng không muốn phí lời với hắn, bàn tay trắng nõn rung chuông, thuộc hạ nhà Sammon liền lập tức chạy tới.

- Xử lý đi!- Cô thân nhiên rời khỏi phòng, giọng nói lạnh lùng vẫn còn vang vọng mãi.

...

Lại nói tới Nari Axaxia, cô bé vào trong nhà Sammon mới phát hiện ra vòng tay bị mất, vội vã chạy đi tìm.

- Đáng chết! Nhất định là bị cái tên Toru kia lấy mất!- Nari tức đến giậm chân.

- Nari Axaxia...

- Á!

Nhìn cậu bé mất đồ tóc bạc trước mặt, Nari thở hắt ra. Người này thật kỳ quái, đột ngột xuất hiện dọa cô lên cơn đau tim.

- Nari Axaxia, tiểu thư Sammon cho mời cô.- Dạ không để ý tới thái độ của Nari, nghiêm chỉnh cúi đầu, 1 tay đặt lên ngực- Xin cô đi theo tôi.

Nari hơi lưỡng lự chút, cuối cùng vẫn nhanh chân đi theo Dạ. Sammon đại tộc không phải chuyện đùa, thế lực của bọn họ rất lớn nên chắc chắn sẽ không kẻ nào đại dốt gây chuyện trong nhà Sammon.

Đi theo Dạ, Nari được dẫn tới 1 nơi xa lạ. Lối vào là 1 con đường ngập sắc hoa tử đằng. Những bông hoa tím biếc mang theo mùi hương thơm ngọt, vẻ đẹp màu tím trang nhã và quý phái, lại dường như trầm lắng với 1 nỗi u buồn vô danh. 2 màu tím và trắng xen kẽ nhau, trong đêm tối vẫn rực sáng tươi đẹp. Đi hết con đường đó, vườn hoa rộng lớn mở ra trước mắt. Hoa anh đào hồng thắm nở rực cả góc trời, dù chẳng phải mùa xuân nhưng chúng vẫn xinh đẹp và mê hồn đến lạ. Xen vào sắc màu hồng nhạt ấy là màu xanh của cây cối, 1 tòa nhà rộng lớn theo phong cách tây âu cao lớn hiên ngang đứng sau biển hoa, màu sắc cổ kính càng tôn lên vẻ đẹp của không gian. Ở khoảng trống nhỏ giữa sân, 1 chiếc bàn gỗ sơn màu trắng được đặt sẵn đã có người ngồi. Dù là đã về đêm nhưng nơi này vẫn sáng rực, đèn lớn điêu khắc cầu kỳ treo ở khắp nơi.

-Đến rồi hả?- Lúc Nari còn đang ngơ ngẩn, Sakura đã tiến về phía cô mỉm cười. Bàn tay bé nhỏ vội kéo tay cô- Mau đến đây đi, để tớ giới thiệu cậu với mọi người.

Nari bị kéo đến chỗ bàn gỗ trắng, cảm giác có chút ngượng ngùng xen lẫn sợ hãi. Cô không phải đồ ngốc, có thể hiểu được quan hệ tốt với Sammon đại tiểu thư như vậy thì thân phận và sức mạnh tuyệt đối không bình thường.

-Đây là trường hợp tớ đã kể với các cậu, Nari Axaxia.- Sakura hướng mọi người giới thiệu.

-Cận thân tương lai của cậu?- Cậu bé tóc nâu đeo kính ngồi ở ngoài cùng hơi nhú mồm, rồi cũng nhanh nhẹn đứng lên- Tôi là Morikawa Tatsuya.

-Fu Yu- Cậu bé tóc đen nhẹ gật đầu.

-Kaito.- 1 cậu bé có mái tóc xanh hướng Nari mỉm cười.

Lúc này, tất cả ánh mắt đều hướng về người cuối cùng, 1 cậu bé có vẻ lớn hơn tất cả đang ngồi nghịch nghịch ly nước. Nhận được ánh mắt của mọi người, cậu bé đó thản nhiên cười cười.

-Tên? Cần thiết sao?

-Lin!- Sakura nhú mồm bất mãn.

-Được rồi tiểu công chúa, không chọc giận em nữa. Tôi là Xiao Lin, hôn phu của Sakura.

Sakura phồng má, tức giận nhìn Lin, nhưng trên mặt lại xuất hiện 2 vết hồng khá nghi.

-Shigeki đâu? Không có cậu ta giúp đỡ thì làm sao tớ chữa cho Nari được.

-Cậu ta đang ở Amazon tìm được liệu, chắc phải khá lâu mới quay về.- Tatsuya lật quyển sổ tay, nhàn nhạt trả lời Sakura.

-Ôi...- Sakura đau đầu xoa trán- Xem ra phải bắt em chờ tên tiểu tử đó rồi Nari ạ.

Phong cảnh lại chợt đổi, lần này, Nari thấy "mình" bị đặt tại trung tâm trận pháp, những sợi tơ ánh sáng như xích sắt cuốn chặt lấy cô. Phải rồi, cô vẫn còn nhớ, đây là thời điểm sau khi Sakura trừng phạt tất cả những kẻ muốn tạo phản của nhà Axaxia, tất cả kẻ có liên quan đều chết hết, chỉ còn Tomi Axaxia và vài người cấp cao sống sót. 1 ngày, Sakura có việc cần xử lý, vốn dặn cô phải ở yên trong nhà nhưng cô lại vì muốn gặp cha mà ra ngoài. Kết quả, chẳng những bị cha ruột bán đứng mà còn bị người phụ nữ sinh ra mình đem làm vật hiến tế để hồi sinh đứa con trai của bà ta.

-Nếu như mày không tồn tại, nếu như mày chết đi thì kế hoạch của bọn tao đâu bị phá hỏng...- Tomi cảm thanh chủ thủ tiến về phía Nari, như điên loạn mà liên tục lặp lại. Trong đôi mắt bà ta tràn đầy hận ý.

-Chỉ cần hồi sinh nhị thiếu gia, nhà Axaxia chúng ta nhất định còn cơ hội.

-Mày không nhận ra à, rằng chẳng ai trên thế giới này cần mày đâu.

Nari hoảng sợ vùng vẫy, đôi mắt cô bé tràn ngập không thể tin.

-Các người làm như vậy không sợ nhà Sammon sẽ trừng phạt sao?

-Sẽ không ai biết cả, chỉ cần mày chết đi.

-Nếu Sakura tới...- Nari cố vùng vẫy.

-Hahaha, vọng tưởng, mày thật quá vọng tưởng.- Tomi cười điên cuồng, trông bà ta giờ phút này hệt như 1 ác ma- Cô ta sẽ không tới. Mày chỉ là cận thân, cô ta tại sao phải xông vào biển lửa để cứu mày chứ?

Nari tuyệt vọng giẫy dụa, đôi mắt ngập nước nhìn thanh chủ thủ tiến gần về phía mình. Cậu đã hứa sẽ bảo vệ tôi cơ mà, tại sao lúc tôi cần cậu nhất thì cậu lại không ở bên tôi? Lẽ nào đúng như bọn họ nói, tôi chỉ là quân tốt thí của cậu thôi sao... Sakura?

Nhắm chặt mắt, Nari cảm nhận được sự đau đớn trên từng tác da thớ thịt. Thanh chủ thủ cắm phập vào ngực cô, độc được bôi trên đó như bùng nổ

khấp cơ thể. Cô có thể cảm nhận mỗi kinh mạch của mình đều đang đứt đoạn. Mà đối diện với cô, chính là gương mặt giống cô đến thế, là gương mặt của người mà cô đáng ra phải gọi là "mẹ". Giờ phút này, Nari mới chợt phát hiện, hóa ra tình thân chỉ rẽ mặt đến thế...

-Nari!- 1 quang cầu ánh sáng hắt tung Tomi về phía sau, Sakura và người nhà Sammon vội tới. Quỳ xuống bên cô bé toàn thân nhiễm màu huyết, Sakura đau lòng cúi áo khoác ra- Xin lỗi cậu, tớ thật vô dụng!

Bàn tay đầm máu Nari siết chặt tấm áo choàng, làm nổi bật lên sắc đỏ giữa màu vải tuyết trắng. Đôi bàn tay run rẩy kịch liệt, nước mắt tựa chuỗi ngọc đứt dây chảy dài trên khuôn mặt.

-Tất cả đã kết thúc. Tớ không thể tu luyện được nữa. Tớ... tớ đã chính thức trở thành vô dụng rồi.- Nari ôm chặt lấy Sakura, ứa lên nước nớc.

-Chỉ cần mày nhận là do mày làm, tất cả sẽ kết thúc.- Tomi đã bị người nhà Axaxia chế ngự lúc này điên cuồng gào thét. Những kẻ xung quanh liên tiếp hùa theo khiến Nari càng run rẩy kịch liệt hơn.

-Nari...- Sakura đau lòng xoa khuôn mặt bé nhỏ, giọng nói nhẹ nhàng và trầm ấm như dòng suối nóng chảy vào trái tim cô- Chẳng có gì là vô dụng trên thế giới này cả. Mỗi 1 thứ sinh ra ra đều mang ý nghĩa riêng của nó, và mình tin là cậu cũng vậy.-

Nari ngẩng đầu, đối diện với cô là nụ cười đẹp rạng rỡ của thiên sứ, giọng nói của Sakura trong trẻo và dịu dàng nhưng vẫn mang nét kiêu ngạo từ tận xương tủy. Cô vô thức cúi đầu, dùng giọng run run trả lời:

-Vâng...

Tất cả mọi hình ảnh đều biến mất, Nari thấy mình đứng trong không gian trắng xóa như chẳng có điểm dừng. Đôi mắt cô trống rỗng nhìn vào 1 điểm bất định, cảm giác xung quanh dần vỡ vụn, và rồi cô lại lần nữa chìm vào bóng tối...

Lúc Nari tỉnh lại, đập vào mắt cô là khuôn mặt tuấn tú của Shigeki. Đáp lại vẻ mặt kì quái của cô, Shigeki cười hi hi:

-Đã tỉnh rồi à honey? Em có biết anh lo lắng cho em đến quên ăn mất ngủ không?

-Honey cái con khi!- Nari nổi cáu, quên bẵng cả đau thương trong lòng- Cậu ngậm miệng lại cho tôi! Còn nữa, cách xa tôi 1 chút!!!!

-Ôi honey, dù sao toàn bộ thân thể của em đều đã phơi bày trước mắt anh rồi, sao còn phải ngại ngần làm chi nữa?

-Asmodeus!!!!- Mặt Nari hóa thành trái cà chua đỏ ửng, cô tức giận nghiêng răng- Tôi thiên cậu được không?

-Thiên? Oh, tất nhiên là không rồi. Em muốn hủy hoại hạnh phúc cả đời của em sao?

-BIẾN NGAY!!!!!!- Sát khí trên người Nari lan tỏa càng lúc càng khủng khiếp, lập tức đem toàn bộ đồ đạc ở quanh giường phi thẳng về phía Shigeki- Tên chết tiệt nhà cậu! Biết trước như vậy tôi đã không thêm cứu cậu!!!!

-Ôi honey, em nổi giận rất đáng yêu a~~~~.- Shigeki thần nhiên né tránh, trên mặt còn treo thêm nụ cười mê hồn- Không cần kích động quá, chúng ta còn nhiều thời gian mà...

Bốp. Còn đang nhón nhơ cười nói, Shigeki đã nằm sòng soài dưới đất, cái mặt đẹp trai dành cho đất mẹ 1 nụ hôn nồng thắm. Dạ thể hiện rõ bản chất vô nhân đạo của mình, cứ như vậy 1 đường kéo lê Shigeki ra khỏi phòng, còn mạnh tay ném phịch cậu ta xuống đất.

-Ê, cho tớ vào! Tớ muốn gặp honey của tớ!!!!- Người nào đó không biết sống chết đập cửa kêu gào.

-Im!- Dạ lạnh lùng trừng mắt, Shigeki lập tức thức thòi cầm miệng, bộ mặt uy khuất hết con chó nhỏ.

Mà ở trong phòng, Sakura ngồi xuống bên giường bệnh nhân nhặt nhìn Nari.

-Sắp khỏi chưa?

-Sẽ sớm thôi ạ.

-Vậy thì tốt!- Sakura liếc mắt- Tớ không cần người vô dụng.

3 chữ "người vô dụng" như gai sắc đâm vào lòng Nari. Cô run run siết chặt cái chăn, vẻ mặt gần như sắp khóc. Chỉ đáng tiếc, Nari cúi đầu nên Sakura chẳng hề hay biết, hoặc là biết nhưng không quan tâm.

-Tớ có việc.

Âm thanh cánh cửa mở đánh thức Nari, cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt tái nhợt:

-Cậu thay đổi rồi Sakura. Cậu đã không còn là Sakura của ngày trước nữa.

Trong thoáng chốc, bước chân Sakura hơi cứng lại. Cô khẽ nhắm mắt, cửa đóng lại nhưng giọng nói lạnh lùng ấy vẫn cứ vang vọng bên tai:

-Giờ cậu mới nhận ra điều đó sao?

Giờ cậu mới nhận ra điều đó sao, giờ cậu mới nhận ra điều đó sao... Âm thanh ấy cứ vang vọng mãi trong căn phòng, Nari tái mét nhìn cánh cửa, đau đớn ôm lấy mặt khóc. Cô không phải không biết, không phải không hiểu rất rõ, rằng sự thay đổi ấy chính là điều tất yếu sao? Hà có gì cô cứ cố chấp 1 Sakura của quá khứ, người vốn dĩ chẳng thể nào tồn tại trong thế giới thần tộc khắc nghiệt chứ?

Bên kia cánh cửa, Sakura lạnh lẽo nhìn Shigeki, đôi mắt không hề có độ ấm

-Nghe đủ chưa?

-Rồi.- Shigeki siết chặt nắm tay, tiếng khóc của Nari làm cậu cảm thấy chua xót- Dù để thấy sự tàn nhẫn của cậu. Cậu hoàn toàn không muốn quan tâm tới Nari sao?

-Tớ đã nói rồi và chắc là cậu hiểu.

-Tớ hiểu, hiểu rất rõ!- Shigeki gào lên- Sakura, tại sao cậu lại như vậy? Cái quá khứ tàn nhẫn ấy, tớ xin cậu hãy buông tay đi! Lin chắc chắn chẳng hề muốn thấy cậu như vậy!

Chát. Âm thanh chua chát vang lên, 1 dấu tay đỏ lừ xuất hiện trên mặt Shigeki. Ánh mắt Sakura hoàn toàn thay đổi, sắc mặt trắng bệch, cảm xúc mà cô luôn che dấu dường như đã bùng nổ. Mà dưới đất, Shigeki đã sớm không thể tin tưởng lớn mắt.

-Cậu hiểu được cái gì chứ? Làm sao cậu biết được cảm xúc của tôi? Đau đớn, căm hận, chua chát, cậu đâu có nếm trải. Shigeki, cậu vĩnh viễn chẳng thể nào biết cảm xúc của tôi khi đó.

-Ngu ngốc! Sẽ ra sao nếu Lin thấy cậu bây giờ?

-Cậu ấy sẽ không bao giờ thấy!- Sakura hét lên, nước mắt tràn ra từ nơi khóe mắt, chảy dài trên gương mặt. Mà lúc này, Shigeki mới chợt nhận ra bản thân phạm sai lầm- Cậu ấy đã chết rồi, đã ra đi vĩnh viễn và sẽ chẳng bao giờ trở lại nữa. Nếu như tiếp tục làm Sakura của ngày trước mà có thể đưa cậu ấy trở về thì tôi sẽ làm. Nhưng cậu có nhớ, chính Sakura ấy đã hại chết Lin?

Shigeki lặng đi, nhìn người bạn thân vẫn luôn trầm ổn lạnh lùng của mình. Lần cuối cùng cậu ấy thể hiện khuôn mặt này là khi nào, cậu không thể nhớ được.

Chùng như nhận ra mình quá xúc động, Sakura vội thu lại cảm xúc, xoay lưng bỏ đi.

Về đến khách sạn, cô ngăn người đứng giữa sân, để mặc ánh trăng chiếu rọi vào đôi mắt trống rỗng vô hồn.

-Xem đủ?- Nhàn nhạt liếc mắt, Sakura lạnh lùng mở miệng.

-Cậu quả thật không có nhân tính.- Từ chỗ tối, Shun thân nhiên đi ra. Tất cả mọi việc cậu đều đã thấy.

-Chúng ta là thần tộc, không phải nhân loại nên thứ nhân tính gì đó thật thừa thãi.- Sakura ngẩng đầu, khép hờ hàng mi dài như cánh bướm, lạnh lẽo đáp lại.

-Như nhau cả thôi. Chúng ta là bán thần, và dù có phủ nhận đến mấy thì cũng mang dòng máu của nhân loại.- Shun nhún vai.

Hừ lạnh, Sakura quay người đối diện với Shun, ánh mắt cả 2 đối thẳng.

-Nếu có nhân tính, chúng ta vẫn sẽ tồn tại sao?

-Không thể nào.- Shun lạnh lẽo cười nhạt- Thần tộc vốn rất khắc nghiệt. Huấn luyện đặc biệt đã là địa ngục hủy hoại nhân tính, còn có các cô, dì, chú, bác, anh chị em họ, thậm chí là anh chị em ruột thịt luôn nhắm vào vị trí người thừa kế. Và đôi khi, kẻ thù còn là cha mẹ ruột của chính chúng ta. Rồi còn phải đề phòng kẻ thù bên ngoài và các gia tộc khác.

Sakura liếc nhìn Shun. Ánh trăng dịu dàng làm mất đi vài phần lãnh huyết ở cậu, gọi lên chút gì đó xa cách, đẹp lạnh lùng mà thuần khiết tựa thiên tiên. Chỉ là, lời nói ra lại đầy lên mùi máu tanh.

-Đi theo cậu, Nokoru mất hẳn sự thuần khiết.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, mái tóc 2 người theo gió đùa giỡn, khẽ bay bay, trong đêm trăng lại có vẻ đặc biệt hòa hợp.

-Thì ra, cậu đã sớm nhìn thấu.- Tia kinh ngạc xẹt qua đáy mắt cậu- Vậy cậu đã thấy bao nhiêu phần ở tôi?

-Không nhiều, nhưng chắc chắn không ít hơn những gì cậu đã biết ở tôi. Dù sao 2 chúng ta cũng là cùng 1 loại người.

Nói rồi, cô dứt khoát xoay lưng, bước chân nhanh nhẹn đi về phòng.

-Cùng 1 loại người sao?- Ở phía sau, Shun khẽ lẩm bẩm, cuối cùng nở 1 nụ cười- Vì là cùng 1 loại người nên mới thu hút lẫn nhau phải không?

Cậu ngừng đầu, ánh mắt quan sát xung quanh. Đằng sau cánh cửa, trên mái nhà và phía sau góc rẽ, có vẻ đều đã đi hết rồi. Cánh môi cong lên thành độ cong hoàn hảo, Shun thân nhiên rời đi, để lại nụ cười ý vị.

...

Trên hành lang, Sako rảo bước mỗi lúc 1 nhanh, cuối cùng hóa thành trượt chân, ngã xuống đất. Khóe mắt ửng hồng, cánh tay cô bé mơ hồ run rẩy, cuối cùng đôi mắt to tròn ấy lại hóa thành vô cảm. Sakura nee-san, chị là đang nhắc nhở bọn em sao? Không cảm xúc, không yêu thương thì sẽ không vì phản bội mà đau đớn, bị mất cũng chẳng nuối tiếc. Bài học xương máu ấy, em vẫn luôn luôn ghi nhớ.

...

Đằng sau góc rẽ, Rin nhẹ nhàng rời đi, con ngươi trống rỗng 1 mảnh. Sao cô có thể quên, cô là do Sakura mang từ biển máu ra. Nhân tính của cô, cảm xúc của cô, tất cả đều đã trao cho 2 người duy nhất. Và mạng sống này, cô đã thề sẽ dành tất cả cho Sakura.

...

Từ mái nhà nhảy xuống, Mira xoa xoa mi tâm, cảm thấy có chút mệt mỏi. Cô khác với Nari, Sako hay Rin, cô theo Sakura vì bản thân cô rất ngưỡng mộ cậu ấy. Nhưng còn cái gọi là nhân tính, cô đã vứt bỏ rồi và cũng chẳng cần lấy lại đâu.

Thở dài, Mira bất chợt nhớ đến Yon. Sakura, rốt cuộc cậu nhận Yon vì lòng thương cảm hay là vì cô bé là ngọc trong đá? Hoặc có thể nói là, cậu thật sự vô cảm hay cậu có trái tim cậu vẫn còn tồn tại, chỉ là cậu cứ ra sức phủ nhận cảm xúc của mình mà thôi?

Lại nhìn lên bầu trời, Mira buồn bực dậm chân. Vốn là tính đi nghỉ mát cơ mà thế quái nào lại thành ra như vậy? Haizzz, xem ra thời gian tới lại phải lao đầu vào làm việc rồi.

Mị đổi tên, mị không làm Sakura nữa, mị làm miêu T^T. Đây là kết quả của những tháng ngày bị áp bức bức nạt, rõ ràng là 1 con mèo xinh xắn đáng yêu mà tại sao cứ bị thêm chữ heo vào T^T *ôm mặt khóc-ing*

Aiko (ngồi bên cạnh): *cười lớn* Làm 1 con mèo ở nhà đánh máy chữ không làm Mèo Heo vô bảo tàng nữa à. ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thủ Lĩnh Bạch Hồ

Nhìn căn phòng tối đen như mực trước mắt, Sakura khẽ khàng thở dài, giọng nói trong trẻo thường ngày vì mệt mỏi mà trở nên hơi khàn.

-Dạ!

-Vâng.- Từ lúc nào, Dạ vốn luôn ở đằng sau cô đã xuất hiện trong bóng tối, chuẩn xác nghiêng người thành 1 góc 75°, bàn tay đặt lên trước ngực.

-Đã tra được chưa?

-Chưa ạ.- Dạ cúi đầu, giọng nói đều đều vô cảm- Nhà Miller muốn phụ trách việc này.

-2 người đó có ý kiến gì không?- Sakura hơi nhăn mày.

-Thưa không. Tuy nhiên phụ nhân và đương gia đã yêu cầu mọi thông tin bên phía Miller thu được đều phải lập tức báo cho tiểu thư.

-Vậy à... Chị muốn đi tắm, em đi chuẩn bị đi.- Sakura gạt đầu, hướng Dạ khoát tay. Rất nhanh, bóng người liền biến mất như chưa bao giờ xuất hiện.

...

2 người đi qua một hành lang dài, lại lên một đoạn cầu thang, bước vào một khu biệt lập, xộc vào mũi cô là mùi thơm của cây cỏ rất nồng đậm. Một bể bơi lộ thiên hiện ra trước mắt, xung quanh bể là đình đài lầu các xây theo phong cách cổ xưa. Phía xa xa, thác nước nhỏ dẫn nước nóng từ trên núi chảy vào bể đi qua 1 cánh đồng oải hương nở rộ. Hơi nước nóng tạo thành tấm rèm mờ ảo bao trùm lên bức tranh khung cảnh, gọi lên màu sắc mỹ lệ mà thần bí.

Mặt nước bởi sự xuất hiện của Sakura mà mất đi vẻ tĩnh lặng từng tồn tại, nhưng cũng chính vì có cô mà cảnh sắc càng hoặc nhân hơn cả. Sakura dựa nửa người vào thành bồn bằng đá, mắt đẹp khép hờ, đôi con ngươi tím biếc vốn ngày thường lạnh lẽo nay bị hơi nước đông đầy gọi nên cảm giác mê li. Những hạt nước long lanh như châu ngọc lưu lại trên nước da trắng hồng, càng nhìn càng giống yêu tinh họa thủy.

Dạ ở phía sau, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xẹt qua da thịt mềm mại, tưởng chừng đang nâng niu thứ bảo bối trân quý nhất. Nước da trắng bệch giống hệt người chết, bất quá khi ở trên làn da hơi ửng hồng vì hơi nóng của Sakura thì lại đặc biệt hòa hợp. Dạ tỉ mỉ chà xát, trong hành động còn mang theo tia tình cảm không rõ.

Nhưng khi bàn tay ấy chạm đến hình xăm đen tuyền trên lưng cô, trong mắt Dạ lại hiện lên cảm xúc đau lòng.

Vào 1 thoáng, huyết đồng ma mị của Dạ hiện lên tia khát máu, mặc dù đã rất nhanh che dấu nhưng vẫn không thoát khỏi cái liếc mắt nhàn nhạt của Sakura.

-Chị quên mất hôm nay là trăng tròn. Nếu cần thì cứ lấy đi.- Giọng nói không mặn không nhạt.

-Em...-Dạ lúng túng nhìn cô, trong mắt hiện lên 1 tia quẩn bách.

-Tôi nay có việc.- Sakura lạnh lùng nhắc nhở.

Cúi đầu, Dạ dường như rơi vào trạng thái trầm mặc. Qua hồi lâu, cô mới đặt tay lên bờ vai mịn màng của Sakura, đôi mắt che dấu dưới hàng mi dài hiện lên tia thương xót. Dạ cúi đầu, ở trên cổ Sakura đặt 1 nụ hôn.

-Em xin lỗi.- Hơi thở ấm áp của Dạ phả vào tai Sakura, cảm giác như thiếu niên trẻ tuổi đối với người yêu tràn ngập cung chiều cùng thương tiếc.

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, răng nanh nhọn hoắt đã hiện ra, cắm thật sâu vào cổ Sakura. 2 người duy trì tư thế này hơn 15 phút, mãi đến lúc cơn khát máu qua đi, Dạ mới luyến tiếc rời đi, răng nanh và môi đẹp vẫn còn vương ít máu.

Dạ liếm môi, đau lòng nhìn vết cắn còn vương chút chất lỏng màu đỏ trên cổ Sakura. Mà ngược lại, Sakura vẫn bảo trì khuôn mặt vô cảm, từ trong suối nước nóng đứng lên, bình thần tiếp nhận áo choàng tắm Dạ đưa tới.

-Đừng hận chủng tộc của em. Chính nhờ điều đó mà em mới trở nên đặc biệt.- Sakura hạ mi mắt, phất tay- Em có thể rời đi được rồi. Bao giờ nhà Miller báo tin thì đến gặp chị.

-Vâng!- Dạ trầm mặc cúi đầu, thật lâu sau mới đáp lại.

...

Lúc cửa phòng bật mở, đập vào mắt Dạ là khuôn ngực rắn chắc màu tuyết và xương quai xanh của Ám. Còn Ám, nhìn thấy Dạ trở lại thì hơi nhú mày:

-Muộn quá!

Khụ khụ, xin đừng thắc mắc tại sao Ám và Dạ lại ở chung phòng. Dạ từ nhỏ đã rất giống con trai, giống đến từng chi tiết đường nét, ngay cả quần áo cũng chỉ có thể mặc của con trai, mà khi Dạ mặc váy...Ách, thật sự là càng nhìn càng giống tên biến thái. Vậy nên khi vào trường, hiệu trưởng nghiêm nhiên có chút nhầm lẫn về giới tính của Dạ, mà Dạ cũng chẳng thêm thanh minh. Và hậu quả là trong chuyến đi này, Dạ bị sắp chung phòng với Ám, 1 tên-con-trai-đích-thực.

-Có nước nóng...

-Cảm ơn.- Dạ nhẹ gật đầu.

Nghe tiếng động từ nhà tắm truyền ra, Ám thờ dãi bỏ ra khỏi phòng. Chừng nửa tiếng sau, đến lúc Ám quay lại thì đã thấy Dạ đứng bối rối trước tủ quần áo, áo choàng tắm vẫn chưa buộc dây.

Nhận ra sự xuất hiện của Ám, Dạ nhàn nhạt lên tiếng:

-Tôi không tìm thấy quần áo.

-Sao lại không?- Ám nhăn mặt, tiến đến phía tủ lục lọi.

Mà ở đằng sau, trong đôi mắt Dạ hiện lên tia sát khí, từ trong ống tay áo lấy ra khẩu súng bạc. Cô lặng yên hướng nòng súng về phía Ám, bóp cò...

Trong khoảnh khắc, Ám đột ngột xoay người, đá văng khẩu súng trên tay Dạ. Lúc Dạ chưa kịp phản ứng, Ám đã ở trước mặt cô, bàn tay mảnh khảnh bóp chặt cổ Dạ, đem người từ dưới đất túm lên.

-Ngươi do ai phái tới? Còn nữa, Dạ đâu?- Ám nheo mắt, bắt đầu lan tỏa sát khí.

Khuôn mặt Dạ vận vẹo, rồi dần dần hóa thành 1 khuôn mặt xa lạ khác, cả thân hình cũng dần biến đổi, duy chỉ có cổ vẫn bị Ám siết chặt là giữ nguyên.

Kẻ xa lạ kinh hãi, hần đường như không tin nổi Âm sẽ phát hiện ra hắn. Mà Âm chỉ cười lạnh, bàn tay gia tăng thêm lực. Ngu xuẩn hết sức. Dạ vốn là cận thân của Sakura, vốn không thể lúng túng trong mấy việc hàng ngày thế này. Xem ra Sakura cũng không tệ, che dấu thông tin của Dạ tốt đến vậy. Nếu không phải cậu vẫn luôn quan sát thói quen của Dạ thì có lẽ cũng sẽ chẳng phát hiện.

Kẻ xa lạ run rẩy, hần khẽ đảo mắt, cuối cùng như phát điên chống chân lên tường, dùng lực cắn vào tay Âm. Âm lập tức có phản ứng, lùi lại, 1 chiêu giết chết kẻ lạ mặt.

Nhìn cái xác dưới đất, cậu lạnh lẽo, đem nó lật lại, thấy được răng nanh nhọn hoắt thì mày nhăn càng sâu, hần khí bao bọc cả thân hình cao lớn. Vốn dĩ cậu còn nghĩ kẻ thù của Shun trong thân tộc tấn công cậu, nhưng hóa ra lại là huyết tộc.

-Nguy rồi! Nói vậy thì Dạ...- Âm bật dậy, vội biến mất khỏi phòng.

Mà cách đó không xa, Dạ ở trên nóc nhà, mắt lạnh nhìn những kẻ phía trước. 1 nữ nhân mặc kimono, đeo mạng che mặt và cầm ô. 1 nam nhân cời trần, gầy gò như quỷ. 1 đứa bé loli mặc tây phục cầu kì đang ăn kẹo và thêm 1 tên mập xấu xí.

-Ta không muốn làm hỏng giấc ngủ của tiểu thư, mau kết thúc đi.

-Đúng là con chó của Sammon đại tiểu thư. Bất quá, người thật sự rất đẹp trai nha~~~~.- Nữ nhân cầm ô đối với Dạ quăng mi nhãn.

-Hừ, người đã mấy trăm năm tuổi còn hứng tình với 1 tên tiểu tử vất mũi chưa sạch. Đã vậy...- Tên béo mặt khinh thường- Còn là bán tộc đáng khinh.

-Vậy sao?- Dạ cười cười, bàn tay nhẹ nhàng đưa lên- Đã nghe qua huyết tộc đứng trước sức mạnh của thân tộc đều là vô dụng, không bằng để ta kiểm tra xem.

Lời vừa thốt ra, ngàn cánh anh đào trong tay Dạ đã xuyên qua cơ thể kẻ to béo, đục 1 lỗ lớn trên người hắn.

-Người kí khế ước với thân tộc?- Đứa bé kinh ngạc trừng mắt- Như vậy chính là vi phạm luật lệ huyết tộc!

-Vi phạm luật lệ?- Dạ nhướn mày, tiểu tựa phi tiểu- Ta đã sớm bị huyết tộc ruồng bỏ. Vốn không còn là người của huyết tộc thì tại sao phải để ý mấy cái thứ luật lệ?

Dạ mỉm cười, bàn tay giờ cao lên trời, đôi huyết đồng trong suốt tràn ngập tàn nhẫn:

-Để ta cho các người xem thứ mà tiểu thư yêu thích nhất: Anh Đào Huyết Lệ.

Từ trời cao, muôn ngàn cánh hoa đỏ thắm màu máu nhẹ nhàng rơi xuống, mềm mại đáng yêu tạo thành mỹ cảnh điểm lệ khiến ba tên sát thủ ngây ngẩn. Nhưng khi cánh hoa chạm vào tên nam nhân gầy gò, cơ thể hắn dần tan thành vũng máu đã khiến hai kẻ còn lại nhận ra sự xinh đẹp chết người này.

-Đáng ghét!- Tiểu loli thoát ần thoát hiện, muốn dùng tốc độ tránh né nhưng vẫn không thoát khỏi số mệnh như tên nam nhân gầy gò, chỉ duy có nữ nhân che ô là vẫn còn sống sót.

-Người không làm gì ta được đâu. Ô của ta chặn được vạn vật.- Nữ nhân đó có chút hoảng hốt nhìn Dạ.

-Vậy sao?- Dạ cười cười, nhìn cánh hoa rất nhanh tàn phá cái ô, đem nữ nhân đó hóa thành 1 vũng máu. Mà cùng lúc đó, Âm xuất hiện trên sân thượng.

Dạ lạnh lùng nhìn Âm

-Lần sau đừng kéo tôi vào.

-Xin lỗi.- Âm cúi đầu, nhưng khi những cánh hoa lọt vào mắt cậu thì không khỏi kinh hãi- Cậu có sức mạnh của Sakura Sammon?

-Đúng vậy.- Dạ không mặn không nhạt gật đầu.

-Cậu đã kí khế ước với cô ta?

-Có việc gì sao?- Dạ lạnh lùng đáp lại.

-Cậu điên à? Kí khế ước với thân tộc sẽ chịu lời nguyền, sau khi chết sẽ tan thành tro bụi, vạn kiếp không thể siêu sinh. Còn nữa, cho dù bằng cách này cậu sẽ có 1 nửa sức mạnh của Sakura nhưng cả đời này sẽ phải hút máu cô ấy.

-Vậy sao? Chỉ đáng tiếc là tôi nguyện ý. Chỉ cần vì tiểu thư, cho dù có phải hiến dâng sinh mạng cũng chẳng sao.- Dạ thản nhiên đáp lại- Cậu chẳng phải cũng nguyện ý đi theo Shun Kazumi sao? Phải không... Hoàng tử cao quý của huyết tộc?- Mấy chữ cuối cùng dường như được đặc biệt nhấn mạnh.

Âm sững sờ nhìn cô gái trước mắt, nhưng Dạ chỉ cười, cười đến yêu mị xinh đẹp:

-Tôi biết mục đích thật sự của cậu, đáng tiếc là tôi sẽ không để cậu đạt được.- Dứt lời, bóng dáng xinh đẹp liền biến mất, để lại 1 mình Âm cô tịch ở lại.

Đến khi Âm trở lại phòng, căn phòng đã tối om, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt từ mặt trăng bên ngoài chiếu vào. Dù vậy, cậu vẫn có thể thấy rõ bóng người nằm ở giường bên. Âm không nói gì, chỉ lẳng lặng nằm xuống giường của mình. Cậu biết Dạ chưa ngủ, giường bên quá mức an tĩnh, an tĩnh đến cả tiếng hít thở đều đều cũng không có. Khẽ nhắm mắt, Âm bỗng nhớ lại những trách nhiệm mình còn đang gánh vác. Cậu không được phép dao động, cũng không được có tình cảm. Đây chính là trách nhiệm và cũng là số phận của cậu.

1 giờ sáng, ngoài trời tối đen, những áng mây lớn phủ kín cả mặt trăng đêm rằm, nhưng ngoài kia, ánh đèn vẫn sáng rực cả mảng trời. Vào cái thời khắc ấy, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, còn chưa đến 1 giây đã bị ai đó không thể ngủ nổi bắt máy. Nghe thông báo từ đầu giây bên kia, Dạ nhỏ giọng phân phó, vội thay quần áo và lẳng lặng rời khỏi phòng.

Cửa phòng vừa khép lại, người ở giường bên vốn tưởng đã thiiu thiiu ngủ lại đột ngột mở mắt.

...

-Tiểu thư...- Đứng ở bên giường Sakura, Dạ máy móc nghiêng người- Bên nhà Miller đã có tin tức.

-A~...- Sakura nhướn mày- Nhanh như vậy sao? Là nhà Sammon quá vô dụng hay nhà Miller quá xuất sắc đây?

-Người đứng đầu cuộc điều tra lần này là con trai một của nhà Miller. Ở trong trường, cậu ta cùng Shun Kazumi là kì phùng địch thủ.- Vừa nhanh nhẹn giúp Sakura thay đồ, Dạ vừa đem số thông tin ít ỏi về thiếu gia nhà Miller ra báo cáo.

Sakura cũng không đáp lời, mặt nhăn mày nhíu đến tận lúc ra xe.

Yên vị ở ghế sau chiếc Koenigsegg CCX màu xám bạc, Sakura nghiêng đầu nhìn thế giới bên ngoài ô cửa kính. Lúc chiếc xe rời khỏi cổng, đôi mắt cô vô tình bắt gặp 1 bóng đen đứng trên nóc khách sạn. Đường như, bóng đen đó mang đến cho cô loại cảm giác vô cùng bất an. Nhưng chỉ chớp mắt 1 cái, bóng đen ấy đã biến mất vô tung vô ảnh, hết như chẳng hề tồn tại.

-Có chuyện gì sao ạ?- Nhìn gương mặt kinh ngạc của Sakura, Dạ nhỏ giọng hỏi.

-Không có gì đâu.- Sakura lắc đầu, tự an ủi mình tất cả chỉ là tưởng tượng. Khách sạn đã được đặt kết giới, còn có tinh anh của 5 trong số thập đại gia tộc canh gác, nếu muốn đột nhập vào mà không bị phát giác là không tưởng.

Sakura hơi nhắm mắt, 1 tay chống lên thành cửa, đầu hơi nghiêng nhìn thế giới bên ngoài tấm kính. Tuy đã là 1 giờ đêm, nhưng Kyoto lại vô cùng náo nhiệt. Vừa cô kính mang theo kí ức của cổ đồ năm xưa, vừa náo nhiệt phồn vinh với sức sống của thời hiện đại, hòa cùng cái phong tình vạn chủng của phong đô mùa thu, Kyoto lúc này mang theo vẻ đẹp diệu kì đầy quyến rũ. Những ánh đèn sang ngập cả mảng trời, âm thanh ồn ào huyền ảo phá vỡ nét trầm lắng khi mặt trời lên. Đường như, ban đêm mới thật sự là thời điểm Kyoto trở mình lột xác. Người ta quả không ngoa khi gọi nơi đây là “thành phố không ngủ”.

-Thấy rồi!- Ở trên ghế tài xế, Dạ khẽ liếc mắt về chiếc Bugatti Veyron màu đen ở bên đường. Ở khoảng cách này có thể thấy cánh tay người ngồi ghế sau chống lên thành cửa sổ, để lộ hình xăm màu lục trên cổ tay- biểu tượng cho thân phận người thừa kế tương lai của dòng họ Miller.

-Là thiếu gia của bọn họ đến. Có cần đáp lại không ạ?

-Kệ đi.- Sakura vẫn bảo trì thái độ.

Chiếc Koenigsegg CCX như không phát hiện ra, vẫn thản nhiên vượt qua. Người trong chiếc xe đen như đã biết trước việc này, chỉ cười khề rồi lệnh cho tài xế lái xe lên trước dẫn đường. Cứ như vậy, 2 chiếc ô tô nối gót nhau rời khỏi thành phố, hướng về phía rừng phong đỏ ở ngoại thành.

Đến nơi, Dạ lập tức rời khỏi ghế, vòng ra phía sau mở cửa cho Sakura.

-Không tệ!- Quan sát xung quanh, Sakura vẫn duy trì thái độ không mặn không nhạt- Nhà Miller quả thật rất yêu thích cây cối, ngay cả cách bố trí cũng “đặc biệt” đến vậy.- Dứt lời, ánh mắt sắc như dao liền phóng về chàng trai đứng bên hồ nước cách đó không xa. Cùng lúc, mây mù tan đi, mặt trăng xinh đẹp đem ánh sáng bao phủ 2 con người.

Sắc màu bạc của mặt trăng đêm rằm lung linh như dát bạc lên mặt nước. Vẻ đẹp mơ màng, dịu dàng như sự e lệ của cô thiếu nữ Nhật Bản. Nhưng dường như, vẻ đẹp ấy dường như khó có thể sánh nổi với chàng trai trước mắt. Mái tóc cậu rất đặc biệt. Đó là sự pha trộn hoàn hảo giữa trắng và hồng, đẹp đến mê hồn, 1 sắc màu hoàn hảo và mỹ lệ nhưng ko thể tìm thấy ngôn từ nào để diễn tả màu sắc ấy. Con mắt trái màu bạc vô cảm, mà con mắt phải lại mang màu lá rực rỡ và trong suốt. Nếu Shun là núi băng lạnh lẽo không có lấy 1 tia hơi ấm, nếu Sakura là bầu trời thăm xanh mà trống rỗng, vô hồn, thì chàng trai này chính là hồ nước mùa thu, bình thản, tĩnh lặng nhưng sâu không thấy đáy. Cậu ta đứng dựa bên gốc cây, ánh mắt lơ đãng pha trộn lười biếng. Sắc trắng màu bạc bao bọc lấy thân thể cao lớn của cậu, làm nổi bật lên khuôn mặt nhu hòa ngập tràn ấm áp.

Bóng dáng cao lớn lững thững tiến từng bước về phía cô, đôi con ngươi mang 2 sắc màu đối lập bình tĩnh quan sát.

-Sakura Sammon?

Cô gật nhẹ đầu:

-Ruka Miller.- Không phải câu nghi vấn mà chính là khẳng định.

Tròn đôi mắt chàng trai thoáng qua tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã đem che dấu. Cậu ta mỉm cười với cô, gương mặt điển trai trong phút chốc bỗng sáng bừng lên.

Ruka Miller, đứa con độc nhất của nhà Miller, đồng thời cũng là thủ lĩnh Bạch Hổ của học viện Nishiyama, theo như Shun nhận xét thì cậu ta chính là 1 tên đại biến thái, mang trong mình 2 nỗi biến thái to lớn. (T/g: Đừng đại nghe Shun dìm hàng. _ _|||)

Thứ nhất, cậu ta rất thích đem thông tin đầu điểm, sau đó nhìn người ta khổ sở mò ra. Còn nhớ lúc nhỏ, khi tham gia dự tiệc, cậu tuyệt đối không cho cha mẹ gọi tên mình và luôn luôn hỏi những ai tới bắt chuyện với cậu : “Có biết tên tôi là gì không?”. Muốn khỏi bị bề mặt thì chỉ có thể cho người điều tra trước, nhưng tìm kiếm thông tin về thằng nhóc này thì ôi thôi, ngay cả thập đại gia tộc cũng lắc đầu ngán ngẩm. Bận tin không, ngoài cha mẹ ra thì ngay cả ông bà, cô dì, chú bác cũng chẳng biết tên đầy đủ của cậu ta. Dĩ nhiên, 3 thủ lĩnh kia và Sakura là trường hợp “tự thân vận động”.

Cái biến thái thứ hai là sở thích yêu cây cối đến biến dị của cậu ta, yêu đến quên ăn quên ngủ, thậm chí còn đặt tên cho mấy cái cây trong phòng.

Nói tóm lại, Ruka Miller là 1 tên ĐẠI BIẾN THÁI. (Sakura: Tôi không liên quan, là tự Shun nói thể thôi. ==)

Thôi được rồi, tạm thời quay trở lại với chuyện chính đã.

Ruka nhìn cô, trong lòng âm thầm tán thưởng mạng lưới thông tin của cô gái này. Sakura thì lựa chọn im lặng. Có đánh chết cô cũng không thừa nhận số thông tin này có được nhờ trao đổi với Shun.

Tầm mắt của 3 người đều đồng thời chuyển về phía con đường, nơi 1 chiếc Lamborghini Aventador J màu trắng chậm rãi tiến vào. Xe dừng lại, Shun bình thản bước xuống, mái tóc đen buộc hờ phía đuôi theo gió tung bay. Ánh mắt lạnh lùng vô cảm, 1 thân trang phục màu đen khiến cậu giống như hòa mình cùng bóng đêm, nhưng đôi mắt đen huyền bí lại lấp lánh màu bạc do mặt trắng phản chiếu. Cậu dường như mất đi vài phần lạnh lùng, lại tăng thêm vẻ huyền bí mê hoặc. Shun hướng Sakura gật đầu thay cho chào hỏi, khi tầm mắt cậu và Ruka giao nhau lại hóa thành địch ý.

-Lâu ngày không gặp. Không biết cậu đã nhận được “quà” của tôi chưa?- Ruka cười lạnh.

-Đã nhận được. Vậy còn “quà đáp lễ” của tôi, không biết cậu cảm thấy thế nào.- Shun hơi nhếch môi.

Sakura im lặng, rất thức thời đứng lùi sang 1 bên. Khởi cần nói cũng biết chữ “quà” trong miệng 2 tên này chẳng có gì tốt đẹp.

Chờ 2 người đầu mắt tới hơn 15 phút, Sakura mới ho khan vài tiếng:

-Khụ, không biết chúng ta có thể vào việc chính không.

Ruka tức giận thu lại ánh mắt, quay người ra hiệu cho cô và Shun đi theo. Cậu ta đưa bọn cô đến căn biệt thự nằm bên hồ, dường như là biệt thự nghỉ dưỡng của nhà Miller.

Cô và Shun được mời vào căn phòng sơn tường trắng, trang điểm thêm sắc xanh của nhiều loài cây khác nhau. Ruka ngồi xuống, cô và Shun cũng thản nhiên kéo ghế. Lúc này, tầm mắt của Ruka mới chuyển về Âm và Dạ.

Hiểu ý, Sakura phát tay với Dạ:

-Em tạm thời lui ra đã.

-Cậu cứ ra ngoài đi.- Shun phân phó.

Âm và Dạ liếc mắt, hơi ngập ngừng chút nhưng cũng đều ra ngoài đứng canh cửa. Đợi đến khi căn phòng chỉ còn lại 3 người, Ruka mới nhấp 1 ngụm rượu, giọng nói trầm thấp vang lên:

-Về vụ ám sát lần này, quả thật là do chúng tôi quá sơ ý, không đảm bảo an toàn cho 2 cậu. Nhưng tất nhiên, các cậu cũng không phải người duy nhất.

-Chẳng lẽ...- Shun nhú mày.

-Đúng vậy.- Ruka nặng nề gật đầu- Tôi cũng bị tấn công, cả Jinn Kaidou cũng gặp bất trắc, duy chỉ có thủ lĩnh của Huyền Vũ không tham gia nên không bị ảnh hưởng. Nhưng nhờ thế mà tôi tra ra được 1 ít thông tin thú vị...- Ruka ngừng đầu, mỉm cười nhìn tia sáng thoáng qua trong mắt 2 người trước mặt- Chắc các cậu cũng đã đoán ra, có vài con chuột chui rúc trong thập đại gia tộc.

-Đã bắt được con chuột trong nhà cậu chưa?- Sakura chống tay lên bàn, gương mặt trở nên nghiêm túc.

-Rồi, nhưng chỉ là chuột con. Có lẽ còn 1 hoặc 1 vài con nữa trong nhà tôi, hoặc thậm chí là nhà các cậu.

-Không tra được thêm gì sao?- Shun.

-Có chứ. Dường như mấy con chuột này có sợi dây liên kết với 1 trong các thập đại gia tộc.- Ruka chống cằm- Vụ việc lần này không chỉ ảnh hưởng tới cá nhân mỗi tộc mà còn là sự tồn vong của thập đại gia tộc, vì vậy tôi mong 2 cậu cùng tham gia.

-Ý của cậu là...- Shun nhướn mày.

-Muốn cùng chúng tôi lập thành liên minh?- Sakura lạnh lùng.

Ruka mỉm cười, sự im lặng đã cho bọn họ biết đã đoán đúng.

lăn lăn Sorry mọi người nha, tại dạo này ta đang làm con heo, ý lộn,làm mèo lười, mèo lười, là MÈO lười đó nha~~~~~ =w=

À mà có ai thấy nam phụ hoành tráng hơn nam chính không? Hay ta về phe nam phụ nhĩ ~~~~~ :v

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Hợp Tác

Đây là ý kiến của nhà Miller?- Shun nhú mày.

-Không phải, toàn bộ người tham gia cuộc điều tra này đều là người của tôi. So với đánh rần động cò, tôi thích âm thầm hành động hơn.- Ruka lắc đầu.

Sakura lạnh lùng nhìn cậu ta, tia sang thoáng qua nơi đáy mắt. Người này rất cẩn trọng, ngay cả cha ruột cũng đề phòng. Hợp tác với cậu ta sẽ rất nguy hiểm cho cô.

Sakura rũ mắt, không mặn không nhạt trả lời:

-Tôi nghĩ cậu tìm nhầm người rồi. Nếu muốn nói chuyện hợp tác thì nên đi tìm Nokoru. Thăng bé mới là người nắm giữ thế lực nhà Sammon.

Ruka cười nhạt:

-Tôi đã nói rồi, tôi không muốn đánh rần động cò. Vì vậy, tôi hy vọng các nhân mỗi chúng ta sẽ huy động thế lực của riêng mình chứ không dính dáng gì đến thập đại gia tộc.

Sakura ngẩng đầu, đồng tử tím biếc mơ hồ lộ ra hàn khí, mà li rượu trên tay Shun cũng dừng lại bên khóe môi.

-Tôi không hiểu cậu nói gì.- Shun tiếp tục động tác.

-Shun Kazumi, Sakura Sammon, tôi biết 2 cậu đều không phải loại vô dụng chỉ biết dựa vào gia đình. Các cậu, người đi theo các cậu, cùng với 2 tên kia chính là những người đầu tiên tôi không愿 nổi bức màn bap phủ.

-Cậu muốn mượn thế lực sau lưng chúng tôi?- Sakura híp mắt.

-Đúng vậy.- Ruka cười cười.

Shun lạnh lùng quan sát từng biểu cảm của Ruka, hồi lâu sau, cậu mới đứng dậy:

-Đề nghị rất thú vị, nhưng tôi cần thời gian suy nghĩ.

-Quyền quyết định không thuộc về mình tôi.- Sakura cũng đứng lên theo.

Ruka nhìn 2 người đối diện, cậu chống tay lên bàn, khuôn mặt vẫn duy trì tươi cười giả tạo:

-Hẹn gặp lại.

Shun không buồn đáp lời, đẩy cửa rời đi. Còn Sakura quăng cho cậu ta 1 cái liếc mắt nhàn nhạt, thân nhiên buông 1 câu trước khi ra khỏi phòng:

-Hẹn không gặp lại.

Ruka sững sờ nhìn cánh cửa đóng sầm, nhất thời nhin không được bật cười thành tiếng. Sammon đại tiểu thư thật thú vị, bình thường vô cảm lạnh lùng nhưng khi bị chọc tới liền xù lông như con mèo nhỏ.

Trên con đường hoang vắng của vùng ngoại thành, chiếc mũ trần xé gió lao đi, ánh đèn ô tô như xuyên thấu màn đêm tối đen thăm thẳm. Shun trầm mặc

nhìn con đường phía trước, để cho con gió lùa qua mái tóc, 3 nghìn sợi tóc đen như tầm lụa mềm mại tùy ý xỏa tung dưới bầu trời đêm được muôn ngàn tinh tú bao phủ. Ở bên cạnh, Âm lựa chọn im lặng. Cậu biết khi Shun suy nghĩ điều gì thì sẽ lái xe với tốc độ khủng khiếp này.

Đột ngột, 1 chiếc Koenigsegg CCX màu xám bạc lao lên chạy song song cùng xe cậu. Sakura hạ cửa kính, thấy được Shun nghiêng đầu nhìn qua.

-Đề nghị của cậu ta rất thú vị, hơn nữa chúng ta không chịu thiệt.- Cô mở miệng.

-Nếu tôi nói tôi muốn hỏi ý kiến đám Nokoru?

-Cậu không giống tôi, không nhất thiết phải làm việc đó.

Shun thu lại ánh mắt, bàn tay nắm volant có chút thả lỏng:

-Tôi muốn làm rõ thêm vài chuyện, chẳng hạn như...- Ánh mắt cậu thoáng liếc qua Dạ- Liên hệ giữa đám người hôm nay với huyết tộc.

Trong tích tắc, thân hình Dạ hơi cứng lại. Mà Sakura ở bên chỉ im lặng, tầm mắt chưa từng rời khỏi Shun. Hiển nhiên, cô đã nghe Dạ báo cáo về việc này.

Cánh môi Shun vẽ nên 1 độ cong nhỏ, cậu đập chân ga, chiếc xe màu trắng vượt lên trên và xa dần khỏi tầm mắt. Nhìn chiếc xe đã mất hút trong màn đêm, Sakura mở lòng bàn tay, kết giới màu hồng lập tức xuất hiện. Thấy vẻ mặt khó hiểu của Dạ, cô giải thích:

-Shun thuộc phong hệ, cậu ta có thể thông qua gió nghe được chúng ta trò chuyện.- Ngừng 1 lát, cô lại tiếp tục- Báo với Brown, trong thời gian ngắn nhất cậu ta phải đem toàn bộ thông tin của Shun về cho chị.

Cách đó không xa, chiếc Bugatti Veyron đậu lại bên lề đường, màu trắng của chiếc xe nổi bật giữa không gian. Shun mở mắt, nhẹ lắc đầu:

-Rất cẩn thận, luôn lưu ý phải lập kết giới trước khi bàn việc quan trọng.

Âm cười khẽ:

-Quả là cùng 1 loại người với cậu. Từ giờ cậu phải cẩn thận hơn rồi.

Shun quăng cho Âm 1 ánh mắt lạnh băng:

-Cẩn thận? Cậu đó nên là tôi nói mới đúng. Lần sau cậu còn để kẻ thù tìm tới cửa thì 100 cái miệng cũng chẳng thanh minh nổi đâu.

Âm thu lại tươi cười trên mặt, biểu tình trở nên nghiêm túc:

-Việc lần này tôi tự có cách xử lý. Shun, hy vọng cậu không nhúng tay vào.

...

Sáng hôm sau, Sakura rời phòng trong trạng thái mệt mỏi. Hôm nay là ngày cuối cùng của chuyến đi, hơn 1000 học sinh trong trường tập trung tại đại sảnh chính trước giờ ăn sáng. Sakura, dưới sự lôi kéo của Sako và Mira, buộc phải đến dù chẳng có chút vui vẻ nào.

-A Rin!- Thấy bóng Rin bước qua cửa khách sạn, Mira hào hứng vẫy tay, đợi Rin đến gần thì ôm cổ cô nhảy chơi chơi- Coi mắt cậu thâm quầng rồi này, bộ đêm qua không ngủ nổi nên ra ngoài chơi à?

-Bỏ tờ ra đi đã, tớ mệt lắm!- Rin đẩy Mira sang 1 bên, chỉnh lại bộ Gothic nhưng đồ- Tối qua vừa về đến khách sạn thì đã phải lập tức truyền tin cho Brown để cậu ta sắp xếp dùm Yon. Sau đó còn phải báo cáo với Leviathan về việc Asmodeus dùng cái mò tới Kyoto, rồi phụ trách công việc cậu ta để lại, Bình thường tớ chỉ phải trợ giúp Nari, nay lại phải 1 tay xử lý hết... Ôi ~~~~~, mấy cậu thật muốn đem công việc đè tớ dẹp dẹp mà.- Nói đến đây, Rin phát hiện ra Sako đứng ở bên cạnh, liền hung hăng trừng mắt- Sako Sakira, sao cậu có thể thành thoi trong khi tớ lao đầu vào làm việc thế hả? Cậu mới là phó đội trưởng chứ đâu phải tớ.

Sako tình nghịch lè lưỡi, học tập con Koala bám dính lấy tay Sakura:

-Ủầy, đừng nóng đừng nóng, tớ biết rồi mà.- Nhưng như chợt nhớ ra điều gì, cô cấp tốc leo xuống, vội chạy đến trước mặt Sako- Khoan đã, cậu nói đêm qua cậu không trở lại đây? Vậy tớ đã nói chuyện cùng ai?

-Là sao?- Rin nhàu mày.

-Tối qua, lúc từ suối nước nóng về, tớ thấy cậu ngơ ngác ngác đứng ngoài hành lang. Tớ hỏi thì cậu bảo không nhớ số phòng.- Nói đến đây, mặt Sako trắng bệch- Thôi đứng rồi, lúc đó vật áo kimono của cậu mặc ngược. Lẽ nào... lẽ nào...- Sako run lấy bẫy, cô cảm giác đã có 1 con ma đứng ngay sau lưng đang chạm vào vai mình rồi.

-Th... Thật?- Mặt Mira hơi tái, mà Rin cũng khẽ nhăn mặt

Sakura và Dạ nhìn nhau, bắt đầu suy nghĩ bằng cách nào 3 người này đậu đại học.

-Này mấy cậu...- Dạ cuối cùng cũng lên tiếng- Rin ở Nhật lâu như vậy, tính tình cũng rất cẩn thận thì sao có thể nhầm lẫn ngớ ngẩn thế. Cơ mà mặc ngược vật áo là việc vô cùng bình thường với những ai lần đầu mặc kimono, đặc biệt là người nước ngoài. Còn về Rin mà Sako thấy hôm qua... Hình như có người mang năng lực ảo ảnh cũng đang ở Kyoto nhì.

Mira, Rin và Sako nhìn nhau, răng nghiến kèn kẹt, không hện mà cùng hét lên:

- Fujisagi Shigeki!!!!

...

Phòng 103

Cửa phòng đáng thương bị đập mở vô cùng thô bạo, 3 cô gái cùng lúc lao vào, thấy cảnh trong phòng thì lập tức hóa đá.

Shigeki ngái ngủ ngẩng đầu lên. Cậu cời trần, khoa ra cơ thể ngả màu đồng, bắp thịt rắn chắc không làm người ta cảm thấy kinh tởm, ngược lại có cảm giác đầy hấp dẫn. Xương quai xanh gợi cảm, mặt nhọn, mắt hơi xếch. Không thể phủ nhận Shigeki rất đẹp, không như Nokoru trung hòa cả nam lẫn nữ hay vẻ yêu nghiệt của Takami mà là cái gì đó lẳng lơ quyến rũ, vẻ đẹp phong lưu toát ra từ xương tủy. Nhưng đó không phải vấn đề quan trọng, quan trọng là cậu ta không mặc áo, mà quan trọng nhất là cậu ta không mặc áo và đang ôm Nari!!!

-Ặc, sao mấy cậu lại ở đây?- Shigeki giật mình nhìn 5 người đột ngột xuất hiện.

Mira, Rin và Sako không nói gì nhưng lửa giận đã bùng cháy trong mắt, lập tức lao vào đánh Shigeki như từ. Mà Sakura thì bình tĩnh hơn, đến bên giường lay Nari tỉnh dậy.

-Oáp, có chuyện gì thế?- Nari dụi dụi mắt, bộ dáng ngái ngủ cực kỳ đáng yêu.

-Nari, cậu tỉnh rồi à?- Rin vội lao đến.

-Có cảm thấy không khỏe không?- Sako cũng đá Shigeki sang 1 bên.

Nari ngẩn ngơ nhìn mọi người trong phòng, kiểm tra đại não xem rốt cuộc việc gì đang diễn ra. Cuối cùng, khi tầm mắt chuyển về phía cuối phòng, Nari khẽ nhủ mày.

-2 người đang chơi SM à?

1 câu nói lập tức làm Mira cứng đờ, vội dời chân khỏi Shigeki đang bẹp dí thành 1 đồng dưới đất. Shigeki ngẩng đầu lên, liền bị Mira đạp thêm nhát nữa, mặt tiếp tục thể hiện tình yêu cùng đất mẹ.

-Nari, tên sắc lang kia nửa đêm chui vào phòng cậu.- Mira chỉ về phía Shigeki, khuôn mặt cô tỏ rõ vô cùng uất ức.

-Ồ ~~~~~.- Nari nhướn mày, ánh mắt lạnh lùng như giam ai đó vừa đứng lên được vào hầm băng.

-Tớ... tớ...- Shigeki nấp máy môi, muốn thanh minh nhưng trực tiếp bị Nari ngoảnh mặt làm ngơ. Cậu đánh chấp nhận nước mắt lưng tròng nhìn Nari được đưa ra khỏi phòng, còn phải gánh chịu ánh mắt trêu tức của Sako và nụ cười đắc ý của Mira.

Còn đang chồm hồm trên nền nhà, cậu đã nghe ai đó nghiêng răng kèn kẹt gọi tên mình ở phía sau:

- Fujisagi Shigeki.- Shigeki run rẩy, cảm giác mình lại bị giam vào hầm băng lần 2, lần này còn có thêm ác quỷ mặt lạnh muốn phanh thây cậu nữa chứ.

-Sakura, làm ơn nghe tớ giải thích.- Shigeki run rẩy.

-À, tôi chỉ muốn hỏi cậu vài câu thôi. Thứ nhất, tối qua cậu dung ảo ảnh với Sako để hỏi số phòng của Nari phải không?

-Ách, hình như có.- Shigeki nuốt nước bọt.

-Thứ hai, cậu dùng ảo ảnh để Nari tưởng cậu là Rin, thuận tiện ăn đậu hũ của cậu ấy đúng không?-

-Cái... cái đó...

-Trả lời mau!

-C... có...

-Rất tốt!- Sakura mặt lạnh quay về phía Sạ, thân nhiên phân phó- Đem đóng gói tên này lại, gửi bưu phẩm đường dài đến hắc lao ở châu Phi. Quá trình chuyển tới, hàng hóa có thể có vấn đề.

-Á! Đừng đừng đừng!!!- Shigeki cuống cuống ôm chân Sakura- Làm ơn đừng để tớ tới chỗ mấy tên vai u thịt bắp bốc mùi đó!!!! Tớ van cậu đấy! Hội

trường đại nhân, cậu làm ơn tha cho tớ đi!!!!

-Hừ, đợi tôi xử lý xong việc sẽ tính sổ với cậu. Bây giờ mở không gian liên kết ra đi.

-Rồ!- Shigeki vội vàng bật dậy, bàn tay cậu đưa ra giữa không trung, miệng lầm nhảm 1 câu chú ngữ. Tức thì, không gian xung quanh lập tức thay đổi, Sakura và Shigeki như đứng giữa vũ trụ bao la. 5 luồng sáng chói mắt nữa lại hiện lên, 5 thiếu niên cùng lúc xuất hiện, trên tay mỗi người mang theo 1 chiếc nhẫn.

-Có việc gì vậy? - Người mang chiếc nhẫn khắc chữ Satan lên tiếng- Sao lại dùng tới không gian liên kết? Lucifer, cậu nên dùng thuật liên kết tinh thần để đỡ tốn năng lượng.

-Đừng nghiêm túc vấn đề như thế, Satan. Có Asmodeus ở đây nên tớ muốn tranh thủ lợi dụng. Còn nữa, tớ đang tạo điều kiện để Leviathan trả thù.

Shigeki run rẩy. Thôi chết rồi, sao cậu lại quên mình mới gây thù chuốc oán chứ >< !!!!

Suy nghĩ còn chưa dứt, 1 luồng sát khí đã lạnh lẽo đứng sau lưng cậu, bàn tay nhẹ nhàng nhắm hướng cổ Shigeki mà siết.

-Tên chết tiệt nhà cậu, sao dám đẩy việc cho tôi!!!! Mau đi chết đi!!!- Lực tay này, quả thật là muốn đem Shigeki giết chết.

-Nè nè mấy người, tớ đang gặp mặt đối tác đó nha.- Cậu thiếu niên với chiếc nhẫn Mammon lên tiếng.

-Thôi được rồi.- Sakura ngừng nghịch mái tóc- Ruka Miller, thiếu chủ nhà Miller muốn họp tác với tôi.

-Har~~~~? Đó là việc của nhà Sammon, sao lại lôi bọn tớ vào?- Người mang chiếc nhẫn Belphegor lẩn lộn giữa không trung.

-Cậu ta muốn tớ dùng thế lực của mình. Vì vậy, ngay bây giờ, ngay tại đây, tớ hy vọng chúng ta sẽ có 1 cuộc bỏ phiếu.

-Tớ ủng hộ.- Satan là người đầu tiên ra quyết định- Việc này sẽ giúp ích cho mạng lưới thông tin của chúng ta.

-Tớ cũng vậy.- Leviathan, người đang bóp cổ Asmodeus cũng lên tiếng.

2 người mang chiếc nhẫn Belphegor và Beelzebub nhìn nhau:

-Xin lỗi Satan, chúng tớ phản đối.

-Ặc ặc, cả tớ nữa, tớ cũng có ý kiến- Shigeki thều thào nói, cậu sắp bị Leviathan giết rồi. Thấy ánh mắt ra hiệu của mọi người, Leviathan nói lỏng tay ra, lập tức Shigeki xiêu vẹo ngã xuống- Việc này quá nguy hiểm. Nếu thông tin bị rò rỉ thì Lucifer và Satan sẽ gặp nguy hiểm. Các cậu là nhưng người trực tiếp dính dáng tới thập đại gia tộc mà.

-Tớ thì cho rằng chúng ta nên đồng ý- Mammon lên tiếng- Trên cương vị 1 kế toán, tớ cảm thấy việc này sẽ giúp ích rất nhiều cho hội. Nếu biết kế hoạch của bọn họ thì chúng ta cũng dễ dàng nhúng tay hơn mà phải không.

Tất cả đồng thời im lặng, chuyển tầm mắt về phía người cuối cùng chưa cho ý kiến, cũng là người đã đặt ra vấn đề này: hội trưởng Lucifer- Sakura Sammon.

Sakura cúi đầu, khẽ mấp máy môi.

-Tớ...

lăn lăn lăn lăn lăn Òa òa, ta nói thiệt ta rất chi là muốn làm mèo a~~~~. Cơ mà tại sao có mỗi mình ta đổi tên tác giả vậy T^T

cụp tai Đành cam chịu số phận, trở lại với cái tên cũ thôi. Ta cũng chưa muốn thành kẻ đạo tặc của chính mình á T^T

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Vô Cảm

Mọi người im lặng, chờ nghe quyết định của Sakura.

-Tớ... Tớ nghĩ mình sẽ bỏ phiếu trắng.

-Giờ?!!- Satan há hốc.

-Tớ vốn nghĩ sẽ theo ý kiến của đại đa số các cậu, cơ mà tình hình thế này nằm ngoài dự kiến của tớ.- Sakura giải thích- Về phiếu cuối cùng này, tớ sẽ xem xét tình hình rồi trả lời sau.

-Vậy cũng được.- Mammon gật đầu- Vì phiếu cuối cùng này là của cậu, nên chỉ cần cậu đồng ý hay phản đối thì đều có thể trả lời luôn.

-Khoa... khoan!!!!- Shigeki nhảy tung tung, bộ dáng 10 phần phần nộ- Các cậu có biết mở không gian liên kết tốn nhiều thần lực lắm không hả???? Vậy mà cái cuộc họp này chẳng đi đến đâu cả, bộ các cậu đang chọc tức tôi đó à????

Lập tức, 6 ánh mắt lạnh băng đồng loạt chĩa thẳng về phía Shigeki. Leviathan trầm giọng:

-Có ý kiến gì hả?

-Dạ thôi, hồng có ạ.- Shigeki ngoan ngoãn cụp đuôi, trong lòng âm thầm bổ sung thêm 1 câu: “Cho dù có thì các cậu cũng đâu dễ tôi nói!!! Q___Q”

...

Rời khỏi không gian liên kết, Sakura đau đầu nhìn Shigeki chui vào góc tường vẽ vòng tròn, bộ dáng đau lòng cùng oán hận, miệng cứ lẩm bẩm 1 câu:

-Ô ô ,các cậu bắt nạt tôi... Ô ô ô...

-Shigeki...- Sakura đen mặt- Cậu còn khóc nữa là màu trên người bay hết đấy. Đến lúc đó, cẩn thận Nari tưởng cậu là tượng đá mà đem cậu ra bãi rác.

-Ô ô, honey của tớ mới không có tàn nhẫn vô lương tâm như các cậu!!!!- Người nào đó tiếp tục oán hận.

-Cậu có tin tôi ném cậu ra bãi rác luôn không?- Tiếng nghiêng răng bắt đầu xuất hiện rồi- Tiện nhắc nhở cậu luôn, gần đây có nhiều đơn hàng đặt chúng ta giết mấy gã nhà giàu thích nam sắc. Tôi cũng không ngại cho cậu thành tiểu thụ đâu.

-Ôé!!! Tớ im!- Shigeki vội vàng bật dậy, nghiêm trang đứng thẳng. Ấc ặc, gửi cậu tới mấy tên bụng ngắn mỡ đó để mà bị đè chết hả. Lại nói, cậu cũng không có cái sở thích đặc biệt ấy đâu.

...

Khách sạn nhà Miller có diện tích rất lớn, hơn nữa còn do Mộc hệ gia tộc làm chủ nên như loài thực vật nào cũng có. Dĩ nhiên, 1 rừng trúc xanh rợp bao bọc tòa nhà theo phong cách Nhật Bản cổ xưa cũng không khó tìm thấy tại nơi này.

Lúc Sakura tới, Shun vẫn đang luyện kendo. Cho dù cô không thích nhưng vẫn buộc phải thừa nhận, Shun Kazumi là 1 cao thủ trong mấy môn cổ võ.

Shun nhắm mắt, nắm chặt cây Shinai trong tay, lặng im cảm nhận chuyển động của gió. 1 kiếm vung lên, toàn bộ bù nhìn rom đều bị chém thành 2 nửa.

-Nhìn đủ chưa?- Shun nhướn mày, giọng nói lạnh lạnh vang lên, buộc Sakura phải lên tiếng.

Ngón tay thon dài của cô nhẹ nhàng vuốt ve lá trúc:

-Tôi cảm thấy, cậu và cây trúc rất giống nhau.

-Hử?- Shun tỏ ý không hiểu.

-Không phải sao?- Sakura nâng mày, thản nhiên đón nhận ánh mắt của cậu- Đều rất lạnh.

-A~.-Shun tùy ý nhún vai- Trúc quá ngay thẳng, tôi không thích. Còn nữa, cây trúc vốn vô cùng yếu đuối, nó phải sống phụ thuộc vào đồng loại, cùng đồng loại liên kết thì mới chống trọi nổi bão tố.- Sự tàn nhẫn thoáng qua đôi mắt cậu- Chỉ kẻ yếu mới phải như vậy.

-Ha, đối với tôi thì cậu chính là 1 cây trúc, hơn nữa không phải cây trúc bình thường.- Trước vẻ hiếu kỳ của Shun, bàn tay cô chỉ vào cây trúc nằm chính giữa- Cậu biết cách thấu tóm sức mạnh của kẻ yếu hơn, biến nó thành sức mạnh của cậu và ép buộc những kẻ đó phải phục tùng cậu. Còn nữa, cậu không cảm thấy mình rất hợp với màu lục sao? Lạnh lùng, vô cảm nhưng vẫn làm kẻ khác trầm mê bởi nét dịu dàng thoáng qua. Hơn nữa, ở 1 phương diện nào đó thì màu lục cũng rất sạch sẽ.

Shun không đáp lời, lặng im quan sát Sakura. Không nhìn ra được thứ cảm xúc nào trong mắt cô, cậu đành che dấu sự thất vọng, xoay người lấy 1 thanh Shinai khác.

-Nếu cậu không có việc gì quan trọng thì đấu với tôi đi

-Không dùng thần thuật.

Shun gật đầu, xem như đồng ý, bàn tay ném Shinai cho Sakura. Sakura bắt lấy thanh kiếm, không vội tấn công mà chỉ lẳng lặng quan sát Shun. Dù cho tiền hạ thủ vì cường nhưng đầu với cao thủ mà nóng vội là điều ngu xuẩn nhất.

Cả 2 đồng thời bảo trì im lặng, không ai chủ động tấn công. Gió thổi qua, nhẹ nhàng mon tron làn da mái tóc...

“Đây rồi!” Sakura híp mắt, bước chân di động, trong khoảnh khắc đã biến khỏi tầm mắt của Shun. Shun hơi kinh ngạc, cẩn trọng quan sát xung quanh, nhận ra hoàn toàn không có ai thì càng thêm đề phòng.

“Bên trên!” 1 suy nghĩ thoáng qua, cậu ngẩng đầu, cùng lúc thanh Shinai của Sakura nhằm hướng cậu đánh xuống. Shun giờ kiếm đỡ đòn, phản lại Sakura 1 chiêu nhưng bị cô cản lại. Cô theo phản xạ lùi về phía sau, còn chưa kịp đứng lên thì Shun đã lao tới, đường kiếm mạnh mẽ như muốn đem lớp phòng thủ của cô xé nát.

Sakura biết so về sức mạnh và tốc độ thì Shun còn vượt trội hơn cô, vì vậy chủ yếu vận dụng chiêu thức tinh xảo và linh hoạt.

2 người giằng co nửa ngày nhưng vẫn bất phân thắng bại. Sakura lạnh lùng đối mặt với Shun, bước chân lại tiếp tục di chuyển, 1 kiếm này nhằm về phía mặt cậu. Shun nghiêng người, vẫn không tránh khỏi bị đâm thương, phía tai cậu hơi rỉ máu. Nhưng cùng lúc đó, cậu vô tình bắt gặp tia sáng lóe lên trong đôi đồng tử màu tím.

“Nguy rồi.” Khoảnh khắc đó, chỉ 2 chữ duy nhất hiện lên trong đầu cậu. Shun lập tức xoay người, Shinai đánh về phía đầu cô. Mà Sakura cũng không chậm hơn, dùng 1 chân làm trụ, nhẹ nhàng đảo người, kiếm đồng thời hướng về phía Shun. Cả 2, 1 cách vô thức đều dùng tới sát chiêu.

“Nguy rồi!”

“Không xong!”

Lúc nhận ra đường kiếm của mình có thể lấy mạng đối phương thì cũng đã quá trễ, chỉ có thể trơ mắt nhìn chuyện sắp diễn ra.

Nhưng không, 2 thanh Shinai đều dừng lại ở giữa không trung, tựa như 1 tấm màn chắn vô hình ở giữa bọn họ.

-Shun, nee-san, bộ 2 người tính giết nhau hả?- Từ lúc nào, Nokoru đã ở trong rừng trúc, bàn tay vẫn còn dừng lại giữa không trung. Nếu không phải cậu xuất hiện đúng lúc thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

-Không có gì.- Shun thu lại thanh Shinai.

-Nokoru, em ra ngoài đi!- Sakura ném kiếm tre lên bàn gỗ gần đó.

Nokoru kì quái nhìn Shun và nee-san, trong lòng âm thầm suy đoán chuyện gì vừa diễn ra. Nhưng bất gặp ánh mắt của Sakura, Nokoru cũng đành ngoan ngoãn lui ra ngoài. Dù sao, nee-san của cậu vẫn chưa nổi tới mức ra tay với Shun.

-Có chuyện gì không?- Shun nhàn nhạt lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

-Tôi muốn hỏi cậu chút chuyện... về Ruka Miller.

-Là việc đó sao? Sakura Sammon, cậu không cảm thấy mình nên đồng ý à?

-Tại sao?- Cô nhẹ nhún mày.

-Tôi biết Ruka lâu hơn cậu, tính cách cậu ta tôi cũng nắm rõ vài phần. Ruka là kẻ gian xảo và thông minh, nhưng vẫn chưa hèn hạ tới mức lợi dụng thông tin cự đồng minh. Trừ khi...- Shun híp mắt, lạnh lẽo nhìn cô- Chính cậu là người ra tay trước.

-Vậy cậu dự định để lộ thế lực của mình?

-Cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. So với việc cố chấp giữ kín nó, tôi nghĩ đánh đổi lấy thêm lợi ích cũng không tồi. Tất nhiên, cái gì nên nói, cái gì phải im lặng, tôi đều tự biết.- Cậu rót cho cô 1 tách trà- Thực ra, tôi rất hy vọng cậu sẽ tham gia liên minh này. Kể từ lúc cậu biết thân phận của tôi, cậu đối với tôi luôn dựng lên 1 lớp đề phòng. Dù là lúc ở Castle Heaven hay ở Kyoto này, cậu đều có hành động rất cẩn trọng. Tại Castle Heaven, cậu cố ý để lộ 1 mặt ngây ngô trước mặt tôi thì cũng đồng thời chứng minh suy nghĩ trong lòng tôi là thật.

...

"Nè Shun, tôi muốn thử trò đó."

"Không cần kinh ngạc như thế. Tôi chưa đến mấy chỗ như vậy bao giờ. Ngày nhỏ, toàn bộ thì giờ của tôi chủ yếu toàn là để luyện tập, lớn thêm chút thì bắt đầu nhận chỉ thị của mẹ rồi quản lí tập đoàn. Đối với tôi, nơi này vừa xa lạ vừa là trò trẻ con."

"Những người như chúng ta, vĩnh viễn, đều không xứng đáng được hạnh phúc."

Những gì cô nói ngày hôm đó, cậu vĩnh viễn chưa bao giờ quên. Dù cho lời nói của cô có ngây thơ đến thế nào thì cái giọng nói đều đều vô cảm như đã

được lập trình sẵn ấy, cậu vẫn không thể tìm thấy tia cảm xúc nào ở trong.

Sakura nhú mày, cố gắng phán đoán suy nghĩ của chàng trai trước mắt, hiển nhiên không ngờ Shun sẽ nói như vậy. Hành động ngày hôm đó vốn mang tính chất thăm dò, cô cũng chưa từng nghĩ sẽ lừa được cậu hay lập lại ba cái trò ngớ ngẩn như vậy. Chỉ là, cô vốn nghĩ Shun sẽ im lặng quan sát, ngược lại nói rõ thể này có chút nông nổi, không giống tính cách thâm trầm và lạnh lùng của cậu ta.

Shun chỉ im lặng, hàng mi dài như đôi cánh bướm khẽ rủ xuống. Đừng nói tới Sakura, chính cậu hiện giờ cũng chẳng hiểu nổi sao mình làm thế. Cảm giác như cậu đang đặt cược với cô 1 điều gì đó, nhưng “điều gì đó” rốt cuộc là gì thì cậu cũng không thấu. Cậu chỉ biết, tất cả những thứ cảm xúc cô có khi đối diện với cậu, tất cả đều là giả. Lần duy nhất cậu được thấy thứ ẩn giấu đằng sau sự vô cảm của cô là lúc ở đền Daigoji, nhưng không phải với cậu mà là 1 ai khác trong quá khứ. Còn cậu lúc đó, chỉ là vô tình làm cô nhớ tới thôi.

Vậy mà lúc đó, trong 1 thoáng, cậu đã ngây người...

Lúc đó, Shun chợt nhớ đến cuộc trò chuyện mà cậu nghe được khi dùng Phong thuật ở gần nhà Sammon. Cô gái trong cuộc gọi biết cách sử dụng cao độ để thể hiện cảm xúc, nhưng sự vô cảm vẫn xuất hiện rõ ràng.

Lúc đó, Shun cũng chợt nhận ra, Sakura vốn không phải lạnh lùng. Cô trống rỗng. Phải, cô vốn là con búp bê xinh đẹp không tình cảm, dù cho đó có là lạnh lẽo...

-Sakura Sammon, còn nhớ lần đầu tiên cậu và tôi gặp nhau không? Dù đối thủ khi đó chỉ là bọn tép riu và cũng chẳng sử dụng tới thần thuật, tôi vẫn cảm thấy tốt hơn những lần sau đó

...

-Cậu đã nói cái gì với nee-san của tớ thế?- Chờ Sakura rời khỏi, Nokoru mới bước vào- Nói cho cậu biết, cho dù cậu có là bạn thân của tớ đi chăng nữa thì cũng đừng hòng có ý với Sakura nee-san.

-Đừng suy diễn lung tung, tớ chỉ muốn hợp tác cùng nee-san yêu quý của cậu thôi.- Shun nhú mày, đặt ly trà xuống bàn- Tim tớ có việc gì không?

-Bữa sáng đã bắt đầu rồi mà cậu còn ở đây. Có mấy con nhỏ đang tìm cậu đây.

-Không quan tâm. Nếu cậu rảnh rồi đến thế thì chơi cờ với tớ đi.- Còn chưa để Nokoru trả lời, Shun đã ngồi xuống, đem bộ cờ vây ra.

-Uống trà, chơi cờ vậy, luyện kiếm trong rừng trúc... Cậu đúng là 1 tên cô nhân.

-Cậu có muốn thành cô nhân luôn không?- Shun lạnh lùng trừng mắt.

-Thôi khỏi, tớ vẫn chưa muốn chết sớm như vậy. À mà cậu tự ý quá đấy, tớ vẫn chưa nói muốn chơi đâu.- Shun cau mày nhưng vẫn nhanh nhẹn ngồi xuống ghế- Sakura nee-san cũng là kỳ thủ thiên tài đó, sao cậu không rủ chị ấy chơi cùng?

Shun hơi nhú mày, rất nhanh đã khôi phục bình thường.

-Không biết nữa, có lẽ đã chán đối đầu cùng cô ấy rồi. Sakura là đối thủ thú vị, bất quá làm đồng đội còn thú vị hơn. Lại nói, hôm trước cô ấy còn tính quăng đề nghị liên minh của Ruka cho cậu đấy.

Nokoru cười cười, quân đen đầu tiên hạ xuống bàn cờ:

-Đừng có chơi trò chia rẽ nội bộ. Tuy rằng đề nghị liên minh ảnh hưởng tới thế lực của nee-san, đối với tớ nó lại rất có ích. Dù là con trai, vị trí của tớ trong nhà Sammon vẫn gần như là 0, nếu muốn thừa kế và thành “ánh sáng” thì hợp tác cùng thiếu chủ Miller sẽ mang lại lợi ích không nhỏ.

Quân trắng của Shun bắt đầu nước đi đầu tiên.

-Đúng là chị em song sinh, Sakura luôn hết mình vì cậu.

-Hy vọng là thế.- Nokoru cười khê.

Shun không đáp lời, cậu bỗng nhớ tới những điều Sakura đã nói khi này...

“Cậu có muốn biết tại sao tôi lại giúp cậu khi đó? Bởi vì tôi nghĩ nếu biến cậu thành người của tôi thì sẽ rất tốt. Đáng tiếc lần thứ 2 gặp lại, cậu lại là thiếu chủ nhà Kazumi, chẳng những không mang lại lợi ích nào mà còn có thể trở thành đối thủ của tôi.”

Shun cười nhẹ. Cô là kẻ sẵn mồi tàn nhẫn, 1 con sói cô độc chỉ sống vì bản thân. Nhưng không sao, vì cậu đã cho cô câu trả lời thích hợp...

...

Sảnh chính, hội trường lớn

Phòng ăn

-Cái gì đây? Bánh ngọt này tệ quá!!- Sako nhăn nhó- Thua xa bánh ngọt tớ làm!

-Làm ơn thôi đi!- Mira co giật khỏe miệng. Bữa sáng hôm nay vốn là tiệc buffet, cơ mà Sako này giờ chỉ toàn lấy bánh ngọt, hơn nữa cứ mở miệng ra là chê- Ai chẳng biết cậu tài nhất là làm bánh, mà bánh của cậu từng khiến cho đầu bếp nhà hàng 5 sao cúi đầu.

Sako tình nghịch lè lưỡi:

-Bọn họ kém quá mà chứ có phải tại tớ đâu.

-Sako~~~~~.- Âm thanh nũng nịu truyền đến bên tai, Sako bắt gặp đôi mắt ngập nước cùng cái đuôi cún vẫy loạn của Hydron. Cô mỉm cười.

-Sao vậy?

-Cho tớ bánh ngọt đi ~~~~~.- Hydron đã chuyển sang chế độ cún con.

Nhìn cái đĩa trong tay, Sako hơi trầm ngâm, sau đó đem cái đĩa giờ lên cao, hạ xuống, sang trái, sang phải... Mỗi lần tay cô chuyển động là cái đầu của Hydron cũng di chuyển theo, hết như con cún nhỏ đang đối diện với cục xương.

Chứng kiến cảnh tượng này, Sako dịu dàng nở nụ cười, nhất thời làm Rin và Mira đứng bên cạnh lạnh run.

Xong rồi xong rồi, ác quỷ lại tóm được đồ chơi mới rồi >< !!!!!

đập bàn Theo ta, khó nhất không phải viết truyện mà chính là đặt tên cho chương truyện. Ồ _____Ồ Khó khủng khiếp luôn, có khi viết xong rồi mà vẫn chưa đăng nổi vì cò đang vò đầu bứt tóc tìm cái tên. Ồ^Ồ

Nhân tiện, xin cảnh báo trước với các độc giả, con tác giả bị tùy hứng nặng. Mọi người cứ chuẩn bị tinh thần cho trường hợp đọc đến hết truyện rồi quay về đọc lại, có khi phát hiện ối cảnh mình chưa đọc đưê ㄖ ~~~~~ *phản face*

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tàu Shinkansen Bốc Cháy

Chiều cùng ngày hôm đó, học sinh của học viện Nishiyama tập trung tại ga Kyoto. Thủ lĩnh tòa nhà Bạch Hổ- Ruka Miller vốn luôn là bí ẩn hôm nay lại đột ngột ra mặt, 5 nữ nam cùng xuất hiện khiến đám nữ sinh được thể nhốn nháo.

-Nee-san, có chuyện gì sao?- Thấy Sakura trầm mặc, Nokoru tiến lên hỏi- Ủa, Dạ lại ản thân rồi ạ?

-Không, cậu ấy đi lấy xe rồi.- Sakura lắc đầu, tầm mắt chuyển về phía Mira đang cười hi hi trước mặt- Tớ có cảm giác rất bất an, có lẽ chúng ta...

-Thôi nào Sakura, cậu lo lắng quá rồi đó.- Mira vỗ vai cô, tươi cười đầy mặt- Sau vụ tấn công hôm trước, các đại tộc đã thắt chặt an ninh hơn, toàn bộ tuyến đường sắt Kyoto- Tokyo đều đã được kiểm tra và đảm bảo rồi mà. Kẻ thù không điên tới mức tấn công vào lúc này đâu.

-Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn. Nếu cậu không đi cùng chúng tớ thì lên tàu đi chung với học viên đi.- Shigeki lên tiếng.

-Hả ~~~~~? Các cậu thừa biết tớ vốn không thích mấy thứ xa hoa đắt tiền mà~~~~.- Thấy Sakura còn muốn nói gì đó, Mira lập tức cắt ngang- Đừng suy nghĩ lung tung nữa, cậu vốn thiên về lý trí, mấy cái thứ linh cảm này đâu phải phong cách của cậu. Và lại, nếu có gì xảy ra thì vẫn cần ai đó dọn dẹp, đúng không?- Lời vừa mới dứt, Mira đã nhanh nhẹn nhảy lên tàu, tình nghịch nhảy mắt với bọn cô- Chờ tớ ở sân ga nhé!

Cửa tàu đóng lại, bóng Mira cũng đồng thời khuất dần khỏi tầm mắt cô. Sakura hạ mi mắt, cái gì cũng không nói, không khí quanh người cô lặng im đến rợn người. Ở phía sau, Nokoru khó hiểu nhìn Sako:

- Chuyện gì vừa xảy ra thế?

-Mira khẳng khái đòi đi riêng. Cậu ấy bảo bệnh ghét mấy thứ sang trọng lại tái phát.- Sako khẽ thở dài - Vừa chạy lên 1 tàu khác và đi trước rồi. Nhưng tốc độ của tàu đó không lớn lắm, chắc là sẽ tới Tokyo sau học viện.

-Vậy còn nee-san?

-Sakura nee-san cũng muốn đi riêng.

-Sakura!- Rin gấp lại quyển sách trên tay, đôi mắt trong suốt nhìn cô- Để tớ và Sako đi cùng học viện đi. Dù sao...- Tầm mắt Rin kín đáo chuyển tới Nokoru đang cùng Sako buồn chuyện.

-Đành vậy.- Sakura xoa huyết thái dương- Cần thận 1 chút. Tớ sẽ cho xe chạy song song với tàu Shinkansen, có việc gì thì thông báo cho tớ.

Rin gật đầu, thẳng tay đem Sako lôi lên đi. Nhìn đoàn tàu sắp chuyển bánh, có 1 cái gì đó đang dần lớn lên trong lòng Sakura. Phải đến tận khi Dạ tới, cô mới xoay người rời đi, hình ảnh tàu cao tốc Shinkansen in trong đôi mắt tím.

Tàu Shinkansen rời khỏi ga không lâu, xe của Sakura đã nhanh chóng bắt kịp, cùng tàu cao tốc chạy song song. Sakura nhú mày, đã vài tiếng trôi qua mà vẫn chưa có việc gì. Shun và Ruka đã cho người kiểm tra cẩn thận, cô nên an tâm mới phải. Lẽ nào là do cô suy nghĩ quá nhiều?

Còn đang chìm đắm trong thế giới của bản thân, 1 tiếng nổ lớn đúng lúc này vang lên. Sakura giật mình, thẳng lưng ngồi dậy, Dạ lập tức hạ trần xe xuống. Nhất thời, sắc mặt tất cả đồng thời chuyển thành trắng bệch. Tàu Shinkansen, lúc này đang chìm trong sự vây hãm của lửa đỏ hung tàn, sức nóng đem rèm cửa trang trí đốt thành tro, khói bụi, đất đá và mảnh thủy tinh vỡ bay tứ tung. Nếu không phải Dạ nhanh ta, có lẽ bọn cô đã bị vạ lây.

-Giữ bình tĩnh!- Sakura trầm giọng quát- Tàu Shinkansen được thiết kế đặc biệt, tạm thời sẽ chưa có việc gì! Dạ, đổi chỗ cho Shigeki!

Dạ nhảy khỏi xe, 1 đôi cánh lập tức xuất hiện trên lưng, Shigeki nhanh nhẹn nhận lấy volang, ngồi vào vị trí tài xế, điều chỉnh tốc độ và khoảng cách phù hợp.

-Đưa tôi theo!- Sakura hướng Dạ ra lệnh.

-Cái gì?- Nari kinh hãi ngẩng đầu.

- Cậu không thể đi!- Shigeki trầm giọng.

Sakura hoàn toàn không để ý tới lời nói 2 người, đôi tử đồng lạnh băng nhìn Dạ, trong giọng nói ẩn chứa hàn băng cùng sát khí:

-Đây là lệnh!

-Vâng!- Trong 1 thoáng, sự chần chừ hiện lên trong mắt Dạ, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay bế Sakura, lạnh lẽo nhìn về phía đoàn tàu- Xin tiểu thư cẩn thận.

Nari mím môi, 2 tay gắt gao nắm chặt, cố gắng kiềm chế bản thân. Cô không thể để cảm xúc cá nhân tri phối, có cô đi cùng sẽ chỉ làm vướng chân họ.

Shigeki liếc mắt, thu vào biểu tình của Nari.

-Bọn họ sẽ không sao.- Shigeki nhỏ giọng an ủi.

-Ừ.- Nari gật đầu, thu lại ánh mắt- Đuổi theo Mira thôi.

...

Càng tới gần tàu, hơi nóng tỏa ra càng thêm phần khủng khiếp. Mặc dù đã được thần khí bao bọc, song Sakura vẫn cảm nhận được sự dữ dội của ngọn lửa.

-Chúng ta chuẩn bị vào trong.- Dạ nhắc nhở, thần khí bao bọc cơ thể Sakura càng thêm nồng đậm. Bóng dáng cao gầy nhanh nhẹn vượt qua đám lửa, thông qua cửa tàu đã bị vụ nổ phá nát vào toa số 10.

-Shun, Ruka!- Chân vừa chạm đất, Sakura đã lên tiếng.

Ruka và Shun quay lại, qua ánh mắt hiểu được câu hỏi của Sakura. Ruka cười khò:

-Đừng hỏi tôi, chính tôi cũng đang không rõ đây.

-Sako và Rin đâu?

-Rin đi cùng Nokoru, còn Sako ở mấy toa cuối. Cô ấy muốn dùng thủ thuật dập lửa.

-E là không đơn giản vậy đâu.- Dạ nhận nhặt quan sát xung quanh- Lửa lớn như vậy mà không có lan sát các toa khác, hơn nữa chỉ quanh quẩn trong 6 toa cuối. Nếu không biết, chắc tôi còn tưởng đây là dấu đầu hồ đuôi đây chứ.

-Hừ, trước tiên cần xử lý chỗ này đã.- Shun lạnh lẽo híp mắt, gió tập trung trong lòng bàn tay cậu- Phong thuật: Phong chi vũ.- Đôi cánh bằng gió bao phủ cả toa tàu, chỉ 1 cái phất nhẹ đã mang đến sức gió khủng khiếp.

Đối với hành động của Shun, Ruka chỉ khẽ nhếch môi, cả người lơ lửng trên không trung, dưới sự chi phối của ánh sáng màu lục trên tay cậu, hoa lửa nhanh chóng nảy mầm, nở rộ cả toa tàu. Ngược lại với bọn họ, Sakura không hề động tay, chỉ lặng im đứng bên cạnh để Dạ xử lý hết thảy.

Trong đầu bọn họ, duy nhất chỉ có 1 suy nghĩ: “Có thể vô thanh vô thức làm nổ cả đoàn tàu trước mắt họ... Xem ra, các toa khác cũng không dễ dàng xử lý hết thảy rồi.”

...

Toa cuối

Sako sững sờ nhìn ngọn lửa đem thủy thuật của cô cắn nuốt, rất nhanh, toàn bộ nước cô mang theo đều đã cạn sạch. Mà ngọn lửa vẫn không hề yếu đi chút nào, ngược lại so với lúc trước còn mạnh hơn, tựa như đem thủy thuật chuyển hóa thành môi lửa.

-Đừng nói với mình đây là lửa do thần thuật tạo nên!- Sako nghiêng răng. Cô vốn không thể dập tắt loại lửa này.

Ngọn lửa hung mãnh lao về phía cô, còn đang ngây người, 1 bóng đen đã lao tới, ôm Sako lao thẳng sang toa phía trước. Sako tròn mắt nhìn Hydron, nhận được cái lắc đầu của cậu thì chỉ biết im lặng. Vốn không thuộc thập đại gia tộc, thủy thuật của cô bị vô hiệu hóa là điều dễ hiểu, nhưng thổ thuật của Hydron mà cũng..

-Cẩn thận!- Chưa để cô kịp hồi thần, Hydron đã lao tới, đẩy ngã Sako. Sako giật mình, chợt phát hiện ra vị trí mình vốn đang đứng đã cháy sém 1 mảnh.

-Không ổn rồi, ngọn lửa này biết tư nhắm vào thực thể có linh hồn.- Sako nghiêng răng

-Đành dùng hạ sách vậy.- Hydron nhắm mắt, đem quang mang màu nâu nắm giữ trong tay, hướng phía ngoài cửa toa giờ lên. Từ vị trí đó, 1 tảng đá lớn xuất hiện, lơ lửng ngay trên khớp nối 2 toa. Theo sự điều khiển của bàn tay cậu, tảng đá hướng thẳng khớp nối đập xuống, toa tàu mất phương hướng lăn trên đường ray. Hydron niệm 1 câu thần chú, 1 đạo quang ảnh lóe lên, mặt đất phía sau từ từ nứt toác ra, tạo thành khe vực khổng lồ nuốt trọn toàn bộ toa tàu đang cháy.

Nhìn cái hố đen ngòm như miệng 1 con quái vật từ từ khép lại, Sako mới thở phào nhẹ nhõm, vội nắm tay kéo Hydron đi tiếp.

-Không biết các toa kia thì sao. Bọn họ không dùng được hạ sách như chúng ta.- Hydron trầm giọng.

...- Sako không đáp lời, chỉ lặng lẽ cắn môi, nhưng trong đầu thầm xoay chuyển với hàng ngàn suy nghĩ.

...

Toa số 13

-Mau lên, mau rời khỏi đây đi!- Nhìn lửa đã bắt đầu lan vào trong toa, Rin tái mặt, vội túm lấy tây cô học sinh sợ đến không đi nổi ở bên cạnh- Nếu cô còn không mau đi thì chết chắc đấy!

-Bên kia.. lửa... rất lớn...- Cô gái sợ đến tái mặt, cố chấp bám lấy tay Rin. Nếu để ý kĩ thì có thể nhận ra gương mặt mộc mạc không son phấn này vài tháng trước chính là cô gái lóa loẹt từng chặn đường bọn Sakura- Đại tỷ... tôi...sợ...

-Thứ nhất, tôi không phải đại tỷ của cô. Thứ hai, cô làm ơn nhanh lên cho, tôi xin đảm bảo là tuyệt đối an toàn.- Rin không kiên nhẫn giật tay ra. Có trời mới biết cô đang khó chịu đến mức nào. Toàn bộ thủy thuật đều vô tác dụng, cô đành nghiêng răng dùng tới trang sách vừa mới mở khóa được không lâu: Địa ngục chi hỏa mới miễn cưỡng tạo được lối đi. Bất quá, thuật này thật sự rất tốn sức, cô không dám đảm bảo nó duy trì được lâu. Đợi đến lúc địa ngục chi hỏa hết tác dụng thì có an toàn hay không lại là 1 câu chuyện khác.

-Nokoru, làm ơn xử lý đi.- Rin uất nghẹn quay sang người này giờ chỉ im lặng đứng bên cạnh.

-Có 1 cách, nhưng mà hơi tốn sức.- Nokoru gãi ót, nhăn mặt.

-Cứ dùng đi!- Cô gắng sức duy trì địa ngục chi hỏa này giờ không được tính là tốn sức chắc? Và lại, lửa đã bao vây nói này rồi.

-Vậy cậu quay sang chỗ khác đi, cho tôi chút thời gian.- Nokoru gật đầu, chờ Rin quay về phía sau bắt đầu thực hiện 1 cái ẩn chú phức tạp, động tác rất nhanh đến mức chỉ nhìn thấy tàn ảnh, so với phế vật thiếu gia trong lời đồn của nhà Sammon chính là 1 trời 1 vực. Cuối cùng, ngón cái và ngón trỏ của 2 tay chạm vào nhau, tạo thành hình tứ giác hướng về phía cô gái- Quang thuật: Quang chi ảo ảnh

Ảo ảnh vốn có nguồn gốc từ ánh sáng, hay nói cách khác, ảo thuật và quang thuật có 1 mối liên hệ đặc biệt. Mặc dù ngày nay, ảo ảnh còn được tạo nên bởi nhiều thứ khác nhưng yếu tố từ quang thuật vẫn là nguyên thủy nhất. Lẽ hiển nhiên, Nokoru cũng biết tạo ảo ảnh, chỉ là so với Shigeki thì kém hơn rất nhiều, hơn nữa cũng chỉ quanh quẩn ở "điều quan trọng nhất" thôi.

Quả nhiên, sau khi ánh sáng trắng chói mắt lóe lên, cô gái trong toa sững sờ nhìn Nokoru, thấy cậu xoay bước không kim được vội vã chạy theo, vô thức rời khỏi toa tàu đang cháy.

Giải trừ ảo ảnh, Nokoru vội gọi Rin vẫn đang cố ngăn chặn ngọn lửa:

-Rin, qua đây mau! Chúng ta lập tạm kết giới đã!

-Biết!- Rin gật đầu, trước khi rời đi còn cẩn thận nhìn lại ngọn lửa bởi vì thuật của cô mà đứng yên. Dùng tới 2 lần 1 phép thuật cao cấp như vậy đã khiến thần lực của cô cạn sạch, ngay cả đi lại cũng rất khó khăn. Trong vài ngày mà bị cạn thần lực tới 2 lần, cô thật muốn đem kẻ đứng sau vụ việc băm thành nghìn mảnh.

-Cậu có mau lên không?- Nhìn thấy Rin hơi ngần ngại, Nokoru lớn tiếng gọi thêm lần nữa.

Rin vội thu lại ánh mắt, bước chân hướng về phía Nokoru. Nhưng, đúng vào thời điểm cô tới gần cánh cửa, vài tiếng nổ lớn liên tục vang lên, những thanh sắt đỏ sập xuống ngay trước mắt cô. Khuôn mặt Nokoru biến mất, thay vào đó là ngọn lửa đỏ hung hãn.

Trước khi lịm đi, giây phút ấy, chỉ có duy nhất 1 suy nghĩ thoáng qua tâm trí cô:

"Không phải lửa, mà là bom..."

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Người Đồng Đội Bị Bỏ Rơi

-Không phải lửa, mà là bom...

...

Cùng thời điểm ấy, hàng loạt biến hóa xảy ra trên tàu.

Toa số 13, trái với dự đoán, Takami gần như sắp “dọn dẹp” được ngọn lửa. Bất quá, thần lực trong cơ thể cậu vẫn không ngừng dao động, cùng sắc mặt tái nhợt kia cho thấy Takami đã sử dụng thứ không nên sử dụng.

Nhìn vào ngọn lửa còn sót lại tựa như đứa trẻ sợ hãi co rúm ở góc toa, cậu cười nhạt, thần lực vận khởi, thủy long hung mãnh lao tới. Khi thủy long lao vào góc tàu, vỡ tan ra, hóa thành nước loang lổ trên sàn.

-Thu lại!- Takami sắc mặt không tốt, vội đem nước thu vào trong 1 chiếc bình nhỏ. Nếu lúc này chịu khó để ý kỹ, sẽ nhận ra được loại nước trong lọ đặc sệt và mang màu xanh đậm hơn so với thứ nước bình thường.

Tiếng gót giày lộp cộp vang vọng trong toa, Takami sai bước tới góc tàu, trầm mặc nhìn vết cháy xém không rõ ràng. Cậu không nhìn nhầm, vào khoảnh khắc thủy long sắp chạm tới, ngọn lửa rõ ràng đã biến mất. Nhưng tại sao, và bằng cách nào?

Rốt cuộc chuyện quái gì đang diễn ra thế này?

...

Toa số 12, trước sự chứng kiến của Shun và Ruka, ngọn lửa đột ngột biến mất. Nếu không phải dấu vết của vụ cháy vẫn còn, hẳn bọn họ sẽ nghĩ tất cả là ảo giác.

Toa số 18, chỗ của Sako và Hydron, lửa biến mất...

Toa số 17...

Toa số 14...

Toa số 11...

Mới vài phút trước, ngọn lửa còn hung hăng cắn nuốt, vậy mà giờ lại như chưa từng xuất hiện...

Không phải là được dập tắt, mà như thể có ai đó đã đem toàn bộ đi...

Tất cả mọi người còn đang chưa hiểu nổi chuyện gì, thanh âm quen thuộc của Nokoru đã vang lên bên tai, trầm thấp và lạnh lùng đến phát run: “Toa số 16 vẫn đang cháy, Rin bị kẹt trong đó!”

...

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, cửa toa bị đẩy mạnh, Sakura vội vã bước vào, bắt gặp biểu tình khó coi của mọi người. Khi cần nói cũng biết, mấy nhân vật này là do thuộc hạ trong các đại gia tộc.

-Đến rồi à?- Shun nhàn nhạt nhìn thoáng qua cô, giọng nói mang theo âm trầm lạnh lẽo- Lửa không lan sang các toa khác, cũng không ảnh hưởng quá lớn tới toa tàu. Thứ duy nhất mà nó cần nuốt là... sự sống.

-Thuật của bọn tôi không có tác dụng, cậu thử xem...- Ruka còn chưa nói hết câu, Shun đã lạnh lùng cắt ngang:

-Vô ích thôi. Dạ không đủ mạnh...- Tầm mắt cậu lướt qua Sakura, kín đáo thu lại biểu tình của cô- Thần thuật ăn thông với tâm trí chủ nhân. Đối với thứ khiến chủ nhân của nó sợ hãi, thần thuật tuyệt không thể khắc chế.

Sakura cúi đầu, bàn tay mềm mại siết chặt, đầu móng tay đâm vào da thịt, máu đỏ từ trong kẽ tay cô rò xuống nền, 1 bàn tay đặt lên vai cô, Sakura ngẩng đầu, đối diện cùng huyết đồng lạnh băng và bình tĩnh của Dạ. Sakura cắn môi, dùng sự đau đớn ép buộc bản thân tỉnh táo, mà Dạ cũng không ép cô, hướng Shun và Ruka trao đổi:

-Có thể tiến vào trong đó không?

-Không thể. Ngọn lửa này khác với ban đầu, có sự bài xích thần thuật của chúng ta. Nếu dùng thần khí bao bọc cơ thể thì không tiến vào trong được, nhưng cứ như vậy đi vào thì còn chưa đến nơi đã thành than rồi.- Khi tầm mắt cậu và Sakura giao nhau, Shun cho cô 1 ánh mắt an tâm- Tôi đã đánh ngất Nokoru. Tên ngốc đó không làm liều được đâu.

Dạ tiếp tục quay lại vấn đề chính:

-Vậy tại sao Rin chưa chết? Cô ấy không có thần khí bảo hộ mà phải không?

Ruka nhìn sang toa tàu bốc cháy ở bên kia cánh cửa:

-Nó cố ý duy trì sinh mạng cho Rin, còn về lý do thì chắc không cần tôi nói.

-... Vậy... Có phương pháp nào không?

-Có chứ.- Ruka cười khò- Trên tàu có 1 người biết khổng chế lửa. Nhưng tên đó lại rất tùy hứng, nhất định sẽ không giúp đâu. Nếu cứ cố ép, không chừng tên đó còn làm lửa cháy to hơn.

Sakura im lặng nhìn mọi người bàn bạc, trông mắt tím vô hồn nhìn về phía toa tàu bên kia, 1 đoạn ký ức như song triều ập tới nhất thời khiến cô run rẩy. Nỗi bất an trong lòng ngày càng dâng lên, lần đầu tiên, cô có suy nghĩ muốn hành động dựa theo linh cảm.

Âm thanh điện thoại reo vang, đều đặn, nhịp nhàng theo 1 tiết tấu khô khan. Nó khá nhỏ so với âm thanh trong toa tàu nhưng vừa đủ để lọt vào tai cô.

Sakura tái mặt, khó khăn lắm mới ăn được nút nghe. Đầu dây bên kia là giọng Shigeki.

-Sakura, tớ đã bắt kịp tàu của Mira.- Không còn thái độ cợt nhả nữa, cô còn mơ hồ cảm nhận được thái độ nghiêm túc của Shigeki.

-Chuyện gì?- Âm thanh trong trẻo đáp lại. Đúng như Shigeki nghĩ, vẫn luôn vô cảm như vậy.

-Cậu... sẽ không muốn biết đâu.- Shigeki trầm giọng, ánh mắt lạnh lẽo hướng về phía đoàn tàu đang trở thành vật hiến tế cho lửa đỏ.

Lửa sáng bùng cả 1 góc trời, mang theo tàn bạo và khốc liệt thiêu đốt những sinh mạng ở bên trong. Ánh lửa rực rỡ phác lên từng đường nét trên khuôn mặt cậu, thấp lè tè tàn bạo ở sâu trong đôi mắt. Lần đầu tiên, sự tức giận bao trùm lên khuôn mặt cậu. Lần đầu tiên, Shigeki cảm thấy muốn giết người đến thế.

Sakura sững người, không thể nghe những gì Shigeki nói sau đó. Điện thoại của cô đã sớm nằm lẫn lóc trên sàn tàu, mà Dạ chỉ dám im lặng nhìn cô.

...

-Nari, chúng ta...- Shigeki nhỏ giọng, muốn nói gì đó với Nari. Nhưng rất nhanh, cậu cảm nhận được có điều bất thường. Cái cô gái vốn dĩ đứng cạnh cậu đã biến đâu mất tiêu.

-Shigeki, giúp tôi!- Âm thanh từ đoàn tàu đang bốc cháy ngùn ngụt, Shigeki vội dời tầm mắt, bắt gặp Nari ở đối diện. Trên vai Nari còn mang theo 1 người nữa.

-Còn đứng đó làm gì, mau giúp tôi đưa cậu ấy ra.- Nari gắt khế, cổ kiềm chế cảm giác đau đến muốn ngất đi. Không có thần thuật đúng là khổ sở thật, để bản thân bị thương thế này.

-Cậu điên à?- Shigeki vội chạy tới, nhận lấy Mira từ trên vai Nari, nhanh tay kéo cô rời khỏi chỗ đó.

-Tôi hoàn toàn bình thường.- Nari lạnh lùng nhìn cậu- Mira là 1 tình anh, để cậu ấy chết đồng nghĩa với hy sinh 1 nhân tài.

-Cậu...- Shigeki vô phương. Đúng là thuộc hạ của Sakura, lúc nào cũng có lý do hợp lý đối với hành động của mình.

-Còn 1 việc nữa...- Đặt Mira vào trong xe, Nari xoay người nhìn đoàn tàu, khe khẽ lên tiếng- Toàn bộ những người dân thường trong tàu... Không có lấy 1 ai sống sót. Cậu... để bọn họ ra đi thanh thản được không?

Nari vẫn nhớ, lúc cô chạy vào trong đó cứu Mira, cô thấy 1 người đàn ông trung niên cầm trên tay tấm ảnh vợ và đứa con trai, vẫn lầm bầm trong miệng cái tên của thằng bé. Cảm giác quặn thắt hiểm hoai xuất hiện trong cô. Nari hiểu, toàn bộ mọi chuyện đều do bọn cô gián tiếp gây ra. Nếu Mira không đi chuyến tàu đó, có lẽ người đàn ông ấy vẫn đang bình yên trở về với tổ ấm gia đình.

Shigeki lặng lẽ nhìn Nari. Cậu thở dài, 2 tay đưa lên, hướng về phía đoàn tàu. Ánh sáng xanh bao phủ những người ở bên trong.

Nằm trong toa tàu rực cháy, người đàn ông cảm nhận sức nóng của ngọn lửa đang từ từ gặm nhấm mình. Nhưng rồi đột nhiên, cảm giác đó được thay bằng xúc cảm lạnh lạnh. Ông gắng gượng mở mắt, thấy mình đứng giữa không gian mênh mông trắng xóa, trước mặt là vợ và đứa con trai. Rồi, ông nắm lấy tay họ, tiến về phương hướng vô định ở phía trước.

...

Ruka, Shun và Dạ hình như đã nói xong. Cả 3 hướng Sakura 1 ánh mắt bối rối. Lưỡng lự 1 chút, cuối cùng, Ruka đành phát tay, lệnh cho thuộc hạ của các đại tộc lui ra. Cả toa tàu rộng lớn chỉ còn mấy người bọn họ.

Sakura ngẩng đầu, đôi mắt màu tím bình thản lướt qua cả 3 người. Không cần họ nói, cô cũng biết bọn họ muốn làm gì.

-Xin lỗi...- Dạ nhỏ giọng, ánh mắt chưa từng rời khỏi cô.

Sakura dùng sự yên lặng đáp lại Dạ. Cô chỉ nhìn về 1 hướng, ánh mắt vô hồn trống trải, tựa như đang nhớ đến điều gì đó của quá khứ.

Shun tiến đến phía sau cô, đôi bàn tay to lớn với những vết chai do cầm kiếm lâu ngày tạo nên che đi tầm mắt cô. Cô nghe giọng cậu nhẹ nhàng mà lạnh băng vang lên bên tai:

-Đừng cố nhìn nữa...

Sakura không nói gì, chỉ cắn cắn cánh môi đến mức nó bật máu. Trong ký ức của cô, cũng đã từng có 1 lần như vậy, cũng đã từng có 1 người chìm vào trong biển lửa. Vậy mà cô, cả 2 lần đều chỉ có thể vô dụng đứng nhìn.

Cô hận ngọn lửa, nhưng hơn hết, cô hận chính bản thân cô.

Sakura không khóc, không nức nở, liệu cô có biết rằng chính sự lạnh lẽo trống trải của cô mới làm người ta cảm thấy chua xót nhất.

Dạ thu lại ánh mắt, xoay lưng nhìn toa số 16 trở thành vật hiển tế trong biển lửa, cố gắng kiềm chế cảm giác chua xót dưới đáy lòng, đối với bóng dáng mờ mịt ở bên trong hoàn toàn không lộ ra tia cảm xúc.

Rin, tôi xin lỗi, nhưng bảo vệ tiểu thư là trách nhiệm của tôi...

...

-Thật là tôi thất vọng a~~. Không ngờ cậu vô tình đến thế.

...

Trong khoảnh khắc, ngọn lửa bùng lên dữ dội, Rin nằm bên trong biển lửa, ôm lấy ngực trái, tìm cách khắc chế loại đau đến muốn chết đi này.

Ngọn lửa dường như bị ai đó khắc chế, bất ngờ cứng lại, rồi lại cố vùng vẫy tìm cách thoát ra.

...

-Coi như món quà nhỏ dành cho sự lý trí của cô vậy, Sakura Sammon...

...

Phản kháng vô ích, dưới sự áp chế của nguồn sức mạnh bí ẩn, ngọn lửa nhỏ dần rồi tắt hẳn...

Đồng thời, bóng người đứng đằng sau cánh cửa toa cũng nhẹ nhàng rời đi, mang theo nụ cười của kẻ xem kịch vui...

-Chúng ta sẽ sớm gặp thôi...

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Mỗi Người, Đều Có Ai Đó Là Bóng Tối...

00h30

Biệt thự cá nhân của Sakura Sammon

Trong màn đêm đen, căn biệt thự theo lối châu Âu cổ điển có vẻ cô đơn đến lạ lùng. Ngọn đèn ngày thường sáng lung linh đến thế, giờ đây lại gọi lên dáng vẻ hiu hắt buồn thương. Đáng lẽ như mọi ngày, ánh đèn phải sáng rực cả căn biệt thự, phải có tiếng Sako ngọt ngào làm nũng, phải có âm thanh Rin cầu nhàu vì bị làm phiền, phải nghe được Mira tham ăn giành miếng bánh, phải có giọng Nari lạnh băng hòa giải, phải có 2 bóng người ngồi uống trà trong vườn, ánh mắt dõi theo 4 cô gái...

Nhưng không.

Đáp lại những ngày ồn ào đó chỉ là 1 sự yên lặng tựa hồ không có sự sống.

1 bóng trắng lao đi vội vã như muốn xé rách tấm màn đen đang bao phủ đất trời, cuối cùng bị màn đêm nuốt chửng...

Lộp cộp...

Tiếng gót giày nện xuống sàn đá hoa cương, dư âm kéo dài, vang vọng.

Bóng áo trắng bước vội trên hành lang, mặt trăng tròn thấp thoáng sau đám mây, đến khi mây mù tan ra, ánh sáng bạc xuyên qua cửa kính khổng lồ chiếu vào hành lang, phác lên 1 nửa khuôn mặt xinh đẹp.

1 đường lên thẳng tầng 3, Sakura giương mắt nhìn cánh cửa gỗ đen tuyền trước mặt, cảm giác chua xót đánh úp vào trong lòng.

Cô không nhớ nổi mình đã bao lần đứng ở chỗ này, ngập ngừng muốn đưa tay mở cửa, nhưng rồi lại chột nhốt ra đằng sau nó chỉ là lớp bụi mù cùng những tháng ngày tươi đẹp của quá khứ, đánh thất vọng buông tay.

Nhiều năm trước, khi bọn cô bắt đầu thành lập The Hell, cũng là lúc cô hiểu được trách nhiệm của mình với nhà Sammon, cô đã tới sống tại chỗ này.

Nơi này không phải biệt thự của cô, cũng chẳng phải nhà riêng của ai hết.

Nó, là căn nhà của The Hell.

Đến tận bây giờ, Sakura vẫn nhớ như in lần đầu tiên bọn họ gặp nhau. Đó là 1 chiều đông buốt giá, tuyết trắng phủ kín khắp nơi.

Người đó đưa tới 6 người, 6 đứa trẻ, tuổi không khác cô là mấy và ngay cả ánh mắt cũng lạnh lẽo sắc bén như cô.

Bọn họ sống tại căn biệt thự này, cùng nhau tập luyện, cùng nhau thi hành nhiệm vụ, và cả cùng nhau chơi đùa.

Đã từng 1 khoảng thời gian, tầng 3 của tòa biệt thự luôn sáng ánh đèn. Cứ mỗi khi đêm về, bọn họ lại trút bỏ lớp vỏ bọc tàn khốc bên ngoài, trở về về ngây thơ của những đứa trẻ đúng với tuổi của họ.

Nhưng tất cả đều đã kết thúc kể từ khi người ấy ra đi.

The Hell không còn hội trưởng, thư ký cũng rời đi, bọn họ phải tự gánh vác tất cả. Cô và Satan lên nắm quyền hội trưởng, đáng tiếc là họ không thể sánh bằng với người đó. Họ không đủ tài năng để nắm giữ toàn hội. Rồi thời gian qua đi, thư ký mới cũng xuất hiện, mọi thứ bắt đầu đi vào quỹ đạo của nó.

Chỉ là, có nhiều điều vĩnh viễn chẳng bao giờ trở lại.

Chẳng hạn như, những ngày tháng vui đùa hồn nhiên của quá khứ...

Chẳng hạn như, tầng 3 sáng ánh đèn của ngày nào...

Chẳng hạn như, trái tim và cảm xúc của cô...

Bọn họ vẫn là 1 nhóm, vẫn sát cánh bên nhau, cùng nhau giải quyết mọi khó khăn, nhưng ngoài cô ra, bọn họ chưa từng trở lại nơi này.

Tầng 3, phòng phẫu thuật của Shigeki, phòng luyện súng của Satan, thư viện của Leviathan, phòng ăn đặc biệt của Beelzebub,... Những gì còn lại ở nơi này chỉ là lớp bụi phủ lên quá khứ.

Thu lại cảm xúc trong lòng, đôi mắt Sakura trở về vẻ vô cảm. Cô đẩy nhẹ cánh cửa, tiếp tục sải bước trên hành lang, tiếng bước chân như vang dội giữa không gian yên tĩnh.

Đi được nửa đường, cô đột ngột dừng lại, tầm mắt chuyển về phía bên trái. Cánh cửa nằm tận cùng lối rẽ nhỏ, thoát nhìn như lẩn vào bóng tối. Cô xoay người, chăm chú nhìn vào cánh cửa như chìm trong bóng đêm, chân chừ hồi lâu mới nâng gậy, muốn bước vào lối rẽ trước mắt.

-Đừng vào trong đó.- Giọng nói thanh thúy lạnh lùng vang lên sau lưng cô. Sakura quay đầu, chợt phát hiện Nari ngồi ở ngay phía sau.

Nari nghiêng đầu nhìn cô, lớp băng phủ trong đôi mắt đen lầy tịt hồ thoảng tan đi. Nari ngồi chụm 2 đầu gối, bộ kimono màu lam kéo dài đến gót chân, bàn tay được giấu trong ống tay áo, đặt nghiêm chỉnh trên đùi, tóc đen như thác trải trên mặt ghế. Vừa cao quý vừa truyền thống, đẹp đẽ hết như bộ kimono thêu hoa Nari mặc trên người.

Sakura bước đến chỗ Nari. Nari nở nụ cười với cô, mắt hạnh cong lên thành 2 vầng trăng khuyết, đẹp đẽ tựa như cơn gió xuân thổi tan lạnh lẽo của mùa đông băng giá:

-Cậu về rồi à?

Xúc cảm lạnh lạnh đột ngột truyền đến từ khuôn mặt, Nari mở mắt, kinh ngạc nhìn người đối diện. Đôi mắt Sakura trông trải vô hồn, cô ngồi trên nền đất, run run đưa tay xoa khuôn mặt Nari.

-Cậu không sao... May quá...

Đáy mắt Nari khẽ xao động, cuối cùng hóa thành nụ cười dịu dàng mềm mại. Nari rời khỏi ghế, quỳ trên nền đất, đưa tay nắm lấy tay Sakura.

-Tay của cậu... Tại sao... – Sakura run run bắt lấy tay Nari. Đôi bàn tay xinh đẹp mềm mại ấy nay quẩn 1 lớp băng trắng xóa đến ghê người.

Nụ cười trên mặt Nari chẳng hề thay đổi, nhưng bàn tay hơi khẽ run đã bán đứng suy nghĩ của Nari. Nếu có thể, Nari thật muốn giấu biệt đôi tay này đi, làm nó tránh xa khỏi tầm mắt của Sakura.

-Không sao, là tớ tự nguyện.- Nari nhẹ nhàng ôm lấy Sakura.

-Tớ đã không giữ vững lời hứa, đã không bảo vệ được các cậu.- Giọng Sakura đều đều vô cảm, nhưng dường như có chút khác lạ so với ngày thường.

-Không sao, bọn tớ cũng không còn là trẻ con nữa. Bọn tớ ở đây là để giúp đỡ cậu kia mà.

-Tớ đã định bỏ rơi Rin...

-Là do quá khứ ám ảnh cậu thôi.

-Tớ không khóc, không khóc, vĩnh viễn cũng không...- Sakura thê lương lặp lại, giống như phủ nhận mà lại như thừa nhận. Mặc dù vậy, đôi mắt cô vẫn mở to, trong đó chỉ có 1 mảnh trống rỗng vô cảm.

-Ừm, tớ biết mà.- Nari nhẹ giọng trả lời, hàng mi dài cụp xuống, che đi đôi mắt như nước mùa thu.

Ngoài kia, gió bắt đầu nổi lên, mưa như trút xuống mặt đất, trĩu nặng cả lá cây xanh mượt. Cửa sổ mở toang, nước mưa theo gió đi vào hành lang, thấm đẫm khuôn mặt Sakura.

Là ông trời đang khóc thay cô sao?

...

Tiếng sấm nổ ầm ầm vang vọng bầu trời đen kịt. Giữa những âm thanh của tiếng sấm và tiếng mưa cùng với biết bao loài sinh vật khác, ánh chớp lóe lên tựa như muốn xé tan bầu trời, đem hành lang chia thành 2 nửa sáng tối.

Nari đứng trong màn đêm..

Còn Sakura đứng giữa khoảng không trắng sáng của ánh chớp.

Nari là bóng tối, còn Sakura là ánh sáng. Bóng tối không đủ tư cách để tồn tại, chỉ có thể lặng lẽ tồn lên ánh sáng, cũng giống như Nari đối với Sakura, hay Sakura đối với Nokoru...

Mỗi người, đều có 1 ai đó là bóng tối và 1 ai đó là ánh sáng...

Cứ như vậy cho đến hết những người tồn tại trên thế giới này...

Đó, là 1 vòng tròn vô tận...

...

Cửa phòng phẫu thuật hơi hé mở, cậu thanh niên có mái tóc óng vàng nhanh nhẹn lách mình, cẩn thận tránh gây ra tiếng động. Shigeki rón rén đi về phía trước. MIRA đã qua cơn nguy kịch, cậu muốn thông báo tin này cho Nari, tất nhiên là bằng 1 cách thật bất ngờ.

Lúc ló đầu ra, đập vào mắt là hình ảnh Nari và Sakura. Shigeki cắn môi, cảm giác có cái gì đó cào xé lòng mình, khiến cậu muốn lao tới, hung hăng tách 2 người ra, cho dù đó có là bạn tốt kiêm cấp trên của cậu đi chăng nữa.

-Đủ rồi, đừng tiến lên nữa!- Giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai Shigeki. Vai cậu bị 1 bàn tay từ phía sau giữ lại, lực đạo vừa phải để cậu không bị thương nhưng cũng khiến Shigeki không di chuyển được.

Chẳng cần quay đầu, Shigeki cũng biết là ai.

-Cậu không cảm thấy khó chịu sao...- Mắt hoa đào nhẹ nhàng lướt qua... Dạ?

Dạ tiến đến sát bức tường, thu vào trong huyết đồng cảnh tượng kia, đáy mắt xẹt qua tia cảm xúc không rõ ràng.

-Có những việc chỉ tôi làm được mà Nari không làm được. Mà ngược lại, cũng có nhiều việc Nari làm được nhưng tôi thì không.

Shigeki cười lạnh:

-Đừng nói như thể cậu sẵn sàng hy sinh hạnh phúc của mình vì Lucifer như vậy. Trên thực tế, cậu là loại người thế nào hẳn chính cậu cũng biết.

Dạ xoay người, tầm mắt chuyển đến trên mặt Shigeki, bình thần đi đến bên cạnh cậu:

-Có cần tôi nhắc cho cậu nhớ, cậu chỉ là 1 con cờ không hoàn hảo do người đó tạo ra không?- Giọng nói lạnh lùng mang theo nồng đậm châm chọc.

Sắc mặt Shigeki chuyển từ tái xanh sang trắng bệch, những ngón tay siết mạnh đâm vào da thịt. Mà Dạ, chỉ khẽ hừ lạnh 1 tiếng, thần nhiên lướt qua cậu rồi cuối cùng lẫn vào bóng đêm.

Lặng lẽ nhắm mắt, Shigeki có thể cảm nhận giọng nói của Dạ còn văng vẳng bên tai:

-Tôi và cậu, chúng ta đều chỉ là thứ công cụ, nhưng tôi không đến mức thảm hại như cậu. Trước khi nói tôi, cậu hãy lo cho số phận mình đi.

Bàn tay nhẹ chạm vào ngực phải, cảm nhận tiết tấu ổn định của trái tim, Shigeki bỗng cảm thấy khoang miệng đắng ngắt.

Đối với người đó, cậu vừa biết ơn lại vừa căm hận. Biết ơn vì đã cho cậu cơ hội được sống chứ không cần là đứa bé chết yểu ngay lúc mới sinh. Mà căm hận là bởi người đó đã gieo thứ hạt giống ấy vào trong người cậu. Tại sao, tại sao người đó đã chết lâu như vậy mà hạt giống ấy vẫn chưa hề biến mất, ngày qua ngày ám ảnh cậu tựa như 1 lời nguyền, khiến cho cậu ngay cả thứ hèn kém nhất cũng chẳng sánh bằng...

Đôi khi, Shigeki thật hận sức mạnh của mình. Nó được tạo nên từ chính hạt giống ở trong người cậu, thứ cậu muốn ruồng bỏ nhất.

Cậu thích Nari, có lẽ còn hơn thế, nhưng cậu lấy tư cách gì mà theo đuổi cô ấy, thậm chí là ở bên?

Chỉ là, cậu không thể kiểm soát được thứ tình cảm này, dù cho thứ cảm giác ấy hành hạ cậu mỗi ngày.

Càng đến gần, nó càng hành hạ cậu, khiến cậu ghê tởm chính bản thân, khiến cậu muốn rạch trái tim mình, lấy hạt giống ấy ra.

Tình yêu, chính là thứ reo rắc bi kịch...

Rồi xong, thi khảo sát đầu năm VÔ CÙNG TỆ HẠI!!!!

Dự là điểm rất kém==

Chắc sẽ không được dùng máy thường xuyên nữa =^=

1 tháng 2 chương có bị ăn đập không nhủ?????

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ánh Tà Dương

1h sáng

Biệt thực cá nhân của Sakura Sammon.

Thư phòng, không khí yên tĩnh đến khó thở. Sakura chống cằm, lặng lẽ nhắm mắt nghỉ ngơi, đối với loại không khí này hoàn toàn miễn dịch. Hydron và Takami đã quá quen thuộc với sự lạnh lùng của Shun và Sakura, thức thối ở 1 bên làm tượng đá. Duy chỉ có Ruka đáng thương đang chuẩn bị đi báo cáo với gia tộc thì nhận được cuộc điện thoại kêu đến đây, giờ lại bị kẹt giữa 2 tầng băng này khiến cậu ngọt thờ muốn chết.

-Này 2 người!- Ruka ho khan, coi như không thấy 2 ánh mắt lạnh lẽo cùng hướng tới. Hừ, cậu cũng không quá rảnh rồi để ngồi đây cả đêm đâu nhé!- Tại sao chúng ta lại ở đây?

Sakura mở mắt, lạnh lùng đảo qua ai đó đang nhả uống trà ở đối diện:

-Câu đó để tôi nói mới đúng! Mấy cậu tự ý xuất hiện ở nhà tôi mà.- Chỉnh lại tư thế ngồi, cô bắt chéo chân, hai tay ôm lấy đầu gối- Tiện đây nói luôn, tôi đồng ý lời đề nghị liên minh.

-A ~.- Ruka nhướn mày, Được rồi, coi như lần này tôi đây cũng không vô ích.

Đặt tách trà xuống bàn, Shun bình thản nhìn vào mắt Sakura:

-Nếu đã là liên minh thì nên chia sẻ những điều mình biết chứ nhỉ?

Ngay lập tức, căn phòng lại chờ vè vè im lặng, Shun, Ruka, Hydron và Takami đều đem ánh mắt tập trung lên người cô. Sắc mặt Sakura trầm xuống, hừ, quả nhiên là đánh hơi rất nhanh! Y như chó vậy!

Qua hồi lâu, thu lại tính toán trong lòng, Sakura nâng mâu đối diện cùng bọn họ:

-Hy vọng xứng với cái giá tôi bỏ ra!

Shun nhàn nhạt nhìn cô, ngược lại, Ruka chỉ cười cười coi như đáp lại. Hydron và Takami vẫn như cũ, hoàn thành trách nhiệm của nhân vật phụ trong phòng.

Sakura đưa tay lấy chiếc chuông đặt trên bàn. Đó là 1 chiếc chuông bằng bạc thiết kế dựa trên hình dáng hoa linh lan, dùng 2 bàn tay liền có thể bao bọc, những đường vân tinh xảo mềm mại gợi lên vẻ thanh thoát và tao nhã.

Tiếng chuông bạc trong trẻo ngân vang. Chưa đến nửa phút sau, Dạ đã đẩy cửa bước vào, đem khay lót nhung đỏ trên tay đặt xuống bàn.

-Đây là?- Shun hứng thú quan sát viên đá hình giọt nước màu lam đặt giữa lớp nhung.

-Có thể gọi nó là “Giọt lệ ký ức”. Nó là 1 trong những thần thuật của Mira, có thể lưu trữ ký ức. Trong quá trình đưa Mira về đây, Fujisagi bạn tôi đã phát hiện nó nằm trong tay cô ấy.

-Dù có hy sinh vẫn muốn để lại thông tin. Cậu giáo dục thuộc hạ rất tốt đây.- Shun nghiêng đầu nhìn cô, lời nói ra có chút châm chọc nhưng đồng thời có cả tán thưởng.

Lạnh lùng quăng cho cậu ta 1 cái trừng mắt, Sakura phát tay. Dạ đứng phía sau cô lập tức tiến lên, đem viên đá đập nát.

Hào quang chói mắt bao phủ cả căn phòng, không gian xung quanh cũng đồng thời thay đổi. 6 người bọn họ đứng trong 1 toa tàu đang cháy.

-Đây là...- Ruka nhíu mày- Ký ức của toa tàu này sao?

Không có âm thanh đáp lại câu hỏi của cậu. Những người còn lại cẩn thận dò xét xung quanh, dường như đang dự đoán về chuyện gì sắp xảy ra.

Có tiếng bước chân truyền đến. Takami quay đầu, dễ dàng bắt gặp dáng người quen thuộc của Mira.

Mira vội vã chạy tới, căng thẳng và bối rối hiện lên trên khuôn mặt yêu nghiệt. Ngồi xuống cạnh 1 trong số các hành khách, Mira cẩn thận dò xét mạch đập.

-Chết tiệt!- Đấm mạnh xuống sàn, Mira nghiêng răng- Sao lại có thể xảy ra việc này chứ?! Mình hoàn toàn không cảm nhận được gì!

Cánh môi anh đào bị nghiền mạnh đến mức bật máu. Mira khó khăn bình ổn tâm tình, vội niệm chú, viên ngọc màu lam hiện lên, lơ lửng giữa không trung, bắt đầu hút lấy thứ ánh sáng cam nhạt kỳ quái tạo ra từ trong không khí. Cô (Mira) cẩn thận đem viên đá giấu trong góc khuất, sau đó mới đứng lên.

Thân hình mảnh khảnh lập tức cứng lại.

Lọt vào mắt Mira là 1 tiểu loli mặc tây phục cầu kì, ước chừng khoảng 7, 8 tuổi, đôi mắt tiểu loli ấy mờ to, chăm chú nhìn cô.

Sắc mặt Mira trầm xuống, thần lực tập trung ở trong tay hướng đứa bé đánh tới. Tiếng nổ lớn vang lên, khói bốc nghi ngút che đi thân ảnh đứa bé. Chờ đến lúc khói tan hết, tiểu loli ấy vẫn bình thản đứng đó, ngay cả cọng tóc cũng không thay đổi.

-Chị à...- Tiểu loli nghiêng đầu, tươi cười quý dị- Sao chị lại vô cớ tấn công em thế?

Mira khẽ rung mình, cảm nhận được loại áp lực chưa từng có đè nặng lên vai, giống như người đối diện với cô không phải con người mà là 1 yêu ma mới từ địa ngục xuất hiện. Cảm giác sợ hãi lan đến từng khớp xương, làm dấy lên trong lòng Mira loại cảm giác muốn bỏ trốn. Nhưng không! Những bài huấn luyện đã ăn sâu vào máu cô cùng lòng tự tôn không cho phép Mira làm vậy. Dù cho đôi chân đã run đến mức ngã quỵ, Mira vẫn gắng gượng đứng đó, ngón tay bám mạnh vào lòng bàn tay, dùng đau đớn ép buộc bản thân tỉnh táo.

Đứng ở 1 bên, 6 người Sakura cũng khẽ nhú mày. Dù chỉ là gọi lại kí ức nhưng áp lực từ cô bé kia, bọn họ vẫn cảm nhận được.

Đứa bé mím môi, đôi mắt long lanh chỉ chực ứa lệ:

-Chị, chị thật đáng sợ!- Nói đến đây, cánh môi đứa bé lại cong lên, quý dị nhìn Mira- Đối với những người làm em sợ, em thích nhất là khiến họ nổ tung!

Thân hình Mira cứng đờ, còn chưa kịp phản ứng đã cảm giác sau lưng có 2 cổ sát khí nồng đậm. Mira kinh hãi quay đầu lại, cái gì cũng không thấy, chỉ nghe được tiếng nổ lớn vang vọng, ngay sau đó, cả người Mira ngã quỵ xuống sàn, máu thấm đẫm cả lưng áo.

Nếu lúc này bỏ lớp áo ngoài kia ra, có lẽ sẽ thấy thịt trên lưng Mira đã nát bét.

Đứa bé chậm chậm tiến tới, bàn tay đặt lên đầu Mira, ánh sáng dần hiện ra trong lòng bàn tay nhỏ bé.

-Đủ rồi đấy! Ngươi hành động lộ liễu quá!

Giọng nói vô cảm vang lên, tiểu loli quay đầu, không vui nhìn người phụ nữ mới xuất hiện trong toa.

-Gì chứ? Đẳng nào cô ta chả chết!

-Ngươi nghĩ giữa 1 đôn tử thi chết cháy có 1 cái xác bị nổ đầu là bình thường chắc? Mau đi thôi, trước khi có ai đó xuất hiện!- Người phụ nữ mặc bộ kimono, mạng che phủ lên nửa dưới khuôn mặt, đôi tay mềm mại không xương che ô.

Tiểu loli không vui, hình như còn muốn nói cái gì đó, bất quá lúc thấy người phụ nữ kia khẽ nheo mắt, sát khí lan tỏa thì cũng đành cấn cấn cánh môi, uất ức rời đi.

Lúc 2 bóng người biến mất khỏi toa tàu như chưa từng hiện diện, thân hình Mira khẽ động đậy. Gắng gượng ngẩng đầu lên, khuôn mặt thường ngày chỉ có tươi cười tà mị kia giờ không che dấu nổi vẻ thảm hại. Máu tiếp tục loang ra, dính chặt lên áo, loại đau đớn khủng khiếp truyền đến từ lưng áo. Mira cắn chặt môi, lưng cô chắc hẳn đã mất cả miếng thịt. Nếu không nhờ những huấn luyện khủng khiếp của Sakura và những gì Mira đã trải qua, có lẽ...

-A, đáng ghét, chỉ còn chút nữa thôi...

Đôi tay run run hướng về viên đá vẫn không ngừng tỏa sáng...

-Sắp được rồi mà. Ký ức đã sắp thu thập đủ...

Đôi mắt màu cam tuyệt vọng cùng bi thương nhìn viên đá. Cuối cùng, khi biết bản thân sắp không cầm cự được nữa, môi anh đào mới run rẩy khẽ gọi:

-Lại đây...

Viên đá tuân theo mệnh lệnh, chậm rãi hướng tới chỗ Mira. Đôi bàn tay run run nắm lấy viên đá, giữ nó thật chặt trong tay. Trong đôi mắt tuyệt vọng le lói chút ánh sáng.

-Làm ơn... Ngươi phải an toàn...

Đôi mắt màu cam, đẹp như bầu trời lúc hoàng hôn, nhưng cũng u ám giống như vậy. Cái khoảnh khắc đôi mắt ấy lặng lẽ đóng lại, Takami bỗng cảm giác có gì đó nhói lên.

Mira đã từng nói với cậu, màu tóc và mắt cô ấy đều là màu của ánh tà dương. Mà tà dương, vĩnh viễn không thể sánh bằng bình minh...

Lúc đó cậu không hiểu, còn bây giờ đã hiểu được rồi.

Tà dương là thứ đóng lại 1 ngày dài, lặng lẽ và bi thương, là thời khắc mọi sinh vật rời đi, chỉ còn lại loài săn đêm tàn bạo...

Đó, là màu của bi thương...

Từ trong kẽ ngón tay Mira, ánh sáng màu lam vẫn mơ hồ le lói. Rồi đột ngột, khung cảnh xung quanh như bức tranh màu bị nước mưa thấm ướt, khung cảnh tan ra và dần chảy về 1 hướng, để lại màu trắng xóa lạnh lẽo. Màu trắng ấy cứ càng lúc càng mờ dần, chỉ chốc lát sau, những giả sách khổng lồ trong thư phòng lại hiện ra trước mắt họ.

Sakura thả mình xuống ghế, mệt mỏi xoa mi tâm:

-Thật đáng nguyên rủa! Mira là 1 trong những người xuất sắc nhất...

Shun cũng nhú mồm:

-Thực lực rất đáng sợ. Hơn nữa người phụ nữ mặc kimono đó có vẻ còn mạnh hơn.

-Rất hiếm khi gặp được người không bỏ chạy trước kẻ mạnh hơn mình.- Ruka cũng ngồi xuống sofa- Mira quả thực rất dũng cảm khi hành động như vậy, đáng tiếc, chênh lệch thực lực quá lớn, từ dũng cảm đã hóa thành liều mạng rồi...

-Không được tính là liều mạng đâu!- Takami cắt ngang- Lúc đó dù chạy hay không cũng chẳng thoát nổi, chỉ bằng dùng toàn lực chiến đấu, cùng lắm là cá chết lưới rách.- Dùng 1 hơi nói xong, Takami bỗng có loại xúc động muốn đập đầu vào tường. Trời ạ, tại sao cậu lại nói giúp cho con nhỏ ân tộc kia chứ!!!!

Hàng loạt ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh tập trung trên người cậu. Takami thoáng đỏ mặt, lùi, lùi rồi lại lùi, cuối cùng chạy biến ra khỏi phòng.

Shun đen mặt:

-Hydron, đi tóm cậu ta dùm.

Hydron nở nụ cười ngọt ngào, rất nhanh đã biến mất khỏi phòng. Shun và Ruka quay sang nhìn Sakura, mà Sakura chỉ nhún vai, quay sang Dạ.

-Muốn nói gì không?

Dạ ngập ngừng:

-Đưa bé và cả người phụ nữ đó... Em đều đã gặp qua, còn đấu với họ nữa.

-Và?- Sakura nhướn mày.

-Em nhớ đã giết bọn họ ở khách sạn tại Kyoto, nhưng bằng cách nào đó mà bọn họ đã sống lại, thậm chí còn mạnh hơn trước.

-Sống lại... Mạnh hơn?- Ruka xoa cằm, nhú mồm suy nghĩ. Mà mấy lời này của cậu ta lại làm Dạ nảy ra 1 suy nghĩ.

-Tiểu thư, nghe giống như là...

-Im lặng!- Sakura quát. Cảm nhận được ánh mắt của Shun và Ruka, cô xoay đầu, lạnh lùng nhìn bọn họ- Các cậu muốn biết, nhưng thứ lỗi, tôi không nói được. Còn nữa, trường hợp mà Dạ định nhắc tới không thể xảy ra đâu! Người duy nhất biết cách sử dụng đã qua đời, thuật này bị phong ấn lại và đã cấm nhắc tới trong Thần tộc.-Nói tới đây, cô hướng Dạ ra lệnh- Tiễn khách!

Dạ cúi đầu, vội mở cửa phòng, hướng Shun và Ruka làm dấu "Mời".

Shun chau mày nhìn cô:

-Còn thông tin của bọn tôi...

-Đề mai bàn!- Sakura không kiên nhẫn cắt ngang. Lúc cả Ruka và Shun đều đã ra khỏi phòng, còn tiện tay kéo cửa lại.

-Này!- Trước khi cửa phòng đóng hẳn, thông qua khe cửa hẹp, Sakura bỗng cất tiếng gọi. Shun nhìn thấy trong đôi mắt cô lóe lên tia sáng lạnh- Nếu các cậu thật sự muốn, tôi có thể cho các cậu gợi ý. Trong Thần tộc, Thập đại gia tộc, Trung gian gia tộc và Ân tộc luôn giữ khoảng cách và còn bất đồng quan điểm, nhưng duy chỉ có 1 điều mà bọn họ đã ngầm thỏa thuận...- Giọng nói của cô nhỏ lại- Đã từng có 1 cuộc nghiên cứu đặc biệt để tìm cách gia tăng sức mạnh cho các hậu duệ thần tộc, nhưng kết quả nhận được thì luôn bị che giấu. Nó được gọi là... cây ghép hạt giống tội lỗi.

Lời vừa dứt, cửa thư phòng đã bị đóng cái sầm.

Nhìn cánh cửa gỗ lạnh lẽo trước mắt, Shun lắc đầu ngán ngẫm, đành cùng với Ruka theo Dạ đi ra ngoài.

Mà Dạ, ở trong ý niệm vẫn nghe được giọng nói đều đều vô cảm kia ra lệnh...

"Kiểm tra lại toàn bộ!"

Dạo này cứ hắt xì liên tục. Thành thật khai báo đi, có phải độc giả nào gọi mị là heo lười không???

Mị không phải heo lười, mị chỉ là con mèo lười mà thôi. Nghiêm cấm gọi tác giả là heo dưới mọi hình thức nhé :v

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hình Phạt Khốc Liệt

Đứng lặng người sau cánh cửa gỗ, Sakura nhắm mắt, chờ đợi tiếng bước chân dần xa. Chiếc chuông bạc trong tay cô lần nữa kêu vang, trong trẻo thanh thúy nhưng âm thanh lại khác hẳn khi nãy.

Vẫn như cũ, chưa đến nửa phút, cửa thư phòng lại được đẩy ra, nhưng người bước vào lần này là Sako.

Đôi mắt to tròn của Sako long lanh nhìn người ngồi sau bàn làm việc, cánh môi cô bé vẽ nên nụ cười ngọt ngào:

-Sakura nee-san!

Sakura gật đầu xem như đáp lại, mà Sako cũng chẳng có chút bất mãn nào với việc đó, vừa đóng cửa phòng vừa toét miệng cười.

Cửa thư phòng đóng lại, kết giới cũng tự động được kích hoạt, đem không gian trong phòng ngăn cách với thế giới bên ngoài.

-Sakura nee-san, chị gọi em có việc gì thế ạ?

-Sako...- Sakura chống 2 tay trước mặt, lạnh lùng mở miệng- Em nghĩ thế nào về Hydron Edward?

-Hydron?- Sako nhún mày như đang suy nghĩ- Rất đáng yêu, y như 1 con cún khiến em muốn bắt nạt, thích ăn đồ ngọt, phản ứng lạnh lẽo lúc gặp nguy hiểm, ngoài ra còn là 1 tên phúc hắc nữa.

-Vậy...- Hàng ra dài hạ xuống- Em và cậu ta rất hợp nhau đấy.

Nụ cười của Sako cứng lại trên mặt, Sako bỗng cảm giác mình chẳng thể nào cười nổi nữa. Cô (Sako) không phải không hiểu ý định của Sakura.

-Tại sao?- Cô bé nhỏ giọng.

-Cậu ta là thiếu chủ nhà Edward, rất nhiều bí mật quan trọng của gia tộc này cậu ta nắm trong tay. Còn có, thể lực sau lưng Shun Kazumi...

-Em không hỏi việc này!- Sako hét lên- Chị muốn em trở thành bạn gái của cậu ta sao?

Sakura lặng lẽ nhìn Sako, ánh mắt lạnh băng vô cảm. Sako bỗng cảm thấy có cái gì mắc nghẹn ở cổ, vô thức nhớ lại lần ở bar Lucy vài tháng trước.

-Chị từng... hy vọng Hydron sẽ thành công, rồi cả an ủi em... Là... ý chỉ việc này sao?

Sakura nghiêng đầu, đôi môi anh đào mềm mại thốt ra những điều tàn nhẫn:

-Em mong muốn điều gì chứ?

1 cổ chua xót trào lên tận cổ họng. Sako cắn chặt môi, cô gắng ngăn dòng nước mắt đang chực trào ra.

-Sakura nee-san, chị không phải loại người như vậy! Chị không bao giờ sử dụng đồng đội theo cách này, càng không tàn nhẫn vô tình đến vậy! Chị rất thích cười, rất nghịch ngợm và chỉ khi cần thiết mới lộ ra sự tàn nhẫn đó... Không phải sao?- 3 chữ cuối nói rất khê, dường như chỉ là lời tự an ủi bản thân.

-Cười?- Sakura nhún mày, chăm chọc nhìn Sako- Em muốn chị cười sao?

Sako hoảng hốt ngẩng đầu, đồng tử bất chợt co lại. Người ngồi trước mặt cô khẽ nghiêng đầu, mái tóc đỏ tươi xõa trên vai, trải xuống mặt bàn. Đôi mắt tím biếc cong lên dịu dàng, cánh môi mềm mại nở rộ nụ cười tuyệt mỹ. Ánh chớp ngoài trời bỗng lóe lên, chiếu rọi khuôn mặt tinh xảo của cô, 1 vẻ đẹp tuyệt mỹ nhưng tràn ngập mùi vị của máu tươi khiến người ta run rẩy, vẻ đẹp của đóa Mạn Châu Sa nở rộ trên đường hoàng tuyến.

Sako lùi lại, đến tận khi lưng cô bé chạm tới cánh cửa thì ngã khụy xuống, ngồi chết nèn sừng trên nền đất lạnh.

Đôi mắt Sako mở to nhìn Sakura đang tiến lại gần.

-Không phải, không phải... Không phải nụ cười giả tạo này...- Nói đến đây, Sako nhin không được khóc nấc lên- Cái gì cũng không phải! Sakura nee-san, em không cần chị như thế! Cứ như ngày trước không phải tốt sao? Chúng ta vẫn là bạn...

-Sako!- Sakura, ngồi xuống đối diện, không kiên nhẫn ngắt lời, mơ hồ có thể thấy bị thương đan xen với tàn nhẫn trong đáy mắt cô- Em nghĩ chúng ta có thể quay lại như trước sao? Hay em nghĩ em vẫn còn là bạn bè của chị?

1 câu hỏi, tựa như lưỡi dao cứa nát lòng Sako. Đúng vậy, còn sao? Từ 5 năm trước, khi người đó ra đi, khi toàn bộ sự thật bị phanh phui trước mặt Sakura nee-san, chẳng phải mối quan hệ giữa bọn họ đã thay đổi rồi sao?

Sakura là kẻ chơi cờ, từng đường đi nước bước đều được toan tính cẩn thận, hy sinh quân này sẽ có quân khác thay thế. Cứ như vậy, cho đến hết đời...

Còn Sako, cũng giống như Nari, Rin, Mira hay Dạ, chỉ là 1 quân cờ được người chơi phát hiện ra và đem về từ trong bãi phế thải, suy cho cùng cũng chỉ như hàng trăm hàng ngàn quân cờ khác mà thôi. Ngày mai, quân cờ ấy ra sao đều phụ thuộc hết vào người chơi.

Gắng gượng lau khô nước mắt, Sako run run nhìn Sakura:

-Em sẽ tiếp nhận nhiệm vụ!

-Đã trễ rồi!- Sakura đứng lên, cười nhạt- Em chưa bao giờ chất vấn chị về nhiệm vụ như hôm nay. Thừa nhận đi, Sako! Là em không thể chấp nhận cách chị sử dụng em hay không thể chấp nhận cách chị sử dụng em đối với Hydron?

Bắt gặp tia bối rối trong mắt Sako, cô lạnh lùng nói tiếp:

-Không khó để điều tra thông tin nhà Sakira lúc ở đảo Maldives. Em có dám thề trước chị rằng em chưa bao giờ quý mến cậu ta hơn 1 người bạn? Em không đủ khả năng tiếp nhận nhiệm vụ này. Sako, em đang dần trở nên vô dụng!

Sako cúi đầu, cái gì cũng chẳng thể thốt ra, duy chỉ có 2 bờ vai vẫn không ngừng run rẩy.

Sakura nhắm mắt, âm thanh lạnh lẽo vang lên:

-Cứ hận chị nếu như em muốn, nhưng chị tuyệt đối không cần quân cờ có cảm xúc.

Sako đang mở cửa phòng, nghe được những lời này của cô thì bỗng quay đầu lại, đôi mắt xanh lam ánh lên sự thê lương tội độ.

-Em sẽ không hận chị, vĩnh viễn không! Trái tim chị đã quá đau đớn rồi...

Sakura, những vết sẹo chẳng chịt trong trái tim chị có bao nhiêu, em vĩnh viễn cũng chẳng đếm nổi? Em không phải không nhớ, 2 năm về trước, chị từ 1 cô bé nghịch ngợm trở thành ác ma như thế nào. Chỉ trong 1 ngày 1 đêm, chị từ đại tiểu thư danh giá bỗng mất tất cả. Người con trai chị yêu, bạn thân thừa ấu thơ đều bỏ chị mà đi, những tình cảm không chân thật từ mọi người xung quanh đều vỡ nát, gia tộc bộc lộ âm mưu toan tính, mà chị, thì ra trước nay chỉ là con rối bị thao túng. Rồi bọn họ ném chị sang Anh, nói là quản lý chi nhánh nhưng thực chất là cản trở chị phát triển thế lực. Con hùng ung ngày nào nay đã bị bẻ gãy đôi cánh.

Quá nhiều người quay lưng với chị, quá nhiều nỗi đau buộc chị phải thâm độc để tồn tại. Chị sợ thứ gọi là tình cảm bởi càng gắn bó bao nhiêu thì khi mất đi càng đau khổ bấy nhiêu.

Em không muốn hận chị, vì em không muốn rạch lên trái tim chị vết thương nào nữa.

Chị coi em là quân cờ cũng được, sử dụng em thế nào cũng được. Mạng em là do chị cứu, mọi thứ em có lúc này cũng là do chị đem đến. Nếu không thể hoàn thành trách nhiệm của mình, em còn đủ tư cách đứng tại đây nữa sao?

Cửa phòng đóng lại trước mắt Sakura, trả cho không gian đáng về yên tĩnh vốn có.

Sakura mệt mỏi gục xuống bàn, cô cảm giác khoang miệng đắng nghét, theo thói quen đặt tay lên ngực.

Tìm cô vẫn đập...

Nó vẫn sống! Dù cho có bao nhiêu lần đau đến rỉ máu đi chăng nữa, nó vẫn sống!

Cô hận nhất là âm thanh này. Bình ổn, trầm tĩnh, chưa từng có chút xao động, tựa như ngoài duy trì sự sống ra thì nó và cô chẳng còn mối liên hệ nào nữa.

-Thật đáng kinh tởm!

Móng tay cách 1 lớp áo sơ mi ra sức cào xé tường như đang tìm cách lấy trái tim trong lồng ngực ra, muốn quăng nó đi, để cô không bao giờ phải nghe thứ âm thanh này nữa.

Những vết hồng hiện lên, tựa như đào hoa nở rộ trên làn da trắng nõn.

Đầu óc cô bắt đầu hỗn loạn, tâm trí cũng không còn thanh tỉnh nữa. Tim cô đau muốn nổ tung nhưng nhịp đập vẫn thản nhiên như cũ.

Lại nữa, hạt giống “Kiêu ngạo” trong cơ thể cô lại hỗn loạn rồi.

“Đúng là không nên có cảm xúc.” Gương mặt đầm đìa mồ hôi, Sakura nhếch môi cười nhạt.

Có lẽ, vì thời điểm hạt giống hỗn loạn là khi Sakura yếu nhất, cũng có thể vì tâm trí bị hỗn loạn, hay bởi 1 lý do nào khác, Sakura chẳng hay biết phía bên kia cánh cửa, Sako đang lấy tay bịt miệng chính mình, ngăn không cho âm thanh nức nở trào ra.

Nước mắt Sako tựa như những viên pha lê lặng lẽ rơi.

...

Tầng 3 của tòa biệt thự, Shigeki xoa huyết thái dương, mệt mỏi thả mình xuống ghế sofa. Nhìn đến Nari thiếp đi bên đầu giường, tay quần băng trắng nắm lấy tay Mira, cậu khe khẽ thở dài. Nari lạnh lùng nhưng không loại bỏ được hoàn toàn thứ mang tên cảm xúc, còn Sakura đã thật sự hóa thành ác ma rồi.

Tiếng gõ cửa vang lên trong không gian yên tĩnh. Shigeki nhắm mắt, chậm rãi mở miệng:

- Vào đi!

Có âm thanh cửa gỗ kéo kẹt. không cần nhìn, cậu cũng thừa biết là ai.

- Bọn họ sao rồi? - Giọng nói lạnh nhạt của Sakura truyền đến.

- Rất tệ! - Shigeki mím môi - Mira bị thương nặng nhất, thịt trên lưng cháy cả mảng lớn. mắt cũng bị phỏng, mất máu trầm trọng. May mà có thần thuật và hạt giống duy trì sự sống. Toàn thân Rin phỏng nặng, đặc biệt là khuôn mặt nhưng nhờ kẻ gây ra trận hỏa hoạn cố ý duy trì sự sống cho Rin, hơn nữa còn được cứu kịp thời nên không gây nguy hiểm tới tính mạng. Nari coi như đỡ nhất nhưng vết phỏng trên tay cũng khiến cậu ấy phải nghỉ ngơi 1 thời gian.

- Ừm... - Sakura dời tầm mắt về phía 2 chiếc giường trong phòng. Cô tiến lại gần, đem Nari đặt lên giường - Tớ phải về nhà Sammon một lát...

Shigeki vội bật dậy. mở to mắt như không tin nổi những điều Sakura vừa nói.

- Cậu về chỗ đó? Để làm gì? Bộ cậu muốn chịu hình phạt sao?

Bước chân Sakura hướng về phía cửa. Âm thanh không chứa đựng cảm xúc truyền vào tai cậu.

- Đúng là bọn họ đã bỏ rơi tớ, cơ mà trên danh nghĩa thì tớ vẫn là đại tiểu thư gia tộc Sammon. Lần này trở về gia tộc để báo cáo, chẳng phải cơ hội để bọn họ cho tớ nếm mùi trừng phạt sao?

- Bọn họ lúc không cần thì đuổi cậu sang Anh, lúc cần lại lôi cậu về. Cậu muốn sống thế này mãi sao? Rõ ràng vô cùng căm ghét, hà có gì cậu cứ phải ép mình như vậy? Cậu có thể rời khỏi gia tộc Sammon, The Hell không phải chỉ xây dựng cho vui!

- Shigeki, cậu cho rằng tớ chưa từng nghĩ đến việc này sao? Nhưng tớ hỏi cậu, nếu bây giờ gia tộc Sammon muốn tiêu diệt tớ, chỉ bằng vào thế lực của The Hell và địa vị các cậu trong thập đại gia tộc, có khác gì con kiến trước bão táp cuồng phong? Vậy nên... thà rằng cam chịu ảm đạm, đợi đến khi tất cả các cậu đều đạt được ước muốn của mình, lúc đó tớ rời đi cũng chưa muộn.

Shigeki nhìn chăm chăm vào bóng lưng phía trước. Sakura, cậu đang suy nghĩ cho bọn tớ hay sợ công sức bao nhiêu năm đổ bể?

- Giá như người đó còn ở đây... - Cậu hạ mi mắt, buồn bã mở miệng.

Trong chớp mắt, thân hình Sakura bỗng cứng lại.

- Trên thế giới này không có chỗ cho “giá như”. Người đó đã chết, từ, rất, lâu, rồi... Cậu đã hiểu chưa? - Sakura quay đầu nhìn Shigeki.

-... - Shigeki cắn môi, lảng tránh ánh mắt của Sakura. Hồi lâu sau, cậu mới ngáp ngừng mở miệng - Còn 1 chuyện nữa, lúc đưa đến đây, đồng tử của Rin và Mira đều... - Cậu chỉ vào mắt - Tớ đã khôi phục như cũ cho 2 cậu ấy, nhưng...

Đôi mắt Sakura sụp xuống, cô hiểu Shigeki muốn nói gì.

- Đem toàn bộ gương và bất cứ thứ gì phản chiếu được cách xa 2 cậu ấy. Cho đến lúc khuôn mặt Rin và Mira hoàn toàn bình phục, tuyệt đối không được cho các cậu ấy nhìn thấy mặt mình.

- Được rồi! - Shigeki gật đầu, tầm mắt đảo qua cửa sổ - Mới tầm 5 giờ sáng, vẫn còn sớm quá. - Cậu vẫn không muốn để bạn mình trở lại nơi tàn nhẫn đó.

Bàn tay đặt lên khung cửa bất ngờ siết chặt khiến các đốt ngón tay, Sakura nhếch môi:

-Sớm? E rằng cả đêm qua bọn họ chỉ chờ tới đến ấy chứ!

Trong 1 thoáng, Shigeki nghĩ mình đã thấy nét mặt bị thương của Sakura, nhưng khi cậu nhìn lại, chỉ có nòng đậm châm chọc trên khuôn mặt cô.

...

Biệt thự gia tộc Sammon.

Chiếc Maybach 62S chậm rãi tiến đến cổng chính. Bảo vệ theo thói quen lập tức tiến tới bao vây chiếc xe.

-Xin lỗi! Yêu cầu xuống xe!- 1 trong số họ tiến lại gần, gương mặt người bảo vệ khá trẻ nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ không tầm thường.

Cửa xe hạ xuống, Dạ ngồi trên ghế tài xế, vẻ mặt lạnh lẽo khiến người khác phải rùng mình.

-Tôi đưa đại tiểu thư đến,...- Dạ trầm giọng, không vui nói... Saoi-sama.

Saoi Sammon, cựu cận thân của Spectra Sammon, hiện tại là đội trưởng đội hộ vệ của Sammon đại tộc. Ông ta không có quan hệ trực tiếp với đại tộc nhưng được mang họ Sammon nhờ những thành tựu lớn lao của mình. Bộ dáng nho nhã lịch sự này, không thể nghi ngờ, Saoi là 1 kẻ mang huyết thống của thống của thân.

-...- Saoi gật đầu, đối với những người ở đằng sau phát tay. Trước khi rời đi, đôi mắt ẩn sau cặp kính gọng đen như vô tình lướt qua người ngồi phía sau.

Xe chậm rãi tiến vào khuôn viên nhà Sammon. Dọc đường đi, mọi người đều phải nghiêng mình cúi chào, ngay cả các trưởng lão cũng phải dừng cước bộ. Tất cả, đối với vị ngồi trong xe kia đều là vừa kính vừa sợ.

Xe dừng lại trước cổng khu vực cấm. Bước ra ngoài, Sakura đã thấy Saoi đứng chờ. Rõ ràng mới vài phút trước còn ở cổng vào cách nơi này rất xa, hơn nữa còn không có đến 1 giọt mồ hôi...

Dạ thoáng nhìn qua rồi lại cụp mắt xuống, trong lòng cảm giác không vui về gì.

Saoi cúi nửa người, làm cái dấu hiệu “Mời!”.

-Dạ, em ở lại đây!- Sakura quay sang Dạ dặn dò, sau đó xoay người, bước chân theo Saoi.

Đi đến tòa nhà nằm sâu trong khu vực cấm, Saoi dừng lại, hướng Sakura cúi đầu. Sakura chẳng buồn để ý tới hắn, tiếp tục đi thẳng vào trong.

Chờ bóng lưng Sakura khuất hẳn, Saoi mới xoay người, không tiếng động rời đi.

...

“Susanoo”, tòa nhà nằm thụt mình trong 1 góc vườn hoa, vẻ đẹp hoàn mỹ của khung cảnh xung quanh không thể lẫn át vẻ âm u chết chóc, hương hoa thơm ngát chẳng ngăn nổi mùi máu tươi. Lấy tên vị thần Susanoo, chỉ cần liếc thoáng qua cũng đủ để hiểu ý nghĩa của tòa nhà: Đừng làm điều gì đại dột, bởi thứ các ngươi mất sẽ không chỉ đơn thuần là ánh sáng Mặt Trời thôi đâu.

Sakura đứng trong căn phòng tối om, ánh sáng mờ hồ từ ngọn lửa treo lơ lửng trên bốn bức tường phác lên khuôn mặt cô nét âm u lạnh lẽo. Những người mặc áo choàng đen đứng xung quanh phòng, thân hình cao lớn như hòa làm 1 với bóng đêm.

Tầm mắt Sakura đảo qua bọn họ rồi lại chuyển về trên người phụ nữ lười biếng ngồi trên ghế quý phi. Tachibana Arusa, người đã họa lên lịch sử thần tộc 1 nét mực đậm, người mở ra lịch sử cường đại của gia tộc Arusa và cũng là người kết thúc nó. Đẹp như hoa Mạn Châu Sa, yêu dị tựa đóa anh túc, xuất chúng hơn cả đàn ông, 12 tuổi tiếp nhận vị trí trưởng tộc, đem gia tộc Arusa lên đỉnh cao, thậm chí, đã từng có 1 đoạn thời gian, toàn bộ các gia tộc trong tam giới tranh đấu vì bà. Mọi ngôn từ trên thế gian đều không diễn tả nổi người phụ nữ này.

Đáng tiếc, suy cho cùng vẫn chỉ là phụ nữ, vẫn không cách nào đứng vững trước “tình yêu”.

Đón nhận ánh mắt sắc bén của Sakura, Spectra Sammon bình thản cười cười. Một đôi mắt xanh như ngọc thạch nhìn thấu mọi dối trá ồn ào, như đem bản thân cách xa khỏi bụi trần gian. Nhớ năm đó, một đêm lộng xác, vị thiếu gia yếu đuối của Sammon đại tộc bỗng đứng trên đỉnh cao, từ kẻ bị điều khiển trở thành kẻ điều khiển hết thảy. Biết lấy dịu dàng làm mặt nạ, trong nhu hòa lại ẩn chứa sát khí diêm lệ... Ông là người dịu dàng nhất nhưng cũng tàn bạo nhất, chân thật nhất nhưng cũng dối trá nhất, vô tình nhất nhưng cũng si tình nhất.

Có lẽ, muộn đời sau Tachibana vẫn chẳng thể nào biết được, tại sao bà lại bị người đàn ông này cướp mất trái tim.

Thu lại ánh mắt, Sakura nửa quỳ trên nền đất. Một nửa gương mặt cô chìm trong bóng tối, ngược chiều ánh sáng cho nên nhìn không rõ, chỉ có đôi mắt màu tím rõ rệt khác thường ánh lên tia sáng rét lạnh.

Thân hình mềm mại của Tachibana khẽ động, lười biếng chỉnh lại tư thế. Sườn xám đen nhánh bao bọc cơ thể, lộ ra cặp đùi trắng nõn mê hồn, mái tóc

đen gọn sóng trái dài trên ghế...

-Con có gì muốn giải thích không?- Cánh môi người phụ nữ kéo lên thành độ cong hoàn mỹ.

Sakura âm thầm chiêm ngưỡng. Ngay từ đầu đã muốn ra đòn cảnh cáo thì cần gì phải dài dòng?

-Lần này để xảy ra chuyện là lỗi của con, con không còn gì để nói!- Cô cúi đầu.

-Haha...- Tiếng cười trầm thấp nhẹ nhàng truyền tới- Sakura, đứng lên đi.

-Nhìn vào mắt mẹ!- Tachibana hải lòng nhìn đôi mắt tím vô cảm hướng về phía mình. Trong khoảng khắc, nụ cười trên mặt bà bỗng trở nên yêu dị khác thường.

Cường đại uy áp từ trong đôi mắt tím bắn ra, như đem mọi sự sống trong căn phòng bức tử.

Sakura rung mình, bước chân lùi lại phía sau, dù chỉ là nửa bước nhưng cũng khiến Tachibana lộ ra chút hải lòng.

Nhận ra hàng động của mình, Sakura lập tức đứng thẳng, phượng mâu sắc lạnh nhìn thẳng người trước mặt.

Không phải Tachibana mà là người đứng sau lưng bà, Spectra Sammon.

Người đàn ông mà đứng ra cô phải cung kính gọi là “cha”, người mà cô mỗi khi gặp mặt vẫn cười nói vui vẻ.

Nhưng chỉ có bọn họ mới hiểu, cái mối quan hệ cha-con này lạnh bạc tới nhường nào.

Sakura hận người đàn ông này đến thấu xương. Cô nhớ mẹ mình của ngày trước, nhớ người mẹ lạnh lùng tàn nhẫn nhưng luôn lặng thầm yêu thương cô, nhớ bàn tay ấm áp luôn xoa đầu cô và nụ cười chân thật khi cô đạt được thành tựu.

Vậy mà, chính ông ta đã cướp đi mẹ!

Tình yêu của Spectra Sammon ấm áp như ánh thái dương, nhưng cũng đồng thời đầy ích kỷ độc chiếm. Ông ta không muốn trong trái tim Tachibana chưa đựng thêm bất cứ ai, dù cho đó là đứa con ruột thịt của mình.

Tình yêu của Spectra khiến Tachibana trở thành con rối vô cảm. Ông giam hãm Tachibana vào trong đó, khiến cả thế giới quay lưng lại với bà, khiến Tachibana vĩnh viễn chỉ có thể phụ thuộc vào ông.

Hùng ung ngày nào đã bị bẻ gãy đôi cánh, bị giam cầm trong chiếc lồng son, để rồi cuối cùng ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay của người đàn ông này.

-Sakura, con đang nghĩ gì mà tỏ ra sát khí vậy?- Tachibana đứng dậy, để cho Spectra chỉnh trang lại sườn xám trên người bà. Sakura vội thu lại suy nghĩ, cảnh giác nhìn người phụ nữ đang chậm rãi tới gần.

Đột ngột, người phụ nữ trước mặt bỗng lao nhanh về phía cô. Sakura cứng đờ, đôi mắt mở to, 1 cỗ khí thế như đao sắc chém trong không gian...

Tachibana nhẹ nhàng di động, bóng dáng màu đen như cánh bướm mềm mại. Dường như, Sakura có thể thấy cánh môi bà mấp máy mấy chữ đầy châm chọc...

“Chậm quá!”

...

Dạ ngẩng đầu, vầng thái dương đã vượt qua đường chân trời, đem ánh sáng đến cho vạn vật thế gian. Ấy vậy mà vào lúc này, cảm giác rung mình như sóng triều đột ngột đánh vào đại não. Dạ nhắm mắt, bất an đi đi lại lại, chỉ thiếu chút nữa xông vào bên trong, làm rõ thứ dự cảm chẳng lành vừa mới xuất hiện.

-Xem ra cô rất lo lắng cho đại tiểu thư nhỉ?

Dạ ngẩng đầu nhìn người mới vừa xuất hiện:

-Saoi-sama!

-Vài năm không gặp, cô không còn là đứa bé yếu ớt năm nào nữa.- Đôi mắt thâm thúy của Saoi quan sát biểu cảm trên khuôn mặt Dạ- Trong 3 đứa trẻ năm đó được đem về, chỉ có mình cô là tồn tại được...

Dạ mím môi, hai mắt dính chặt xuống nền đất. 1 cơn gió thoảng qua, Dạ nghiêng người về phía sau, 2 chân vẫn trụ vững trên nền đất, hoàn hảo tránh được cú đâm của Saoi.

-Ha!- Saoi bật cười- Trò giỏi hơn thầy, Dạ, cô thật sự đã tiến bộ rất nhiều, hơn nữa...- Đôi mắt ý vị sâu xa nhìn Dạ-... cũng khác trước rất nhiều.

Thấy Dạ không trả lời, Saoi chỉ nhún vai, thản nhiên tiếp tục độc thoại:

-Năm đó, lúc cô được đem về Sammon đại tộc, tôi là người tự tay huấn luyện cô. Vốn muốn đem cô đào tạo thành cận thân xuất sắc nối nghiệp tôi sau này... Chắc, giả mà cô không có lòng trung thành với đại tiểu thư lớn như vậy...

-Saoi-sama, tôi không có ý muốn xúc phạm ngài, nhưng chính ngài hồi thiếu niên cũng 1 lòng đi theo đường gia thất thôi.

-Tôi có lòng tin vào Spectra.- Đấy mắt Saoi lóe lên tia kính trọng khi nhắc đến người đàn ông đó.

-Tôi cũng có lòng tin vào tiểu thư của mình!- Dạ quả quyết đáp lại.

Saoi ngạc nhiên nhìn Dạ. Không gian xung quanh bỗng trầm xuống, ánh nắng buổi sớm dát lên 2 con người tuyệt mỹ lớp ánh sáng dịu nhẹ. Tiếng chim hót rả rích trong vườn, trong trẻo như tiếng suối.

Qua hồi lâu, tiếng cười vang lên, như văng vẳng trong không trung, khiến mấy chú chim nhỏ giật mình tung cánh bay.

-Tôi sẽ chẳng bao giờ hiểu được niềm tin của cô.

...

Bàn tay thon dài mảnh khảnh đặt trên chiếc cổ trắng nõn, mà 1 cánh tay còn lại đặt trên cổ tay trắng tuyết, động tác nhẹ nhàng thật giống đang đùa giỡn.

Tiếng xương kêu răng rắc vọng trong không gian tối tăm. Đường như thích thú với âm thanh này, bàn tay kia lại gia tăng thêm lực đạo, siết mạnh tới mức những đốt ngón tay trắng bệch.

Cả người Sakura bị 1 tay Tachibana nhắc lên không trung, máu và tóc bết lại với nhau, đùn lại trên sàn nhà.

Sakura nhắm mắt, cô có thể nghe được âm thanh từng khớp xương trên cơ thể mình kêu rên, cảm giác đau đớn thiêu đốt lý trí cô, khiến cô nửa mê nửa tỉnh.

Mặc dù vậy, tuyệt nhiên không 1 tiếng kêu nào thoát ra.

Đối với biểu cảm quật cường của cô con gái, Tachibana như bị kích thích, bàn tay từ từ tăng thêm sức lực.

“Rắc rắc” Tiếng vỡ vụn lần nữa vang lên. Đi kèm theo đó là tiếng cười khanh khách tàn nhẫn.

Cảm giác chua xót thoáng qua đáy lòng Sakura, rất nhanh rồi vụt tắt.

-Được rồi, Tachibana. Em còn đùa nữa là con sẽ chết đó.- Giọng nói trầm ấm vang lên, kèm theo đó là 1 bàn tay rắn chắc cẩn thận ôm lấy Tachibana. Tachibana ngẩng đầu nhìn chồng, hơi nhíu mày, nhưng dưới vẻ mặt ôn hòa của Spectra cũng rất nhanh buông tay.

Sakura ngã xuống nền đất, vô lực tựa vào tường thờ dốc.

-Jinn, tới đây chờ cho Sakura đi!- Tachibana hướng góc tối ra lệnh. 1 người mặc áo choàng đen chậm rãi đi ra, ước chừng cao hơn Sakura một cái đầu, trên nền áo đen ánh lên hoa văn chỉ đỏ đẹp đẽ.

Người đó quỳ 1 chân trước mặt Sakura, bàn tay nắm lấy cổ tay cô. Có vết chai do luyện võ nhưng không dày lắm cho thấy chủ nhân đôi bàn tay này luyện võ chưa quá 20 năm, ước chừng tuổi tác cũng không chênh lệch Sakura là bao.

Sakura hừ lạnh, giật tay mình khỏi người lạ mặt, gắng gượng đứng lên. Thấy vậy, Tachibana nhẹ giọng:

-Đừng cố quá, vết thương rất nặng đấy.- Bộ dáng thật giống như mẹ lo lắng cho con gái, hoàn toàn chẳng có chút gì của người gây ra mọi chuyện.

Sakura lẳng lặng nhìn Tachibana và Spectra đứng cạnh nhau, thật lâu sau, khi cảm giác chân mình không còn run rẩy nữa, Sakura mới cúi đầu:

-Nếu không còn gì nữa thì con xin phép.- Giọng điệu lạnh lùng nhưng thoáng chút mềm nhẹ, nghe thật giống cô con gái của 1 gia đình bình thường đang tạm biệt cha mẹ.

Chiếc mặt nạ hoàn mỹ bao bọc tâm hồn, giả và thật trộn lẫn với nhau.

Âm điệu bình thản như vậy, hà có gì nghe thật thê lương?

Từng bước lững thững đi ra khỏi tòa nhà, Sakura vẫn kiêu ngạo thẳng lưng, giống như mọi thứ vừa mới xảy ra chỉ là ảo ảnh đáng sợ.

Bóng dáng cao gầy đổ lên nền đất, gọi lên xúc cảm lạnh lẽo tựa mũi tên bắn vào trong tim.

Cảnh tượng ấy lọt vào trong mắt Dạ, đôi huyết đồng lóe lên nhàn nhạt bi thương. Dạ vội vã tiến tới, cẩn thận nhìn Sakura:

- Tiểu thư...

Thân hình Sakura lung lay ngã vào lòng Dạ. Dạ đỡ lấy, hốt hoảng nhìn cô:

- Tiểu thư!

- Không sao, đừng làm âm lên như vậy.- Sakura thở dốc, nét châm biếm nặng nề hiện trên khuôn mặt.

- Cái gì mà không sao chứ!- Dạ nhìn vết máu loang lổ trên người cô, tức giận trầm giọng- Đều nói hồ đồ không ăn thịt con, sao bọn họ có thể...

- Đủ rồi!- Sakura cắt ngang- Em có mang theo áo choàng không?

Dạ cẩn thận để Sakura đứng vững trên nền đất rồi mới bước trở lại chiếc Maybach, từ trong xe lấy ra 1 cái áo khoác đen dài đến chân. Cẩn thận khoác lên người Sakura, áo choàng đã che hết mọi vết thương trên cơ thể cô.

- Em có mang theo ít bột hoa anh đào.- Dạ lấy ra 1 chiếc bình sứ màu hồng nhạt đưa cho Sakura.

- Không cần, trên đường đi chị đã xử lý rồi.- Sakura khoát tay- Mau đi nhanh trước khi có kẻ phiền phức tìm tới.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Sakura lạnh lùng nhìn kẻ đang lê thân mình ục ịch đi tới. Cái bụng đầy mỡ không biết chưa bao nhiêu tham lam đồ kị, đôi mắt híp hèn mọn đáng khinh bỉ, ông ta dường như 1 con heo giữa bầy thiên nga xinh đẹp của nhà Sammon. Bộ mặt xấu xí và hơn nữa chẳng có mái tóc đỏ tuyệt mỹ, nói ông ta là 1 phần của tộc Sammon thật giống như sĩ nhục gia tộc này.

Người đàn ông mập mạp cánh môi như 2 cái lạp xưởng dính trên mặt, khiêu khích nhìn Sakura:

- Cháu gái, sao lâu rồi cháu không về nhà? Ồ, cháu bị thương à? Anh chị cũng thật là, sao lại nặng tay với cháu như vậy?

Dạ dành cho người đàn ông đang làm nhảm đến mức nước bọt tung tóe 1 ánh mắt coi thường. Gia tộc nào cũng có nỗi nhục của riêng mình, dĩ nhiên, thân tộc như nhà Sammon cũng không ngoại lệ.

Trong gia tộc Sammon, người sở hữu thần lực hầu hết đều là con cái do các phu nhân sinh ra, mỗi 1 người đều phải trải qua lựa chọn khắt khe để duy trì dòng máu của thần tộc. Tuy nhiên, đàn ông có tiền thì lúc nào cũng thích “cửa lạ”, có vài ba đứa con ngoài giá thú cũng chẳng xa lạ gì. Rồi những đứa trẻ ấy lại sinh ra những đứa con riêng khác, lâu dần, dòng máu của Sammon đại tộc cũng phai mờ.

Những đứa trẻ do tình nhân sinh ra đều được thu nhận vào nhà Sammon nhưng phần lớn đều không có năng lực gì đặc biệt. Còn đối với gia tộc coi trọng lợi ích như nhà Sammon, chỉ cần có thể mang chút thành quả cho gia tộc thì đều có thể ở lại.

Sakura không bài xích với những người chú, bác chẳng có quan hệ thân thích này. Đối với bọn họ, cô luôn có sự kính trọng nhất định, và tất nhiên cũng có rất nhiều kẻ dù có là con riêng hay không thì cô cũng chỉ nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ.

Người đàn ông trước mặt này chính là ví dụ điển hình nhất!

Sakura khinh thường nói chuyện với ông ta, liếc mắt ra hiệu cho Dạ. Dạ hiểu ý, lập tức tiến lên chặn đường.

- Này, cậu* đang làm gì vậy? Sao cậu dám cản tôi? Cậu nghĩ mình là ai hả?

Dạ hừ lạnh, tránh móng vuốt heo muốn đẩy mình ra.

- Xin hãy giữ lễ độ. Thân phận của ngài ở dưới đại tiểu thư.

- Cậu... cậu...- Người đàn ông hung tợn chỉ vào Dạ. Dạ im lặng, biểu cảm lạnh tanh chưa từng thay đổi.

Sakura ở bên cạnh, lạnh nhạt quan sát.

- Nee-san! Ủa, có chuyện gì vậy?- 1 giọng nói vang lên phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

Sakura ngẩng đầu, thu vào trong mắt nụ cười của Nokoru. Là chị em song sinh, cô và Nokoru có rất nhiều điểm chung, nhưng dường như khuôn mặt của thằng bé mang theo nhiều nét của “cha” hơn, nhất là cánh môi lúc nào cũng cong lên thành tươi cười ấm áp.

Đôi lúc, Sakura cũng cảm thấy phiền lòng vì chuyện này.

- Nee-san, sao chị về nhà mà không tới thăm em?

Sakura dịu giọng:

- Chị sợ phá giấc ngủ của em, em lại cho rằng chị “muốn chết”.

-Em còn lâu mới là vậy!- Nokoru tình nghịch lễ lười- Nee-san, chị thù dai quá đấy!

Ném cho cậu em song sinh 1 cái tròng mắt, Sakura quay sang Dạ, nhỏ giọng phân phó vài chuyện. Lúc Sakura không để ý, Nokoru quay sang người đàn ông mập mập kia, nụ cười yếu ớt thay bằng âm u lạnh lẽo.

Cậu mập máy môi tạo thành khẩu ngữ: “Sao còn chưa xéo đi?”

Người đàn ông rung mình sợ hãi, thân hình mập ú ngã ngửa trên đất, sau đó cuống cuồng cong đuôi bỏ chạy. Tia ghét bỏ thoáng hiện trên mặt Nokoru.

-Ông ta đâu rồi?- Lúc Sakura quay sang, chỉ có 1 mình Nokoru ở bên cạnh.

-Chú bảo có việc nên phải đi gấp.- Như nhớ ra việc gì, cậu cúi đầu, nhỏ giọng- Nee-san, em xin lỗi... Nếu lúc đó em và Rin...

Nhẹ cán cánh môi, Sakura im lặng, bàn tay dừng lại trên mái tóc màu đỏ của Nokoru. Thay vì xoa đầu, Sakura thẳng tay cốc 1 cái:

-Ngu ngốc, em không cần suy nghĩ nhiều như vậy! Lần này chẳng phải lỗi tại ai cả!

Đáy mắt Sakura thoáng xuất hiện tia yêu thương, mà Nokoru cũng phát hiện ra việc này, lặng im xoa cục u trên đầu. Nhưng nếu nhìn sâu qua lớp vỏ bọc cảm xúc ấy, có lẽ Nokoru sẽ nhận ra, tận cùng đôi mắt cô là rất nhiều cảm xúc đan xen.

Tiếc rằng, Nokoru chỉ là 1 tiểu hồ ly nên vẫn chưa thể phát hiện ra điều đó.

*Ở đây, con heo mập đó không biết Dạ là nữ.

Mọi người, bốn tác giả đã đội mồ sống dậy, có ai nhớ tác giả hông????!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Xúc động chết mắt, có 1 độc giả inbox cho tác giả nè!!! Cảm ơn bạn rất rất rất... (lược bỏ n từ "rất") nhiều!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Các độc giả thân yêu, mọi ý kiến, bình luận, nhận xét, chửi rủa,... đều gửi hết cho tác giả đi =)))

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bị Đè Ra Bôi Thuốc

Về đến nhà, Sakura tùy tiện khử trùng, sau đó mặc đồng phục thêm áo khoác tối màu rồi lập tức tới học viện. Dạ đề nghị để Shigeki xem qua, cô chỉ lạnh nhạt lắc đầu:

-Khỏi. Lại làm phiền bọn họ lo lắng.

Dạ biết “bọn họ” ở đây chính là The Hell.

Lúc đi qua phòng ăn, bắt gặp đĩa bánh ngọt trên bàn, Sakura hơi ngần người:

-Sako đâu?

-Cậu ấy đi trước rồi ạ.

Cô “Ừm” một tiếng xem như đáp lời, ngón tay trắng nõn cầm chiếc đĩa bên cạnh, vị kém đáng đáng như tan ra nơi đầu lưỡi.

Tiếng thở dài rất khẽ vang lên.

-Dạ, bao giờ Sako mới nhớ được chị ghét đồ ngọt? = =

-... ㄹ

...

Đường phố Tokyo buổi sớm phồn hoa và náo nhiệt. Dòng người tấp nập trên đường cái, ai ai cũng bận rộn với cuộc sống của riêng mình, bắt đầu nhịp sống nhàm chán lặp đi lặp lại của bản thân.

Sakura lặng im ngồi sau xe, đôi mắt tím trầm xuống, âm đạm không chút ánh sáng nhìn dòng người, mà Dạ ở phía trước coi như không thấy.

Hoặc nói đúng hơn, đã quen rồi.

Vốn chẳng phải như vậy sao? Ánh sáng trong mắt Sakura Sammon đã mất đi từ lâu rồi. Có chăng, chỉ là thứ sự sống giả tạo cô thường nguy trang với thế giới xung quanh.

Nếu cô không phải Sakura Sammon, có lẽ cô sẽ rất hạnh phúc.

Chỉ đáng tiếc, cô lại là Sakura Sammon.

Những người qua đường lướt nhanh qua ô cửa kính, cảnh sắc thay đổi liên tục, mà cô vẫn âm đạm như thường. Tầm mắt Sakura dừng lại, cánh môi chậm chạp mở ra:

-Dừng lại.

Dạ dường như đã đoán trước, tốc độ thả chậm, không ngoài ý muốn dừng xe nơi con phố ăn chơi bậc nhất. Dạ đi xuống, thoe quy củ mở cửa cho cô.

Bóng dáng cao gầy bước xuống, nắng mặt trời chói chang bất ngờ chiếu xuống khiến cô hơi híp mắt.

Bar Lucy, ban ngày không có được vẻ nào nhiệt như khi màn đêm buông xuống. Tụ tập ở đây lúc này, chỉ có hai loại người:

Loại một, công tử tiểu thư nhà có tiền không việc gì làm đành ngồi uống rượu giải sầu.

Loại hai, chính là những người ngồi trong phòng riêng trên tầng, thương nhân bạch đạo hoặc ông trùm hắc đạo đang bàn chuyện làm ăn.

Đã nói mà, bar Lucy là nơi cho giới thượng lưu đồ tiền. ♪ (^ ^ ♪ ♪

Lần này đến đây, Sakura cố ý không gây chú ý. Dù sao cũng rất nhanh phải trở về học viện. Mặc dù không mấy hứng thú với học viện, nhưng dù sao cũng là vì Nokoru, hơn nữa còn do đích thân cha “nhờ vả”, tốt xấu gì cô cũng nên ngoan ngoãn.

Bóng người cao gầy một đường đi thẳng tới cuối hàng lang, rẽ vào lối ngoặt ở cuối rồi dừng bước nhìn bức tường. Dạ tiến lên, đạo hồng ảnh như có như không chêm vào cây trúc gần đó.

Điều đáng kinh ngạc là, cây trúc không gãy, chỉ có bức tường chắn trước mặt gãy. Khụ khụ, ta nói nhầm, là bức tường tách thành hai nửa.

Cô bước vào, đôi con ngươi màu tím lạnh nhạt chống lại người ngồi trong phòng.

-Hội trưởng!- Brown đứng dậy cúi chào.

Sakura gạt đầu, ánh mắt lướt qua màn hình treo tường. Máy trạm máy quay trong quán đều truyền thông tin về đây.

Ném 1 xấp giấy lên bàn, cô lạnh nhạt:

-Xóa trí nhớ của mấy người này cho tôi.

Brown xem lướt qua danh sách, đa phần là học sinh của học viện Nishiyama.

-Thập đại gia tộc không can thiệp sao?

-Lần này thì không. Chuyện phát sinh ngoài ý muốn, buộc thần tộc dùng sức mạnh trước mặt người thường nhưng phần lớn là do bọn tôi không cẩn thận. Thập đại gia tộc yêu cầu tự xử lý rồi.

-A.- Brown gạt gù, ánh mắt căng thẳng nhìn cô- Vậy... Mira thì sao?- Những lần trước đều do Mira xử lý.

Sakura híp mắt, ánh sáng sắc lẹm lóe lên khiến Brown thoáng rùng mình, nhưng lập tức cứng rắn nhìn cô.

Sát khí thoáng hiện trong con ngươi màu tím.

Nếu là người khác, chỉ riêng việc đặt câu hỏi lúc nhận nhiệm vụ này cũng đủ khiến Sakura nổi lên sát tâm, tuy nhiên, với Brown thì khác.

Brown, hẳn là 1 trong số 12 thuộc hạ của Mira, đồng hành cùng cô ấy trong suốt thời gian ở khu ổ chuột. Một đứa bé mà có thể thâm tóm khu vực tạp nham ấy, không thể phủ nhận có sự giúp đỡ từ phía đồng bạn.

12 người, trong đó có cả Brown, vốn Sakura không muốn nhận. Nhưng bọn họ tận trung với Mira, hơn nữa Mira cũng cảm thấy tiếc công sức bồi dưỡng bao nhiêu năm, đành thuyết phục cô.

Đối với bọn họ, Sakura có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Giống như nuôi thú hoang vậy, thuần được thì tốt mà không thuần được, biết đâu ngày nào đó lại quay sang cắn mình.

Mira thông minh như vậy, sao có thể không hiểu ý cô? Đứa con riêng bị vứt bỏ của ả tộc Jane học được cách xuống tay với máu mủ của mình, tất cũng hiểu được nên giữ cái gì và vứt bỏ cái gì.

Đó mới là bản chất của thần tộc.

-Mira thương nặng - Cô đạ mặc trả lời.

Thân mình Brown căng cứng, đôi mắt nâu thoáng giao động cảm xúc, chỉ là rất nhanh đã lắng xuống. Brown không hỏi nữa, chỉ cúi người theo quy tắc chào cô.

Lúc vào trong xe, Dạ nhỏ giọng, huyết đồng tàn khóc nhìn tòa nhà:

-Có cần theo dõi không ạ?

-Không cần đâu - Sakura lắc đầu- Brown sẽ không phản bội Mira, mà Mira sẽ không phản bội chị.

Phải, ít nhất là Brown.

...

Nói là tới học viện, trên thực tế cũng chẳng phải đi học hay gì đó, còn về chuyện của Nokoru... Hừ, cô không ngu ngốc tới độ tin rằng cha mẹ thật sự vì chuyện này nên mới đưa mình vào đây. Nhà Sammon không thiếu tai mắt. Có chăng, chỉ để kiểm soát cô mà thôi.

Nực cười là, vừa hay cô định tráo đổi thân phận, xâm nhập vào học viện Nishiyama.

Tùy tiện kiếm một góc khuất trong học viện, Sakura thả mình xuống cỏ xanh, mặc kệ vết thương trên lưng đau đến phát run. Nói thế nào nhỉ? Sakura có chút mê luyến cảm giác đau đớn này, nó nhắc nhở cô về thực tại khi ở trong vớ kịch thanh bình.

Cỏ non xanh mượt bị dẫm lên, bóng dáng cao lớn in đè lên bóng cô, dải tóc mềm mại thả mình theo gió, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vô cùng quen thuộc vang lên:

-Cậu trốn tại chỗ này à?

Sakura ngẩng đầu, không vui hừ lạnh:

-Kazumi.

Lần đầu tiên bị cô gọi bằng họ, còn dùng giọng điệu không thêm che dấu này, Shun có chút không quen. Cậu nhủ mày, ngồi xuống bên cạnh cô:

-Lần đầu tiên nghe cậu gọi tôi bằng họ.

-Thói quen thôi, phần lớn thời gian của tôi là ở nước ngoài, Ka- zu- mi- sama*!

-Đừng giận chó đánh mèo, tôi không nhớ mình đã làm gì cậu.

-Sự nhạy cảm của cậu khiến tôi khó chịu đấy!

3 giây tĩnh lặng trôi qua (Thực ra là hết chuyện để nói rồi. ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ)

Bộp

Sakura nhướn mày, lạnh lùng nhìn người đối diện, một quyền đánh thẳng vào gương mặt cậu. Shun dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng chặn cú đấm lại, đôi mắt sắc lẹm nhìn cô, cánh môi cong lên, phun ra mấy chữ:

-Cậu, bị, thương!

Nói rồi, còn chưa để Sakura kịp phản ứng đã nắm cổ tay cô lôi đi. Sakura đen mặt, mấy lần muốn giật tay lại nhưng tay Shun như gọng kềm siết chặt, dùng thần thuật thì cậu thần nhiên buông một câu:

-Lực đạo quá yếu.

Khuôn mặt ai đó hóa thành màu gan heo.

-Dạ!

Ở phía sau, màu tóc bạc quen thuộc hiện ra trong không trung. Shun liếc mắt, bình thản hô:

-Ám!

Ngay lập tức, bóng người quen thuộc xẹt qua khuôn mặt họ, hoàn hảo chặn lại đường kiếm của Dạ.

Đối diện với khuôn mặt xinh đẹp âm nhu kia, Dạ tức đến nghiến răng, uất nghẹn nói không thành lời.

Về phần Sakura bị Shun ngang nhiên lôi đi trước con mắt của học sinh trong trường, sắc mặt đen xì, chỉ có thể cắn răng:

-Đau!

Shun dừng bước, quay đầu nhìn cô, dường như suy nghĩ gì đó rồi đưa tay bế cô lên, theo, kiêu, công, chúa!!!

Sakura đen mặt lần thứ n. Nói tên này không có ý, có đánh chết cô cũng không tin.

Toàn trường lặng ngắt như tờ. Tiếng chụp ảnh của ai đó vang lên châm ngòi cho không khí bùng nổ.

-Trời đất, hai người đó hẹn hò sao?

-Có chụp được ảnh không?

-A! Kazumi- sama!!

...

Sakura xấu hổ vùi mặt vào lồng ngực Shun. Thấy vậy, cậu hơi nhú mày, tay siết chặt như tuyên bố chủ quyền...

Cắt!

Ok, diễn tốt lắm, giờ tắt chế độ lãng mạn, chuyển sang thực tế!

Khuôn mặt Sakura chỉ có thể dùng mấy từ để hình dung: tuyệt- đối- không-vui- về!!! Còn vì lý do vùi mặt vào lồng ngực Shun và cậu nhú mày thì... Khụ khụ khụ, thứ lỗi cho ta bị mất tế bào lãng mạn, bởi tiểu nữ nhân nào đó đang hung hăng bám mạnh móng tay vào người đang bế mình.

Sakura không buồn phản kháng nữa, quyết định mặc xác cậu ta. Đừng đùa, chỉ hơi dùng lực chút là vết thương lại đau, cô không muốn nó bị vỡ ra rồi nhiễm trùng đâu. Kể thừ thời là trang tuần kiệt. Vừa miễn phải đi lại, vừa âm thầm hành hạ cậu ta cho bõ tức, ngu gì không làm? Còn về tin đồn? A~, danh dự là gì, ăn ngon không? ㄟ (ˊ ^ ˋ) ㄟ

Tóm lại, khung cảnh lãng mạn thực chất âm thầm chiến tranh.

Shun Kazumi im lặng, để mặc cho ai kia tàn phá da thịt trắng nõn của mình, bước chân nhanh hơn hướng thẳng vườn hoa anh đào.

Cảm nhận tay cậu nơi lồng, cô lập tức nhảy xuống. Hành động này chạm đến vết thương, cảm giác đau đớn truyền đến khiến bước chân cô loạng choạng ngã vào người phía sau.

Shun đưa tay, hoàn hảo đỡ được cô.

Trong chớp mắt, thời gian như ngừng lại.

Sakura ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt đen lặng lẽ nhìn mình, hơi thở ấm nóng không dấu nổi tàn khốc lạnh lùng phả lên mặt cô.

Rất đẹp!

Vẫn biết từ “đẹp” không dùng cho con trai nhưng cô quả thật không tìm được từ nào khác để diễn tả.

Hay nói đúng hơn, một vẻ đẹp vượt qua ngôn từ.

Lạnh lẽo như băng mà cũng tinh khiết như băng.

Lần đầu tiên nhìn gần như vậy, Sakura mới chợt phát hiện, thì ra đôi mắt cậu không chỉ đơn thuần là lạnh lẽo như cô hằng nghĩ. Mắt ung hợp dài sắc bén như bao hàm cả vũ trụ bên trong. Ở đó, khuôn mặt cô phản chiếu rõ ràng. Cô thấy được khuôn mặt của chính mình, và cả, đôi mắt tím trống rỗng vô cảm nữa.

-Này...- Shun cúi đầu, môi mỏng chạm lên mái tóc cô.

Trong một thoáng, cô nghĩ có gì đó xuất hiện trong tâm trí mình, nhanh đến mức chính cô cũng không biết là gì.

Bàn tay đang nắm vật áo cậu hơi siết chặt.

Dường như cảm nhận được tâm trạng của cô, cậu ngừng đầu, đôi môi màu hoa mận cô ngâm một đóa anh đào, đôi mắt đen bóng thâm thụy. Cánh môi cậu hơi hé, đóa hoa rơi xuống, dịu dàng phủ lên môi cô.

Giọng nam trầm thấp mang theo khí lạnh phảng phất bên tai:

-Cậu bị thương!

-Hả?- Sakura ngẩn người.

Cô còn chưa kịp phản ứng, cảm giác đau đớn trên lưng lại lần nữa xuất hiện. Cô rùng mình. Vết thương lại rỉ máu, màu đỏ thắm loang ra trên áo tựa như hoa mai nở trên nền tuyết trắng.

Sakura hít sâu một hơi. Rất thiếu kiềm chế chửi tục trong lòng.

Con mẹ nó Shun Kazumi, cậu biết tôi bị thương là đủ, có cần đè tay vào cho nó chảy máu để chứng minh không???!!!!!!

Shun liếc mắt, ngón tay xẹt qua trên lưng cô, phong thuật ở đầu ngón tay cắt lưng áo thành hai nửa.

Sakura hung hăng trừng mắt, mà cậu chỉ nhún nhát:

-Vết thương sẽ nhiễm trùng.

Sakura, còn không phải nhờ ơn của cậu?

-Ngồi xuống đi.

Sakura tiếp tục, cậu mới điểm huyết tôi 2 phút trước, giờ lại bảo tôi ngồi?

Hình như cũng nhận ra mình sai sót, Shun hắng giọng, giúp cô ngồi xuống.

Dưới nắng mặt trời, nước da trắng muốt như ngọc, trong suốt mềm mại khiến kẻ khác si mê, nhưng vết thương chẳng chịt trên lưng lại tạo ra sự đối lập ghê sợ. Thương cũ thương mới chồng chất, còn có vài vết sẹo chưa mờ.

Shun hơi nhíu mày. Thể chất thần tộc khiến vết thương lành lại rất nhanh. Mà Sakura này... Nếu không phải thường xuyên lao vào nguy hiểm thì người từng phạt của tộc Sammon cũng quá độc ác đi.

Ngón tay thon dài vuốt nhẹ lưng cô, thuốc mỡ mát lạnh tan ra trên miệng vết thương, hơi đau nhưng thoải mái hơn rất nhiều. Dù vậy, tia cảnh giác trong đôi mắt đỏ vẫn chưa từng biến mất.

-Yên tâm, tôi không chơi trò hạ độc đâu.- Cảm nhận được suy nghĩ của cô, Shun lên tiếng.

Sakura hừ khế:

-Ai biết được. Đại thiếu gia nhà Kazumi tự tay bôi thuốc cho tôi, không muốn nghĩ xấu cũng khó.

Shun nâng mi, nét mặt lạnh lẽo vô cảm, dùng giọng đều đều thuật lại:

-Lệnh của gia tộc, tôi và Ruka Miller không làm tốt trách nhiệm, liên lụy tới cậu.

-Ừ, nhưng cũng không cần cậu tự tay...

-Cha tôi bảo cậu rất cứng đầu lại đa nghi, nếu không đè cậu ra tự tay bôi thuốc thì Phong Bạch Ngân quý giá của gia tộc tôi nhất định bị quăng vào sọt rác.

Khóe miệng cô hơi co giật.

Ở phía sau, rèm mi khẽ nhấc, Shun lạnh lùng thu hình ảnh trước mặt vào trong đáy mắt. Tóc đỏ như máu vương cánh anh đào được vén sang một bên, để lộ tấm lưng trần trụi và hình xăm mờ hồ lô một góc trên vai. Cậu có thể tưởng tượng, cô của lúc này mất tim hơi trầm xuống, ảm đạm và lạnh lùng.

Lời cha nói vang vọng bên tai cậu.

“Sakura Sammon được nuôi dưỡng như hoa trong nhà kính.”

“Con bé ấy, từ năm ba tuổi đã biết cầm kiếm, bản năng thật đáng sợ!”

“Dù bị gia tộc ruồng bỏ, con bé vẫn thân nhiên sống tiếp, không phải bởi không có gì quan trọng với nó mà là những điều quan trọng không nín được nó.”

“Đánh mất Sakura Sammon nhất định là điều ngu ngốc nhất Spectra Sammon từng làm”

Shun lại bất giác nghĩ đến lần đầu gặp nhau. Cô kiêu ngạo đứng nhìn cậu, ánh mắt của kẻ trên cao khiến cậu khó chịu, môi nhẹ nhàng phun ra mấy chữ:

-Chúng ta giống nhau mà, phải không?

Núi cao còn có núi cao hơn, cậu muốn đứng đầu thần tộc lại quên mất thần tộc không thiếu kẻ gọi là thiên tài như mình. Cô của khi ấy ở xa cậu lắm, giống như trên trời dưới đất, cậu không thể chạm tới.

Trước lúc dời đi, mái tóc ấy khảm vào trong mắt cậu.

Màu đỏ máu của gia tộc Sammon.

Kể từ đó, cậu lao đầu vào tập luyện, cũng đồng thời tìm mọi cách để điều tra về cô. Cậu tới nhà Sammon không ít lần, cũng trở nên thân thiết với Nokoru, nhưng chưa lần nào cậu thấy cô xuất hiện. Cô như tan biến khỏi thế giới này.

Shun không phải chưa từng hỏi về cô, Nokoru chỉ cười cười lảng tránh câu hỏi.

Lần thứ hai gặp lại, cậu bị đám du đảng bao vây. Shun tự tin mình có thể giải quyết bọn họ, chỉ là không được giết nên không dùng thần thuật thôi. Lúc một trong bọn chúng vung dao, cậu không phải không biết. Chỉ là...

Cô xuất hiện!

Bất ngờ như vậy, cậu hoàn toàn không biết tới sự có mặt của cô, chênh lệch vẫn lớn như nhiều năm trước. Cô giúp cậu, dù về sau cô thân nhiên thừa nhận lúc đó muốn biến cậu thành thuộc hạ nên mới ra tay, cậu vẫn thấy vui vẻ.

Không sao cả, ít nhất cậu cũng không phải ngẩng đầu nhìn cô nữa.

Hôm ấy, cậu cũng biết, tên cô là Sakura Sammon.

Lần thứ ba, bọn họ gặp nhau tại học viện. Thuộc hạ của cô rất xuất sắc, giống như cô vậy. Xem phản ứng của Âm, có lẽ đây là người cậu ta đang tìm kiếm.

Lần này, cô nhìn cậu, nhẹ nhàng hỏi:

-Lại gặp nhau rồi, mà... Cậu là ai?

Cô không biết tên cậu, nhưng không sao, ít nhất lần này, cô cũng không quên khuôn mặt cậu như lần đầu tiên.

Có lẽ, chỉ là có lẽ thôi, khoảng cách giữa bọn họ không còn xa vời nữa...

-Xong chưa?- Giọng nói lạnh lùng truyền đến. Shun giật mình bừng tỉnh, vội rút tay về.

-Rồi.- Mang theo cảm xúc phức tạp giải huyết cho cô, cậu tiện tay đem trả áo khoác.

Sakura xoay người, khi tay vừa đón lấy áo khoác đột nhiên dùng lực. Shun bất ngờ, linh hồn còn chưa dứt khỏi hồi tưởng đột ngột bị đẩy ngã xuống. Tay cô xẹt qua cúc áo cậu, khi lồng ngực lồ lộ hiện ra mới hài lòng buông tay:

-Xem ra không chỉ mình tôi bị thương.- Đáy mắt thoáng hiện tia cười nhạt.

Anh đào rụng lâu năm trải thảm trên nền đất, màu hồng phấn càng tôn lên da thịt cậu. Lồng ngực rắn chắc không tỳ vết, đáng tiếc lại quần thêm lớp băng trắng xóa.

Shun hít mắt, cánh môi hơi hé căng lộ ra tà mị mê người.

-Khụ, này hai cậu!- Giọng nói truyền đến phá tan không khí ái muội.

Sakura buông tay, từ trên người Shun tránh thoát, nhanh chóng mặc áo khoác vào. Ừm, không thể phủ nhận thuốc của nhà Kazumi rất tốt, vết thương do tròng phạt nhanh như vậy đã lành rồi.

Shun ngồi dậy, cài lại cúc áo, lạnh nhạt nhìn cậu thiếu niên mới xuất hiện. Ruka mỉm cười ôn hòa nhìn bọn họ, sau đó vô cùng tự nhiên ngồi xuống:

-Hôm qua cảm ơn thông tin của cậu, Sakura Sammon!- Nói xong còn liếc Shun một cái.

Shun nhún vai, lòng bàn tay xuất hiện con lốc nhỏ nhỏ, con lốc tan đi, hiện ra một chiếc hộp không tính là lớn.

Đem chiếc hộp đặt xuống giữa ba người, trước ánh mắt của họ, cô mở chiếc hộp ra.

Sắc mặt Ruka trầm xuống, nụ cười trên môi âm u đáng sợ:

-Shun Kazumi, cậu đây là ý gì?!

Vật trong hộp chính là một tinh linh, hơn nữa còn là tinh linh cây cỏ. Tinh linh là sinh vật từ yêu giới, kích thước chỉ hơn ngón giữa một chút, đặc biệt có quan hệ thân thiết với gia tộc Miller và Edwards.

Sakura hí mắt, bình tĩnh nhìn tinh linh trong hộp, sâu trong đôi mắt lóe lên tia sáng.

-Vật này... không phải tinh linh!

-Không, nó là tinh linh.- Shun lắc đầu- Nó là tinh linh, nhưng sau đó bị đem ra “chế tạo”.

Ruka cúi đầu, đem tinh linh trong hộp xem xét cẩn thận, hai con ngươi khác màu lóe lên tia sát khí.

Tinh linh tứ chi đều gãy, cảm tưởng chỉ cần động nhẹ liền đứt lìa, mà từ chỗ gãy, có thể nhìn thấy dây điện xanh đỏ lòi ra, còn dùng thần thuật, vẫn thấy được não và tim trong cơ thể tinh linh.

-Tuy vẫn còn cơ thể đầy đủ nhưng bên dưới lớp da đều có dây dợ chằng chịt. Thật quá tàn nhẫn rồi! Chiếc tranh giữa các thế lực thần tộc từ lúc nào kéo cả tinh linh tộc vào.

Sakura ngẩng đầu nhìn Shun:

-Tinh linh này để làm gì?

-Nhớ lửa trong toa tàu không?- Shun nhún mày, bất giác cái gật đầu của cô thì nói tiếp- Theo ký ức của Mira Jane, đối phương có năng lực “phát nổ”. Tinh linh này hẳn bị coi như vật cháy, dùng một thuật nào đó tạo ra cháy rồi dùng nhiều tinh linh hệ cỏ khiến cháy to hơn. Tinh linh dù bị đốt vẫn có linh hồn, chỉ vì đồng dây dợ kia nên một phần hành động bị khống chế, chỉ quanh quẩn ở trong vài toa tàu.

-Nói theo cách của cậu, vậy đối phương phát động thần thuật vào lúc nào? Phải biết rằng kể từ thời điểm lên tàu, chúng ta đã nâng cao cảnh giác.- Ruka cười lạnh.

-Cảnh giác đến mấy vẫn dễ lộ sơ hở. Hơn nữa, cậu đừng nói chưa bao giờ thấy qua bom- hện- giờ?- Shun nhún mày chăm chọc.

-Vậy các cậu chắc cũng quên một việc.- Sakura ở một bên im lặng cuối cùng cũng lên tiếng- Thần thuật chỉ chi phối những điều có sẵn trong tự nhiên, “thiên tạo” như thời gian, mây, gió, nước,... Còn thứ năng lực các cậu vừa nói vốn là do nhân tạo!

Hai thiếu niên đang đầu lý đều dừng lại, ánh mắt tập trung trên người cô. Ruka mỉm cười:

-Sammon đại tiểu thư có vẻ rất biết chuyện này?

Đối với cách gọi này, Sakura phiền chán nhíu mày:

-Cảm phiền gọi thẳng tên. Còn chuyện vừa nói... Từ nhiều năm trước, trong thần tộc đã rộ lên tin đồn...- Cô hé mắt, lạnh lẽo âm trầm tới cực điểm- Một vài kẻ trong thần tộc tạo nên thứ thần thuật nhân tạo, hay còn gọi là “dị năng”. Sau sự kiện ngày mừng 4 tháng 3, trung tâm thí nghiệm đã bị phá, mặc dù... tin đồn các trung tâm ngầm còn hoạt động chưa bao giờ tắt.

Shun và Ruka ăn ý nhìn nhau, trong mắt đều thoáng hiện lên kinh ngạc. Sự kiện mừng 4 tháng 3 không phải chưa từng nghe qua, nhưng chuyện bên trong đã trở thành điều cấm. Vậy mà cô có thể biết rõ vậy...

-Cậu còn suy đoán gì không?- Sakura hỏi Shun.

-Còn.- Shun gật đầu- Người có năng lực phát nổ hẳn là đứa bé, ngoài ra còn 1 người nữa. Vụ nổ đầu tiên gây ra cháy tàu, nhưng điều kinh ngạc là đoàn tàu không bị trật khỏi đường ray, việc này cũng thật vô lý.

-Riêng việc chúng ta là hậu duệ thần tộc cũng vô lý rồi.- Sakura nhún nhật.

-Đây là thần tộc, có đi ngược lại với khoa học cũng chẳng lạ gì.- Ruka gật đầu đồng tình.

Shun đưa tay xoa trán. Bọn họ cố tình phá cậu đi? Nghiến răng nghiền lợi, cậu cố gắng nói tiếp:

-Người thứ hai, hẳn là trọng lực.

Không khí nháy mắt trầm xuống. Ba người yên lặng không nói, trong lòng đều theo đuổi suy nghĩ khác nhau.

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt không khí trầm mặc khó chịu. Ruka nhìn điện thoại, sau đó hướng bọn họ nở nụ cười xin lỗi, từ trong ngực lấy ra hai xấp giấy.

-Hy vọng giúp được.- Bỏ lại nụ cười ý vị, Ruka nhanh chóng rời đi.

...

-Tiểu thư...- Dạ cúi đầu, huyết đồng lóe sáng, trên găng tay màu trắng dính không ít máu đỏ.

-Đã xử lý xong?- Nhân nhả dựa vào gốc cây anh đào, Sakura lạnh lùng hỏi.

-Vâng!- Dạ gật nhẹ, lúc ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt sắc sảo chuyên chú của cô, tầm mắt chuyển vào tài liệu trên tay Sakura.

-Thiếu chủ nhà Miller không tầm thường, ít nhất là mạng lưới thông tin của cậu ta.- Cánh môi cô mơ hồ cong lên, độ cong rất nhẹ đến mức như không tồn tại- Em đoán xem, trong này viết những gì?

Dạ lạnh lùng trả lời:

-Thông tin về mấy con chuột chui rúc trong thập đại gia tộc.

-Em đoán đúng! Nhưng không ngờ ngay cả giao dịch cũng bị cậu ta nắm rõ như vậy, thậm chí mấy con chuột do chúng ta cài vào cũng được cậu ta đặc biệt lưu tâm. Em nói xem, Ruka Miller rốt cuộc nắm giữ thế lực gì?

-Mộc Quý?- Dạ nhỏ giọng.

-Chị cũng cho là vậy.- Sakura híp mắt, đáy mắt thoáng qua tia sáng lạ- Cũng may không phải tất cả.

Nói đến đây, ngón tay cô lướt qua từng trang giấy, những gương mặt quen thuộc hiện ra trong mắt cô. A~, không ngờ vị “bác” hôm trước nhát gan như vậy mà cũng dám phản bội cha, ông ta cũng gan quá rồi nhỉ?

Đầu ngón tay dừng lại ở trang cuối, Sakura nhướn mày, nhẹ nhàng xé tờ giấy ra, đem toàn bộ xấp tài liệu đưa cho Dạ.

-Học thuộc rồi tiêu hủy đi!

-Vâng!- Dạ trầm giọng đáp lại.

Gió xào xạc thổi, anh đào mềm mại là lướt theo vũ điệu của gió. Góc giấy trên tay cô lộ ra, mơ hồ xuất hiện gương mặt yếu hèn quen thuộc.

Gương mặt đó, chính là hiệu trưởng học viện Nishiyama.

*sán: Một trong các hậu tố thêm sau tên của người Nhật, thường để thể hiện thái độ tôn kính hoặc châm biếm. Ở đây, Sakura dùng với nghĩa thứ hai.

Tác giả nói thật, bản tác giả ngu nặng về mấy môn tự nhiên. Đừng bắt bẻ tác giả rằng chỗ này không hợp lý, chỗ kia phản khoa học nhé, bởi như Ruka Miller nói đó thôi :“Đây là thần tộc, có đi ngược lại với khoa học cũng chẳng lạ gì.”

Thế giới này có sự can thiệp của thần tộc, cũng là một thế giới phản khoa học ngay từ đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Ngoại Truyện: Tháng 6- Một Ngày Mưa

Tác giả: Hôm qua, có bạn hỏi tại sao mình lại lấy tên chương 3 là “Lần đầu gặp gỡ” dù đây không phải lần đầu tiên hai người gặp nhau. Trên thực tế, lần đầu tiên gặp mặt, cả 2 đều không nói tên, thậm chí Sakura còn không thấy mặt Shun. Vậy nên có thể nói, lần đầu gặp gỡ cũng không phải lần đầu gặp gỡ, điều này đúng cho cả hai lần gặp luôn.

Ngày 23 tháng 6 năm 20xx

Mưa rơi tầm tã suốt ba ngày, đất trời phủ trong màu mưa trắng xóa. Mưa nặng nề rơi, hạt mưa trong suốt như đê nặng tâm hồn con người.

-Nó trốn đâu rồi?

-Nhanh đi tìm!

Những kẻ cao lớn hung tợn dưới trời mưa truy tìm sát thủ vừa bỏ trốn, mà cách đó không xa, một cậu bé lặng lẽ nhìn tất cả. Nước mưa thấm ướt mái tóc đen dài, quần áo màu đen dính bết vào cơ thể, máu từ vết thương trên vai cậu loang ra. Cậu bé không lớn lắm, ước chừng năm tuổi, nửa dưới khuôn mặt bị che khuất, duy chỉ có đôi mắt sáng rực đến lạnh người- thứ ánh sáng không phù hợp với độ tuổi ngây thơ non nớt.

Đó là cái giá mà bất cứ đứa trẻ nào của thần tộc cũng phải nếm trải. Nếu chúng muốn nắm giữ sinh mạng kẻ khác chứ không phải bị kẻ khác bóp chết, chúng cần học cách sinh tồn ở ngay độ tuổi này.

Shun cắn răng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. May mắn trên đường chạy trốn cậu phát hiện ra nơi này, dù không biết nó thuộc về ai nhưng kết giới không bài xích sức mạnh của cậu, Shun lập tức trốn vào.

Lộp cộp

Tiếng gót giày đập trên nền mưa đi tới. Shun bặm môi, đầu đầu đón nhìn về phương hướng phát ra âm thanh.

-Tiểu thư...- Giọng nói trung tính trẻ tuổi mang theo thái độ ngăn cản- Trời mưa rất lớn, tiểu thư hãy quay vào nhà đã.

Không có tiếng đáp lại, chỉ là tiếng bước chân ngày một rõ ràng hơn.

Shun lao đảo đứng lên. Đau quá! Nhưng không thể để bị phát hiện được.

Vai cậu nhói lên từng đợt, đau đớn đến phát run như muốn đánh gục chân cậu, vết thương trên vai nhiễm từng đợt máu đỏ mà cậu coi như không hay biết.

Mưa vẫn rơi tầm tã...

Áo đen nhiễm máu dính bết lên vai...

Nhưng rồi, cậu lại gục xuống.

“Vết thương có độc!”

Suy nghĩ ấy thoáng qua trong tâm trí Shun.

-Ai?

Giọng nói trong trẻo truyền đến bên tai, Shun ngẩng đầu, đối diện cũng đôi mắt tím tối thăm lạnh lẽo.

Cô bé đứng trước mặt cậu ăn mặc đơn giản, quần bó đến đầu gối, áo thun cổ chữ V trắng thuần, nhìn thế nào cũng giống bao cô bé khác cùng tuổi. Đáng tiếc, thanh kiếm được nắm chặt bên hông đã phá vỡ cái trẻ con đó.

Cô bé đội mũ lưỡi trai che khuất nửa khuôn mặt, nhưng từ vị trí của cậu có thể thấy được đôi mắt của cô. Một màu tím âm u, trong suốt mà buồn bã như bầu trời ngày mưa lại cất dấu cái nhìn sắc bén không nói thành lời, cùng tia tàn nhẫn thoáng lướt qua trong đáy mắt.

Đôi mắt của thú săn mồi!

Người cầm ô che cho cô bé là 1 đứa trẻ trạc tuổi có mái tóc màu bạc, huyết đồng cánh giác nhìn cậu, khuôn mặt trung tính rất giống nam. Cả người cậu ta* mặc vest đen, lưng luôn giữ thẳng, hoàn toàn là dáng vẻ đã qua huấn luyện.

Người tóc bạc tiến lên, lặng lẽ đứng cạnh cô, ánh mắt chưa một lần rời khỏi cậu. Dường như chỉ cần cậu có chút động tĩnh gì sẽ lập tức xé xác cậu. Đôi mắt màu đỏ máu ấy tàn mạt sát khí, bàn tay đeo găng trắng hơi siết lại.

-Đừng động.- Cô bé giơ tay ngăn lại- Vết thương quá nặng còn bị nhiễm độc, cậu ta không giữ nổi mạng.

Thân hình Shun cứng lại trong một giây, duy chỉ có ánh mắt chưa từng thay đổi nhìn cô.

Trong mắt cậu, cô bé này chỉ khoảng 5 tuổi, cùng với cậu không chênh lệch lắm nhưng khí chất cao ngạo đã không che dấu nổi. Ánh mắt cô bé bén nhọn sắc sảo, tựa như có thể nhìn thấu mọi suy nghĩ của con người.

Một đứa bé mà cũng có loại năng lực này sao? Cậu thật tò mò, rốt cuộc là tác phẩm của gia tộc nào.

Nghĩ tới đây, cậu không nhịn được bật ra tiếng cười khẽ, đôi mắt đen óng như bảo thạch lạnh lẽo nhìn cô...

Không cần nói nhiều, chỉ một ánh mắt ấy cũng đủ ăn sâu vào trong lòng người...

Rất lặng.

Dù đối mặt với hoàn cảnh nguy hiểm, dù có thể 1 khắc sau sẽ chết, ánh mắt cậu vẫn bình thản đến lạ lùng. Không có sợ hãi, không có đón hèn, một ánh mắt mà đứa trẻ năm tuổi không thể nào có.

Có chăng, chỉ là chút không cam lòng, tựa như hùng ung vẫn ôm trọn khát vọng lớn lao.

Tia kinh ngạc lướt qua đáy mắt cô bé...

...

Cô đã từng giết rất nhiều người, từ chính trị gia cho đến thủ lĩnh hắc đạo. Ngay thời điểm đối mặt cùng cái chết, bọn họ vẫn như bao con người tầm thường khác, lộ ra hèn nhát yếu ớt đến đáng khinh, chỉ biết van nài cô tha mạng, thậm chí sẵn sàng đánh đổi sinh mạng người thân.

Những kẻ đứng trên cao thì ra vẫn thấp hèn đến thế.

Cô chán ghét bọn họ!

Vậy mà cô không ngờ, ánh mắt cô tìm kiếm lại xuất hiện trên người một cậu bé chạc tuổi cô.

Chớp mắt ấy, một suy nghĩ kỳ dị nảy sinh trong tâm trí cô.

Nếu cậu ta không bỏ mạng ở đây, nếu cậu ta sống thêm mười, hai mươi năm nữa, chuyện gì sẽ xảy ra?

Liệu cậu ta sẽ trở thành người thế nào?

Cô không biết, nên cô sẽ cứu cậu ta, dù cho đó là việc sai lầm nhất trong cuộc đời mình.

...

-Đem Thuần Di ngọc lại đây.

Người tóc bạc kinh ngạc, dường như không tin nổi điều cô bé vừa nói. Chỉ là, rất nhanh, cậu ta đã cup mắt xuống, đem ô trao cho cô rồi thân ảnh biến mất.

Quy củ như vậy, hơn nữa còn ở độ tuổi này... Có một thuộc hạ như thế, rốt cuộc chủ nhân còn tài hoa bao nhiêu?

Còn đang mãi suy nghĩ, bóng dáng nhí nhỏ đã tiến lên, lặng lẽ và thần nhiên che ô cho cậu.

-Tại sao?- Cậu không tin cô bé này không biết nguy hại của việc cứu cậu.

-Trong lúc tôi nổi lòng tốt thì đừng mở miệng.- Cô cup mi mắt, thanh âm không chút dao động.

Cậu không nói gì nhìn cô, đôi mắt đen sâu thẳm như hàm chứa cả vũ trụ bên trong.

Một sự im lặng cổ chấp, dường như sẽ không buông tha cho đến khi nghe được đáp án.

Cô bé chậm rãi nhưn mày, đôi môi màu anh đào nâng lên, màu mắt tím âm u như bầu trời lúc chợp tối.

Mấp máy môi, giọng nói nhẹ nhàng lần khuất trong cơn mưa.

-Chúng ta giống nhau mà, phải không?

Phải không?

Cậu thật muốn bật cười. Lần đầu tiên trong đời, cậu có suy nghĩ muốn cười.

Phải, bọn họ giống nhau, cùng là thú săn mồi đập lên sinh mạng kẻ khác mà sống.

Chỉ là, giữa bọn họ chênh lệch nhiều lắm.

Cô là kẻ ở trên cao, đã đi được quá nửa chặng đường.

Còn cậu, mới chỉ những bước đầu tiên.

-Ha ha...

Tiếng cười trầm khan bật khỏi cổ họng cậu.

Cậu muốn thành kẻ nắm giữ thân tộc, vậy mà cậu lại tự mãn bởi danh xưng “thiên tài” nhỏ nhoi này. Sao cậu lại quên, nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, ở bên ngoài gia tộc, chữ “thiên tài” nhiều lắm.

Cô mạnh mẽ như vậy, còn cậu thì sao?

Bằng tuổi nhau, nhưng khác biệt thì như trời và đất.

Nếu hôm nay cô nổi sát tâm, cho dù không bị thương thì liệu cậu có rời đi nổi?

Giờ phút này, không cần nhiều lời, bọn họ tự hiểu ý nhau.

-Dạ thưa, Thuần Di ngọc đây ạ.-Người tóc bạc đã trở lại, đem vật trong tay kính cẩn đưa cô.

Cô ném cho cậu, bình thân đặt chiếc ô lên vai che mưa cho cậu.

Kết giới xung quanh mơ hồ giao động, vị trí của cậu xuất hiện lỗ hổng lớn.

Cô bé phát tay:

-Dạ, mau đánh dấu bị trí lỗ hổng, truyền lệnh cho đội hộ vệ sửa lại kết giới.

-Vâng!- Người bên cạnh cúi đầu đáp lại.

-Thấy nó rồi!

-Mau lên!

Cô thản nhiên nhìn những kẻ đang tới. Gương mặt dữ tợn như hung thần ác sát, hiển nhiên đó là đám người truy lùng cậu.

-Làm phiền vậy. –Shun hạ mi mắt, cười khẽ.

Cô không đáp lại, chỉ nhẹ phát tay. Hoa anh đào hòa mình trong cơn mưa, cảm pháp vào cơ thể những kẻ đang tới. Mùi máu tanh tươi nồng nặc đột ngột xộc vào mũi, màu đỏ loang ra trong nước mưa.

Máu tươi bắn lên gương mặt non nớt của cô.

Một sắc màu hoa lệ...

Thật sự rất đẹp...

Cậu dựa người vào tường, đầu ngón tay hơi động.

Gió lớn nổi lên, mũ lưỡi trai rơi xuống đất.

Mái tóc đỏ rực trải dài đến gót chân cô.

Sắc màu ấy như máu, kiêu ngạo y như con người cô, bóng lưng cô độc động lại trong mắt cậu.

Trước khi mê mẩn, cậu nhớ giọng cô nhẹ nhàng vang lên:

-Một ngày nào đó, cậu sẽ sánh ngang tôi.

Cậu biết điều đó.

Ngày hôm nay, cuộc gặp gỡ này sẽ thay đổi cậu. Cậu đã ý thức được vị trí bản thân, sẽ nỗ lực nhiều hơn sao cho xứng đáng với vị trí thừa kế của gia tộc.

Một ngày nào đó bọn họ sẽ ở ngang nhau, có lẽ là đồng đội hoặc buộc phải chĩa vũ khí vào nhau.

Cậu không cần ngẩng đầu nhìn cô nữa.

Và, chỉ khi ấy, cậu mới xứng đáng để cô lưu tâm...

Thân hình cậu nhạt dần trong màn mưa, cuối cùng tan biến hẳn.

Cô cúi đầu nhìn vị trí cậu từng xuất hiện, ánh mắt không rõ cảm xúc.

Tiếng bước chân truyền vào tai cô. Cô ngoảnh đầu nhìn người mới tới. May mắn, cậu thiếu niên vừa rồi kịp thời rời đi.

-Thưa tiểu thư...- Saoi cúi người- Một trong thật đại gia tộc, gia tộc Xiao ghé thăm chúng ta hôm nay. Chủ nhân nhờ tiểu thư tiếp thiếu gia của bọn họ.

-Tôi biết rồi. – Cô phát tay, mái tóc màu đỏ dần tắt trong màn mưa.

...

11 năm sau

Tokyo, Nhật Bản

Chàng trai đang bị một đám vây quanh, mái tóc dài của cậu buộc thành một dải ở phía sau. Mỗi lần ra đòn, tóc cậu tung bay về nên những đường cong tuyệt đẹp trong không khí. Đòn đánh của cậu rất chuẩn xác, toàn nhằm vào các vị trí nguy hiểm khiến cho đũa nào không may dính phải đều nằm đo đát.

Một tên đánh lên sau lưng cậu. Cậu liếc mắt, muốn ra tay hạ gục tên hèn hạ đó thì một bóng dáng đã đá văng hẳn ta.

Cậu kinh ngạc nhìn người vừa mới xuất hiện...

...

-Cậu tên gì?-Chàng trai mở miệng.

Cô nghiêng đầu nhìn cậu. Qua hồi lâu, âm thanh đậm đặc trả lời:

-Tôi là Sakura, Sakura Sammon.

Đôi mắt cậu thoáng hiện chút ngạc nhiên. Vậy ra đó là tên cô.. Nhiều năm nay, cậu điên cuồng tìm kiếm cô, suy nghĩ chỉ có một.

Cậu muốn biết mình đã đi được tới đâu.

Lâu như vậy không có kết quả, cuối cùng, bọn họ lại ngẫu nhiên gặp ở nơi này.

Là số phận sao?

Số phận muốn bọn họ đối đầu nhau, hay nghĩ ra trò đùa gì khác?

Cô khác xưa nhiều lắm, đôi mắt lạnh hơn, trầm tĩnh hơn, cùng càng thêm sâu thẳm.

Cậu vẫn như cũ, vẫn ở phía sau nhìn bóng lưng cô.

Cô không nhớ cậu là ai, nhưng gương mặt cô cậu chưa ngày nào quên được.

Bởi chênh lệch ngày ấy đã khắc sâu vào tâm trí cậu sao?

...

Vài ngày sau

Học viện Nishiyama

Bên dưới góc anh đào ngàn năm, một người con gái đang say sưa thổi sáo. Mỗi lần gió thoảng qua, mái tóc cô lại khẽ tung bay trong gió, màu đỏ tươi của mái tóc hòa cùng màu phấn hồng của cánh hoa làm cô trở nên đẹp một cách yêu dị. Thật khó để biết cô là người hay là thần tiên. Cánh anh đào tung bay, trong gió, người con gái ấy cô đơn đắm chìm vào khúc nhạc, ánh mắt đau thương làm trái tim người ta run rẩy, không tự chủ được mà muốn bảo vệ cô.

Phát hiện có người đang nhìn mình, cô lập tức dừng lại, khẽ nhú mày nhìn người con trai đứng ở trước mặt.

Cô mở miệng:

- Lại gặp nhau rồi, mà...Cậu là ai?

Hoa anh đào thả mình lên mái tóc cô, cánh hoa đẹp đẽ và mềm mại, ẩn sau đó là câu chuyện bi thương.

Nó cũng như cô vậy, đẹp đẽ mà tang tóc.

Cúi người hôn nhẹ lên bàn tay cô, cậu nói:

- Thật vinh hạnh cho tôi khi được đại tiểu thư nhà Sammon nhớ mặt. Tôi là Shun Kazumi.

Hình như, cậu đang cười.

Sau 11 năm, khoảng cách giữa bọn họ vẫn còn tồn tại.

Chỉ là lần này, ít nhất cô cũng nhớ sự tồn tại của cậu.

Vậy là đủ rồi, chẳng phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bệnh

Nhìn dáng người cao lớn dựa vào gốc cây, nụ cười nhàn nhạt làm nổi bật hai tròng mắt khác màu, vẻ lạnh lẽo trên mặt Shun càng thêm rõ rệt.

Bước chân Shun chậm dần rồi dừng hẳn, cặp mắt đen lạnh lẽo lướt qua người nọ. Im lặng bao trùm không gian, dường như cả hai người họ đều đang chờ đối phương lên tiếng, tựa như trò chơi ấu trĩ của trẻ nhỏ, người nói trước sẽ thua.

Nghiêm nhiên, "chơi" trò này với một con người lạnh lẽo như Shun Kazumi, Ruka không bao giờ giành nổi phần thắng.

- Sakura Sammon, là cô ấy sao? - Quả nhiên, là Ruka lên tiếng trước.

Shun không đáp lời, chỉ lơ đãng liếc mắt, mà hành động này lại chọc cho Ruka nổi giận, kí ức khi xưa hiển hiện trong mắt cậu.

Ruka Miller, từ nhỏ đã vượt trội hơn hẳn đám trẻ đồng trang lứa trong gia tộc, được mọi người tôn kính. Lâu dần, cậu bắt đầu ghét cảm giác trở thành thiên tài, ngày qua ngày đối thủ cũng chỉ có như vậy, thật làm cậu nhàm chán phát điên. Trong tiềm thức, Ruka dần khao khát tìm được đối thủ của mình.

Năm ấy chín tuổi, Ruka Miller lần đầu tiên bại trận dưới tay Shun Kazumi, cậu cứ nghĩ mình đã tìm được một đối thủ xứng đáng.

Thế mà, ngay cả một cái bắt tay cậu ta cũng lười cho cậu!

Shun Kazumi nhìn cậu, nhưng Ruka không tìm thấy mình trong đôi mắt đen kia. Cậu chỉ thấy một bóng người, một người ở rất xa, một người mà Shun Kazumi khao khát vượt qua.

Nỗi tức giận được đẩy lên đỉnh điểm là lúc thấy Shun Kazumi một mình đứng ở sân sau, nhìn cậu ta nhẹ nắm chặt tay, âm thanh nhẹ nhàng trong trẻo truyền vào tai cậu rõ mồn một:

- Lần sau là ba phần sức mạnh.

Thật khó để nói hết cảm xúc của Ruka khi ấy. Tức giận và xấu hổ, còn có không cam lòng, sự thất bại ban này vây chặt lấy cậu, khiến cậu muốn lao lên, muốn giết chết kẻ trước mắt.

Chỉ cần cậu dùng sức mạnh, chỉ cần cậu đưa tay ra, cây cối trong khu vườn sẽ quán chặt lấy thẳng nhóc kia, siết chết nó, sau đó kéo nó vào trong bụi gai, hủy thi diệt tích.

Bàn tay run run đưa ra, lại đúng lúc Shun Kazumi cảm nhận được điều bất thường, đôi mắt đen lầy như hai viên bảo thạch, tàn khốc lạnh lùng như xuyên thấu tâm hồn cậu.

Sự sợ hãi dâng lên trong lòng cậu. Ruka run rẩy thu tay lại, cơ thể cứng ngắc nhìn Shun Kazumi đi lướt qua cậu.

Hận, không cam lòng, nhưng hơn hết là căm ghét cảm giác yếu đuối bất lực của bản thân.

Siết chặt tay, hít một hơi thật sâu, Ruka đem tất cả cảm xúc từ từ thu lại. Hai tròng mắt khác màu lóe lên ánh sáng kì dị dưới nắng mặt trời.

-Takami Simon, Hydron Edwards và Nokoru Sammon... Cậu...có thể thuyết phục họ cùng tham gia không?

Không có tiếng đáp lại.

Gió xào xạc vờn quanh không khí, cánh hoa anh đào mỏng manh mềm mại thả mình lên mái tóc hai người thiếu niên. Rõ ràng là một bức tranh tuyệt đẹp, lại mơ hồ phảng phất thứ gì đó khiến người ta khó chịu.

Qua hồi lâu, giọng nam trầm thấp mới vang lên:

-Có thể.

Ruka há hốc miệng. Đồng ý dễ vậy sao?

-Đổi lại, đem cho tôi những gì cậu điều tra được về Sakura Sammon.

Ruka đen mặt. Cậu ta đang cố tình làm khó cậu sao?

-Không được! Đổi cái khác đi! Cậu cũng biết tìm được tài liệu về cô ấy khó khăn đến mức độ nào mà!- Cứ nghĩ đến việc số thông tin ít ỏi hiếm hoi kia phải đem cho không, trái tim Ruka nhin không được rỉ máu. Đây... tên này muốn cậu lỗ vốn sao???

-Vậy thì mơ đi!- Shun lạnh lùng liếc mắt.

Gân xanh hiện lên trên trán Ruka. Cậu điên mất! Nếu không phải ba người kia chỉ nghe lời Shun Kazumi, cậu đã chẳng phải xuống nước thế này rồi!

Nhìn Ruka cắn răng tính toán, Shun nhàn nhạt lên tiếng:

-Kì thật... cậu hoàn toàn không nắm được chút thông tin gì về kẻ gây ra vụ việc lần này.

Thân thể Ruka cứng đờ.

Trong bốn thủ lĩnh của học viện, Ruka được biết đến như ông hoàng thông tin. Thông tin của cậu nhanh nhất, chính xác nhất, cụ thể nhất. Nhưng vụ ám sát Shun Kazumi và Jin Kaidou, còn có chuyện tàu Shinkansen thì thật khiến cậu chịu thua. Mặc dù đã xem đoạn kí ức của cô gái Mira Jane kia, kẻ gây ra vụ việc vẫn như con cá trơn tròn khỏi bàn tay cậu. Ruka đã cho thuộc hạ đi truy lùng đứa bé và người phụ nữ trong đoạn kí ức, kết quả hoàn toàn là tay trắng.

Ruka thật muốn phát điên!

Sự việc lần này khiến thân tộc buộc phải sử dụng năng lực trước mắt học sinh trong trường, thập đại gia tộc phải cử một lượng lớn “người dọn dẹp”, lại còn náo tới bên trung gian gia tộc. Rồi đoàn tàu Mira Jane đi bốc cháy khiến nhiều người vô tội chết oan. Đó là còn chưa kể tới việc hai người thừa kế của thập đại gia tộc bị ám sát, xử lí không khéo sẽ ảnh hưởng tới mối quan hệ của các gia tộc.

Lần này cậu chịu trách nhiệm cho chuyến đi, dù loại phiền phức xảy ra mà không thể giải quyết, nhà Miller có thể thay đổi vị trí người thừa kế.

Nhiều mảy phiền não, nếu cậu có thể thuyết phục ba tên thiếu gia nhà Simon, Edwards và Sammon kia thì tốt rồi. Bực mình là, ba người đó chỉ nghe theo Shun Kazumi.

-Tôi, đồng ý!- Cuối cùng vẫn phải nghiêng răng nghiêng lợi chấp nhận.

Shun gật đầu, lướt qua người Ruka. Hai người bọn họ đều ngầm hiểu ý nhau, cũng tuyệt đối tin tưởng người kia sẽ không thất tín.

Mục đích đạt thành, Ruka cũng nhanh chóng rời đi, để lại sau lưng mảnh rừng cô tịch.

Xào xạc

Hoa anh đào là lướt mềm mại tung bay, xen trong sắc hồng tà mị đó, người phụ nữ cầm ô chậm rãi bước ra, khoe môi đỏ mầu cong lên lạnh lẽo.

-Phải cẩn thận chứ. Ác quỷ luôn theo sau các người mà...

...

Tách

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy cô độc vang lên, âm thanh rất khẽ lại như đọng lại mãi trong phòng. Sakura chống tay vào tường, cặp mắt tím vô hồn mờ to, lặng lẽ nhìn bản thân mình trong gương.

Tại ngực phải, hình xăm hoa hồng yêu diễm nở rộ, sống động nhưng lại phảng phất hương vị của ác ma, đẹp mà đầy gai nhọn. Những dây leo gai màu

đen từ đóa hoa ấy tỏa ra xung quanh, lấn chiếm làn da cô, như muốn trói chặt cô vào vực sâu không đáy. Dây leo cứ dài ra theo âm thanh giọt nước rơi xuống nước, tràn cả lên tấm lưng đầy những vết sẹo chưa lành.

Sakura mở to mắt hồi lâu, cuối cùng, lòng bàn tay đặt lên đóa hoa hồng phản chiếu trong gương, tấm gương bỗng nứt ra, vỡ vụn.

Đôi mắt cô vẫn vô cảm tựa như một con búp bê.

-Nếu cậu không mau dùng thuốc, dây gai sẽ lấn chiếm cả cơ thể cậu, rồi sau đó là linh hồn cậu, biến cậu thành nô lệ của ác ma.- Giọng Shigeki vang lên, lúc nhắc đến dây gai liền theo bản năng nghiến răng.

Sakura không để tâm tới người ngang nhiên đứng trước cửa phòng tắm, cô bình thần xoay người, lấy chiếc áo choàng tắm khoác qua loa lên rồi bình thần bước ra ngoài. Thế nhưng, từ khi nào không ai hay biết, đôi mắt vô cảm ấy đã được thay thế bằng sự lạnh lùng.

-Hội trưởng đại nhân, hôm nay Shun Kazumi bôi thuốc cho cậu à? Cậu ta có thấy hình xăm không?

Nhìn Shigeki híp mắt bông đùa, Sakura hừ khế, đôi chân trắng nõn bước lên ga giường ngồi quay lưng lại với Shigeki.

-Có lẽ có, nhưng chỉ là phần dây gai tràn lên qua vai thôi.

-Vậy a ~? Có cần...- Nói đến đây, Shigeki siết chặt cổ thủy tinh trong tay, nở nụ cười tà khí nhìn mảnh thủy tinh rơi xuống đất.

-Không, đừng ra tay, cậu ta mạnh hơn các cậu. Thể trạng của tớ bây giờ không đủ để giết cậu ta. Còn có, nếu mạnh động, The Hell sẽ...

-Được rồi được rồi.- Shigeki đi đến, vỗ vào vai cô, trấn an hơi thở đang rối loạn kịch liệt- Tớ biết cậu lo lắng bọn tớ hành động nông nổi, cũng biết cậu định làm gì. Cậu là hội trưởng của bọn tớ, không phải nô bộc hay thần hộ vệ, đừng vì The Hell mà liều mạng vậy.

Quay lưng lại với Shigeki, Sakura nhắm mắt, hơi thở chậm dần rồi ổn định hẳn.

Làm bạn suốt bao nhiêu năm, tuy ngoài mặt thường đâm chọc nhau, lạnh lùng có, khinh bỉ có, muốn đánh người cũng có, nhưng thực chất trong lòng họ đều đã tâm ý tương thông, luôn tìm cách bảo vệ những người còn lại như một thứ bản năng.

Giữa bọn họ có sợi dây vô hình gắn kết với nhau.

Nhiều khi nghĩ lại, Sakura cũng thật ngưỡng mộ người đó. Dù người đó đã ra đi, nhưng đã để lại cho cô những người đồng đội đồng cam cộng khổ, lặng lẽ giúp đỡ cô, che chở cho cô, bảo vệ cho cô. Khi, được rồi, cho đến giờ toàn là cô bảo vệ họ.

Chẳng thể không thừa nhận, tạo được mối liên kết bền chặt đến vậy, năng lực của người đó thật đáng sợ.

Ngừng một lát, Shigeki chuyển chủ đề:

-Tháng trước, cậu để Nari hủy dung mấy nữ sinh trong học viện à?

-Ừ.- Đồng tử màu tím lóe lên lạnh lẽo- Đây là người nhà của mấy kẻ âm mưu phản bội. Lần này tớ gây chuyện, các đại tộc đều âm thầm cảm ơn, nhà Sammon muốn trừng phạt cũng không thể.

Nghe lời nói tàn bạo đậm mùi sát khí của cô, Shigeki cười rộ lên:

-Đem mấy đứa con gái ấy cho tớ đi.

-Cho cậu?- Sakura liếc mắt- Không phải cậu thích Nari sao?

Shigeki cười càn phong lưu, chỉ là, trong thoáng chốc, nụ cười trên mặt cậu có chút vẩn vơ điên cuồng.

-Thích, thích chứ...- Shigeki chìa tay ra trước mặt, cẩn thận nâng niu như đang cất giữ Nari ở trong- Rất thích... Thế nên... không thể... Không thể để cậu ấy phát hiện... Ha ha ha... Tuyệt đối không thể...

Nhìn Shigeki, cô chỉ biết lặng lẽ lắc đầu.

Ái tình là liều thuốc độc, mà chúng ta, ngay cả quyền dùng thứ độc được này cũng không có.

-Nari khác với chúng ta, hạt giống trong người cậu ấy đã gần hoàn thiện. Tớ không nghĩ sẽ để cô ấy bên cậu.

-Không thể, không thể...

Đồng tử Shigeki co rút, hai tay run run ôm lấy mặt, nụ cười trên mặt bởi cứng ngắc mà càng thêm điên cuồng.

-Van xin cậu, Lucifer. Tớ sẽ không động vào Nari, nên làm ơn, van xin cậu đừng để cô ấy rời khỏi mắt tớ.

-Shigeki, cậu là Asmodeus*!

Lời cô nói tựa cây gậy giáng mạnh vào đầu Shigeki, làm cậu thanh tỉnh mà lại càng thêm điên cuồng. Shigeki đột ngột ôm lấy ngực, đau đớn phun ra ngụm máu. Hình xăm dây gai lan ra cổ cậu, sau đó tràn lên mặt, đem khuôn mặt phong lưu biến thành ác ma.

Sakura vớ lấy ống thuốc trên bàn, lao về phía Shigeki.

...

Đoàng

Đoàng

Đoàng

Ba phát súng liên tiếp vang lên, song đều không trúng hồng tâm. Shigeki lao đảo bước vào, khuôn mặt tái mét treo nụ cười lạnh lẽo như thường lệ, đôi mắt lướt qua tấm bia.

-Cậu đã tốn bao nhiêu thần thuật rồi? Khỏi luyện đi, đây là công việc của Sako mà.

Rin ôm súng trường ngồi bệt dưới đất, khuôn mặt cô quần băng trắng xoám chỉ để lộ ra mắt phải màu vàng xinh đẹp. Bên cạnh cô là quyển sách ma thuật lơ lửng giữa không trung, trang sách đang mở có hoa văn màu lam đặc trưng của thủy thuật.

Không buồn đáp lời Shigeki, Rin đưa ngón tay tới gần ổ đạn, từ đầu ngón tay nhỏ xuống giọt nước, Giọt nước thay cho đạn sắt, lách cách vài tiếng. Rin lại tiếp tục ngắm bắn.

Đoàng

Vẫn không trúng hồng tâm.

-Này này, tớ chữa cho cậu không phải để cậu tự hủy hoại mình!

Rốt cuộc, Rin cũng ngừng lại, ôm khẩu súng trường nhìn Shigeki.

-Mới phát bệnh sao?

Shigeki khó khăn gật đầu.

-Lef có phải cũng mắc bệnh không?

Lần này, Shigeki im lặng rất lâu, đối diện với Rin mà không biết phải nói gì. Dù chỉ có một bên, ánh mắt ấy vẫn trong suốt dịu dàng, tưởng chừng mọi tạp chất thể gian đều không thể vấy bẩn. Bị Rin nhìn, Shigeki có chút chột dạ quay đầu.

-Không biết. Lúc cấy hạt giống, chỉ có Lucifer, Satan và cậu ta. Hạt giống cũng là để chính cậu ta lựa chọn.

Rin gật đầu, lại hỏi tiếp:

-Khuôn mặt tớ bị phá hủy rất thảm phải không?

-Nào có!- Shigeki lập tức lắc đầu. Cậu biết con gái ít nhiều cũng quan tâm tới hình thức của mình.

Rin không đáp lời, chỉ có những trang sách tự động lật qua, cuối cùng dừng lại ở trang có hoa văn lam nhạt gần như trong suốt.

-Băng kính!

Khối băng khổng lồ được tạo thành ngay trước mắt Rin. Hình ảnh phản chiếu lên tấm băng xinh đẹp và thánh thiện như một thiên thần, lại bởi vì bộ Goth Loli đen trắng mà hòa thêm vài phần ác quỷ.

Gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn ấy chính là của Rin. Rin đưa tay sờ lên mặt mình, xúc cảm làn da mềm mại quen thuộc theo cô từ lúc mới sinh. Khẽ nắm tay, tảng băng trước mắt lập tức vỡ vụn.

-Gỡ bỏ ảo giác cho tớ đi.

Shigeki thoáng chần chừ, cũng hiểu cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, đành phát tay giải trừ. Ngay lập tức, Rin có thể cảm nhận lớp băng che kín khuôn mặt mình.

Đây mới là sự thật.

-Cậu nói xem...- Rin bật cười thành tiếng- Lef liệu có biết tớ làm hỏng gương mặt này không nhỉ? Phá hủy dung mạo của Lef, tớ thật độc ác.

Shigeki nhẹ giọng:

-Tế bào đang tái tạo lại, chỉ mất ba ngày thôi.

-Nếu là Lef thì chỉ cần nửa ngày. Lef sẽ rất giận dữ, Lef sẽ không tha thứ cho tớ, Lef sẽ không cần tớ nữa...

-Tớ là đồ vô dụng. Lef không cần tớ. Lef ghét tớ, ghét tớ phá hỏng khuôn mặt của Lef, ghét tớ dùng khuôn mặt của Lef làm hỏng việc...

Shigeki im lặng.

Cậu nhìn khuôn mặt giống hệt Mammon, giống đến mức tựa như một bản sao khác giới, ngay cả cặp song sinh như Lucifer và Nokoru Sammon cũng không giống nhau đến vậy.

Bị cái bóng của anh trai dày vò, khiến cho tất cả những lo lắng yêu thương của Mammon dành cho cô thành một loại suy nghĩ khác.

Cuối cùng...

-Đúng, cậu là phế vật...- Từng tiếng cay nghiệt thốt ra, mặc cho trong thâm tâm có bao nhiêu chua xót.

Cuối cùng, hóa thành bệnh.

Rin có bệnh, luôn tự khinh thường thù ghét bản thân, đem người anh trai yêu thương mình nhất thành người ghét bỏ mình.

Sako có bệnh, luôn tự đặt lại mọi khái niệm cho vạn vật, dù những điều ấy đi ngược luân thường đạo lý.

Nari có bệnh, luôn yêu điên cuồng một người mà cả đời này cô ấy không thể chạm tới, yêu đến phát điên, yêu đến tuyệt vọng.

Mira có bệnh...

Lucifer* có bệnh.

Cậu cũng có bệnh.

Kì thật, tất cả bọn họ đều có bệnh.

Giống như lời người đó từng nói, tất cả những người bị gieo hạt giống đều có bệnh. Kẽ nứt trong lòng dày vò họ, cùng với hạt giống tạo thành sức mạnh, cũng là bệnh.

Bệnh biến họ thành ác quỷ. Không phải thần không phải bán thần, càng không phải hậu duệ của thần, mà là những kẻ bị thần tộc ruồng bỏ, hiến tế bản thân cho quỷ dữ.

Rin cong mắt, nụ cười lộ lên trên khuôn mặt thiên sứ. Đẹp, nhưng có một loại cảm xúc khác không diễn tả được.

Cộc cộc

Tiếng gõ cửa phá tan bầu không khí quý dị. Rin liếc mắt, nhẹ giọng:

-Vào đi!

Người tới là Brown. Brown cúi đầu, đúng theo quy tắc hành lễ với Rin và Shigeki, sau đó im lặng không nói.

-Đến thăm Mira hả?- Rin hỏi.

Brown gật đầu.

Rin cũng muốn tới gặp Mira, nhưng Sakura đã cùng Dạ, Nari và Sako ra ngoài, Shigeki lại không thể tới gần Mira, chỉ còn biết trông đợi vào Brown.

-Vậy cùng đi đi.

Lời vừa ra khỏi miệng, trận pháp đặt trong phòng đột nhiên xảy ra dị trạng, không gian phút chốc bị bóp méo. Shigeki nhú mày, dùng vài thủ thuật gia cố trận pháp trong phòng, không nói hai lời lao về phía Mira.

-Diệt Hồn trần xảy ra dị động!

...

Takami Simon nhú mày nhìn màn sương mù trước mắt, trong đầu tính toán cách thoát khỏi trận pháp này. Không biết cậu đã ở đây bao lâu, chỉ nhớ rằng, khi cậu lao ra khỏi thư phòng, liền bị lạc tới nơi này.

Kì thật cũng không thể trách Takami, nơi này quá rộng, lại bố trí nhiều cạm bẫy, mật số phòng còn đặt cấm chế vô cùng độc ác. Một hồi lâu trách đủ thể loại phát trận, cuối cùng lại bị lọt vào Diệt Hồn trận- trận pháp chính bảo vệ cả tòa nhà.

-Tìm thấy rồi!- Takami hí mắt cười yêu nghiệt, thủy thuật lơ lửng trên không trung cô đọng lại thành từng giọt.

Takami không có khả năng phá hủy Diệt Hồn trận, bất quá, để thoát ra cũng không phải không thể với thiếu chủ nhà Simon.

-Phá!

Trong chớp mắt, giọt nước lao vào màn sương, bên trong chiêu thức hoa lệ ẩn tàng khí thế.

Tiếng nổ chói tai vang lên.

Diệt Hồn trận bị người phá, dù chỉ là phần nhỏ cũng kinh động tới mọi người.

Mà Takami, biết rõ mình vừa gây họa, lại không kìm được tò mò nhìn căn nhà trước mặt. Căn nhà bằng gỗ cổ xưa cũ kĩ, đặt tại nơi này thật sự không phù hợp. Nhưng quan trọng hơn, bên trong căn nhà có khí tức của người cậu rất quen thuộc.

-Mira Jane làm gì ở chỗ này nhỉ?- Vừa nói vừa đẩy cửa bước vào.

Căn nhà nhỏ chỉ có hai phòng, một phòng vệ sinh ở trong và một phòng ngủ.

Trong nhà gỗ, Mira ngây ngốc vuốt ve tấm ảnh, nghe thấy tiếng cửa mở liền kinh hoảng quay lại nhìn.

-Là tôi, Takami Simon.- Thấy Mira quán băng, biết vết bóng ảnh hưởng tới khuôn mặt và thị lực của cô, Takami vội lên tiếng.

-Cậu làm tôi giật mình.- Mira cười khẽ đáp lại, từng bước chậm rãi đi tới- Sao cậu lại ở đây?

-Tôi bị lạc đường.- Hiếm khi Mira cho cậu sắc mặt hòa nhã, Takami vô thức cảm thấy vui vẻ, cảnh giác cũng tháo xuống vài phần.

Mira đi tới trước mặt cậu, cánh tay mảnh khảnh đột ngột vung lên. Takami phát hiện điều bất thường, nhanh chóng lùi lại, nhưng vẫn bị con dao đâm vào bắt tay.

Mau, ngoan, chuẩn, thật đúng với tính cách của cô gái này.

-Cậu...- Takami tròn mắt, đau đớn ôm lấy cánh tay, nhìn Mira giống hệt con mèo nhỏ co người vào góc tường.

Nhú mày, Takami nghĩ Mira không nhìn được nên quá mức đa nghi, có lẽ không nhận ra cậu nên muốn dùng thủy thuật trấn an cô. Bất quá, lúc cậu tiến lại gần, phát hiện theo mỗi bước chân của mình, cơ thể Mira càng run hơn, sát khí cũng theo đó mà trở nên nồng đậm.

-Mira!

Ba khí tức khác nhau tới gần, Takami không kịp nghĩ nhiều, lập tức lao ra khỏi căn nhà, núp lên cây cao gần đó. Máu là một phần của thủy thuật, bị cậu không chế đem theo.

-Mira!- Rin lao đến cửa đầu tiên, nhìn Mira co người trong góc, sắc mặt lập tức tối sầm, lo lắng song không thể tiếng vào.

Shigeki theo sau cũng vậy.

Người tới cuối cùng là Brown, bởi vì cậu ta là con người nên tốn nhiều thời gian và sức lực hơn. Rin và Shigeki đồng thời lùi lại, để Brown đi vào trong phòng.

Từ vị trí của Takami có thể thấy được, Brown lại gần ôm lấy Mira, Mira rất nhanh liền bình tĩnh lại, cũng ngoan ngoãn để Shigeki tiến lên kiểm tra. Cảnh tượng này khiến Takami vô thức nhú mày, khó chịu rời đi.

Shigeki nhạy cảm phát hiện khí tức lạ, vội giao Mira lại cho Rin và Brown.

Cổng ra vào đã hiện ra trước mắt Takami, cậu lại đột ngột bị người ta chặn đường.

-Simon thiếu gia.- Shigeki lạnh lẽo mỉm cười, còn đầu đáng vẻ cà lơ phớt phơ thường có- Làm hỏng Diệt Hồn trận, còn khiến bạn tôi kinh hãi, cậu có phải nên giải thích chút không?

-Người bị dọa hấn là tôi mới đúng.- Takami cười cười chỉ vào vết thương trên tay.

-Là do cậu tự tiện đi lại khi chưa được cho phép, còn dám bước vào khu vực của Mira!-Shigeki lạnh lùng phản bác. Bệnh của Mira cậu biết rất rõ. Mỗi

khi bị thương, Mira tựa như con thú hoang, dùng bất cứ thủ đoạn nào tấn công kẻ xâm phạm lãnh thổ của mình. Ngoài Lucifer và Brown ra, chưa có ai dám lại gần Mira lúc cô nàng bị thương.

Hai người nhìn nhau rất lâu, Takami đột nhiên cong cong cánh môi cười rộ lên.

-Fujisagi thiếu gia, cậu muốn giết tôi sao?

Ngân châm bạc xẹt qua khuôn mặt Takami, máu đỏ rỉ ra trên làn da trắng nõn. Shigeki lạnh lùng mỉm cười:

-Tôi có đầy đủ lí do để giết cậu mà không phải chịu hình phạt.

-Nhưng cậu sẽ không làm vậy.-Takami cười nói- Vì Sakura Sammon và thế lực sau lưng các cậu, cậu không thể làm vậy.

Gia tộc Simon hiếm muộn, chỉ có mình Takami là người thừa kế. Giết Takami, gia tộc Simon sẽ ghi thù, lặng lẽ cản trở Shigeki Fujisagi, nếu không cẩn thận còn làm bại lỵ thế lực của họ. Thông minh như Shigeki sao có thể không nghĩ tới việc này?

Shigeki đen mặt, không cam lòng để Takami rời đi. Trong đầu cậu cũng âm thầm ghi nhớ, vị thiếu chủ nhà Simon không đơn giản. Có lẽ, tâm kế cùng năng lực không thua kém Shun Kazumi đâu.

...

Chop tối, Takami Simon trở về, phát hiện tên nhóc Hydron đang vừa ăn bánh ngọt vừa xem hoạt hình. Nhớ lại hoàn cảnh đáng thương của mình chiều nay, cậu không kiềm chế được đánh Hydron một cái. Bánh kem rơi xuống đất, Hydron tức khí đánh trả.

Cuối cùng, trận hỗn chiến diễn ra.

Cùng thời điểm ấy, tại rừng trúc trong biệt thự, thiếu niên tóc đen mắt đen ung dung thưởng trà, đồng thời xem thông tin Ruka Miller vừa gửi tới.

Lá trúc bị đâm lên, tiếng bước chân phá hỏng khung cảnh thanh tĩnh.

-Hiếm khi thấy cậu chỉ triệu tập riêng một người.- Nokoru nhếch môi cười.

-Cái này liên quan đến nee-san của cậu.-Shun không buồn nâng mi- Là thời điểm cậu ấy mới sang Anh.

Đồng tử Nokoru co rụt.

Cậu là song sinh với nee-san, là người đầu tiên nee-san mở lòng, đã từng có thời điểm, cậu kiêu ngạo cho rằng mình là người hiểu rõ nee-san nhất. Nhưng rồi người đó xuất hiện, đem nee-san vượt khỏi tầm tay cậu.

Hai năm trước, nee-san sang Anh, từ đó, cậu dần trở thành bóng hình mờ nhạt trong cuộc sống của nee-san.

Căm ghét, thậm chí là hận, Nokoru hận những kẻ khiến nee-san xa cách mình.

-Trước đây, chi nhánh tại Anh của gia tộc Sammon là một khối ung nhọt.- Giọng Shun vang lên, trầm thấp và lạnh lẽo - Người quản lí nơi đó bất tài nhưng tham vọng quá lớn, lại ngu ngốc không biết cách che dấu. Điều kì lạ là, nhà Sammon lại mặc kệ hắn ta tự tung tự tác.

Xấp tài liệu bị ném xuống bàn.

-Cho đến hai năm trước, toàn bộ vây cánh của hắn ta bị thâm sát, hành động tàn nhẫn khiến thần tộc vừa sợ hãi lại vừa tán thưởng. Rất nhiều thế lực được cử đi điều tra vụ việc này.

-Nhà Sammon không có ý định bảo vệ nee-san.- Nokoru trầm giọng.

-Ừ. Chỉ là tuyệt nhiên không có chút thông tin nào được phát hiện. Thập đại gia tộc, trung gian gia tộc, ẩn tộc đều phải bỏ cuộc. Về sau, gia tộc Sammon đề đại tiểu thư quản lí chi nhánh, người ta mới mơ hồ đoán ra phần nào. Tuy nhiên, chi tiết vụ việc vẫn còn chìm trong bóng tối.

Sakura, rốt cuộc cô gái này sâu đến mức nào?

...

Hơn hai tháng sau, ngày 25/10, Ruka Miller bắt được đứa bé như trong đoạn kí ức, qua đó lần ra đầu mối hướng về người anh họ đã đề nghị để cậu chịu trách nhiệm cho chuyến đi. Từ đây, những kẻ âm mưu làm phản đều bị tóm được. Vì trong số này có cả gia tộc của Yon, Sakura buộc phải giao cô bé cho Nokoru chăm sóc.

Ruka Miller, người tưởng chừng bị phế khỏi vị trí thừa kế nhờ ảnh hưởng của vụ việc mà địa vị càng thêm vững chắc.

Sakura Sammon và Shun Kazumi thoát nhìn không được lợi ích gì, nhưng thực ra nhờ có Ruka gánh hết mọi công trạng, người ta tạm thời không để ý đến họ, tạo điều kiện cho Sakura và Shun tự do hoạt động gần một tháng.

Đĩ nhiên, Sakura, Shun, Ruka cũng ngẫm hiều nhiều chuyện.

Khoảng một tuần sau khi bị bắt, tiểu loli kia không chịu nổi cực hình nên tự sát. Hai kẻ chịu trách nhiệm thiêu hủy cái xác vẫn chưa trở về. Vì lí do nào đó, Sakura khẳng định bé vẫn còn sống. Hiển nhiên, kẻ thật sự thao túng tất cả vẫn chưa bị bắt. Chỉ là, không ai hiểu tại sao kẻ đó lại để đứa bé rơi vào tay họ. Ruka Miller là người có tài, sẽ thành chướng ngại vật lớn nhất nếu muốn đối đầu cùng thập đại gia tộc.

Suốt khoảng thời gian Ruka thu hút sự chú ý của thần tộc, Sakura vận dụng toàn bộ thể lực của The Hell tìm kiếm thông tin về sự kiện ngày 13/4**. Tuy nhiên, lúc bọn họ tới, trung tâm nghiên cứu cũ đã bị phá hủy, ngay cả Mira cũng không tìm được chút kí ức gì.

Cứ như thế, mùa thu trôi qua trong những tháng ngày căng thẳng.

*Asmodeus, cùng với Lucifer xuất hiện trong truyện là danh hiệu của Shigeki và Sakura trong The Hell, đồng thời cũng liên quan đến sức mạnh và bệnh của họ. Sakura yêu cầu Shigeki gọi cô bằng tên, nhưng Shigeki vẫn theo thói quen gọi Lucifer.

**Sự kiện ngày 13/4: Ngày 13/4, thập đại gia tộc, trung gian gia tộc và ẩn tộc lần đầu tiên liên minh với nhau nhằm phá hủy phòng thí nghiệm cấy ghép hạt giống tội lỗi (đã nhắc tới trong cuối

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chu Tước

Thời tiết dần trở nên se lạnh, cây trong học viện gần như rụng hết lá. Những cành cây khẳng khiu trơ trụi tựa như những cánh tay vươn lên, dùng hết sức mình chạm vào bầu trời xám xịt.

Mùa đông năm nay khắc nghiệt hơn mọi năm. Gia tộc Miller buộc phải gỡ bỏ trận pháp trong rừng anh đào. Hoa không còn rực rỡ khoe sắc hồng, Sakura cũng vì vậy mà u ám hơn. Nhưng anh đào trong biệt thự cô ở vẫn rộ lên rất đẹp. Ruka Miller thiếu chút nữa chạy theo cô học cách chăm sóc cây anh đào.

Điều này làm Sakura đau đầu. Ruka thật sự yêu cây đến phát điên!!!

Ngày 12/12, khi rừng anh đào trông như rừng củi khô, cô nhận được nhiệm vụ từ nhà Sammon.

-Mục tiêu lần này là ông chủ băng, hiện cai quản phía Đông Osaka. Hẳn vì phạm luật lệ gia tộc Sammon đặt ra.- Dạ vừa xem tài liệu gửi tới vừa tóm tắt cho cô.

Quang minh gia tộc Sammon, nghe thì có vẻ thuần khiết và lương thiện đấy, trên thực tế lại nắm giữ hắc đạo Nhật Bản. Họ đặt ra luật lệ quản lí thế giới ngầm, bảo toàn trật tự cho các thế lực cùng an toàn của dân thường. Kẻ nào vi phạm quy tắc đều lập tức bị thanh trừng.

-Tiểu thư, lần này sẽ có người thi hành nhiệm vụ cùng chị.

-Tại sao?- Sakura nhíu mày. Cô luôn độc lập làm việc cơ mà.

-Mục tiêu có dị năng.- Dạ nhỏ giọng- Cộng sự của chị là học trò của phu nhân. Là... Hỏa hệ.

Không khí trong căn phòng chùng xuống. Sakura nhìn bầu trời tối đen ngoài kia, cảm giác lạnh lẽo lan tới từng khớp xương trong cơ thể.

Câu hỏi đã từng lặp đi lặp lại suốt bao nhiêu năm lần nữa vang lên. Thế nhưng, bên trong câu hỏi ấy chỉ còn thái độ vô cảm khiến người ta phải rùng mình.

"Gia tộc Sammon, tại sao các người muốn bức tôi vào đường cùng?"

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thập Đại Gia Tộc

Bắt đầu từ thời cổ xưa, các đại gia tộc có một lịch sử lâu đời đến đáng kinh ngạc. Bọn họ trải qua những thời đại khó khăn nhất nhưng vẫn có thể trụ vững ở đỉnh cao thế giới. Mới đầu chỉ ở Đông Á, qua thời gian, huyết thống của họ xuất hiện tại nhiều quốc gia khác nhau.

Trong nội bộ của các đại gia tộc lưu truyền một câu chuyện về huyết thống của bọn họ. Truyền thuyết nói rằng, từ thuở khai thiên lập địa, có bốn thể giới cùng tồn tại song song với nhau: nhân giới, thần giới, ma giới và yêu giới. Nhưng rồi ngày nọ, cánh cổng ngăn cách bốn thể giới bị phá hủy, người từ ma giới và yêu giới tràn sang, quấy nhiễu, làm hại nhân giới.

Trước tình hình ấy, vị thần nắm quyền lực tối cao- thần vũ trụ- buộc phải cử các con mình xuống nhân giới bảo vệ và trấn giữ sự cân bằng của thế gian.

Các vị thần ấy đem lòng yêu loài người và sinh ra những đứa trẻ pha trộn giữa hai dòng máu, được gọi là hậu duệ của thần. Hành động này, vô tình sát nhập thần giới vào nhân giới.

Qua nhiều thế kỷ, huyết mạch của những vị thần đó vẫn được duy trì cùng với năng lực thần thánh của tổ tiên. Dần dần, con cháu của họ chia làm các đại gia tộc khác nhau dựa theo khả năng của mỗi tộc. Họ lấy mười tộc có quyền năng mạnh nhất làm thủ lĩnh dẫn đầu:

Tộc Sammon (Nhật Bản) - Tộc ánh sáng

Tộc Arusa (Trung Quốc) - Tộc bóng tối

Tộc Kazumi (Nhật Bản) - Tộc gió

Tộc Miller (Đức) - Tộc thực vật

Tộc Fu (Trung Quốc) - Tộc bóng tối (khác với tộc Arusa)

Tộc Xiao (Trung Quốc) - Tộc thời gian

Tộc Kaidou (Nhật Bản) - Tộc lửa

Tộc Edward (Anh) - Tộc đất

Tộc Sorour (Ai Cập) - Tộc cát

Tộc Simon (Pháp) - Tộc nước

Tuy nhiên, hiện tại tộc Arusa đã diệt vong và người thừa kế cuối cùng của họ đã kết hôn với chủ nhân tộc Sammon, vậy nên vị trí của họ được thay thế bằng tộc Kozlov (Nga) - Tộc băng. Không riêng tộc Arusa, còn rất nhiều tộc khác đã diệt vong và tộc nhân của họ lưu lạc trên khắp thế giới, với năng lực chưa hoặc đã thức tỉnh. Ngoài ra, còn phải kể đến các tộc nhỏ hơn đứng dưới thập đại gia tộc, các tộc nhân không cùng năng lực với các thành viên khác và các Ngoại tộc không giống con người.

Thập đại gia tộc đứng đầu trong tất cả các thần tộc, ngang hàng với họ còn có ẩn tộc và một vài trung gian gia tộc. Mười tộc này có tài sản đứng đầu thế giới, nắm quyền lực tối thượng trên cả thương trường lẫn trong thế giới ngầm. Họ chia sẻ quyền lực với nhau và không chọn ra tộc đứng đầu tất cả.

Các tộc nhân của thần tộc mang trong mình huyết thống của thần nên dĩ nhiên họ cũng khác với mọi người. Họ không thể già đi, ngoại hình của họ sẽ mãi chỉ dừng lại ở tuổi hai mươi và cũng không thể mắc bệnh của người trần thế. Tuổi thọ trung bình của thần tộc là hai trăm năm, nhưng vẫn có người sống lâu hơn, từ năm trăm năm trở lên hoặc thậm chí là bất tử.

Ngoài ra, mỗi thần tộc đều có một đặc điểm riêng, như tộc Sammon có mái tóc đỏ tươi màu máu, hay như tộc Arusa sở hữu đôi mắt màu tím...

Thần tộc bảo vệ nhân giới đã hơn ngàn năm. Quyền lực và sức mạnh của họ cứu rỗi thế giới này, đồng thời cũng gây ra nhiều tai họa.

Đâu ai biết rằng, sâu trong các thần tộc kia, có một bí mật vẫn được giấu kín. Mà một khi bí mật ấy bị mở ra, thì cả thế giới này sẽ chìm trong tai ương.

Một bí mật mang tên Pandora.

Bạn đang đọc truyện *Hậu Duệ Của Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.